

5. LUKU

UUDEN LUOMUKSEN JÄRJESTYSMUOTO

Hengellisen temppelin ”elävät kivet” – Nimellinen vastaan todellinen Uusi Luomus – ”Jumalan salaisuus” ja ”laittomuuden salaisuus” – Suuren Antikristuksen rakenne – Raamattu luotettava – Maailman ja nimikristillisyyden vapaus – Hämmennyksestä järjestykseen – ”Aikanaan” – ”Maailmanaikojen loppuajat” – Isän istuttama viinipuu – ”Karitsan 12 apostolia” – Paavali Juudaan seuraaja – Apostolien luku rajoitettu kahteentoista – Apostolien tehtävä – Apostolien luonteiden lujuus – Paavali toisten apostolien vertainen – Niiden kahdentoista henkeytys – Apostolien kirjoitukset Jumalan johdossa – ”Tälle kalliolle minä rakennan seurakuntani” – Evankeliumien sopusointu – Vallan avaimet – Apostolinen erehtymättömyys – ”Yksi on Mestarinne” – Totinen seurakunta on Jumalan ”lauma” – Apostoleja, profeettoja, evankelistoja, opettajia – Herran järjestysmuoto Uudelle Luomukselle ehdottoman täydellinen – Hän on myös sen päämies – Hengen lahjat lakkasivat, kun ne eivät enää olleet tarpeelliset – Yhteys uskossa, ”joka kerta kaikkiaan on pyhille annettu” – Antikristillisten voimien yhtyminen – Piispat, vanhimmat, diakonit – Sanan ”profeetta” todellinen merkitys – Nöyryys on välttämätön vanhemmuuteen – Muita välttämättömiä edellytyksiä – Seurakunnan palvelijat – Seurakunnan opettajat – Monien tulee kyetä opettamaan – ”älkөөn kovin monet pyrkikö opettajiksi” – Te ette ole kenenkään opetuksen tarpeessa – ”Opettaja” ja ”Opetettava” – Naisen paikka seurakunnassa – Naiset työtovereina – ”Verhotkoon itsensä”

NIIN KUIN uusi luomus ei saavuta täydellisyyttään ennen kuin ensimmäisessä ylösnousemisessa, samoin ei sen rakenne ole sitä ennen täydellinen. Tempeliesikuva valaisee tätä: elävinä kivenä meitä kutsutaan nyt paikkaan kirkkauden temppelissä, ja siten tulemme, kuten apostoli selittää (1 Piet. 2:5), Jeesuksen luo, joka Isän edustajana muovaillee, vuolee ja hioo meitä soveliaiksi tulevaisuuden ihanaa temppelirakennusta varten – Jumalan ja maailman kohtaamispaikkaa varten. niin kuin esikuvallista Salomon temppeliä rakennettaessa jokainen kivi hakattiin täysin valmiiksi jo kivilouhimossa, jotta se oli sopiva paikkaansa rakennuksessa, niin on meidänkin kanssamme; kaikki muovailu ja kaikki tarpeelliset valmistukset tehdään nykyisessä elämässä. niin kuin esikuvassa jokainen valmiiksi muovailtu kivi vietiin paikalleen rakennuksessa vasaran äänen kuulumatta, niin tulevat myös vastakuvassa elävät kivet, jotka nyt ilolla alistuvat Herran valmistavaan kasvatukseen, parhaassa järjestyksessä asetettaviksi hänen allensa, joka on huippukivi, kun he kulkevat esiripun läpi täydellisesti yhdistyäkseen hänen kanssaan, tarvitsematta enempää valmistamista.

Kuitenkin tunnustaa Raamattu erään yhteyden eli sukulaisuuden näiden elävien kivien välillä heidän valmistusaikanaan. Vieläpä se menee askeleen pitemmälle ja tunnustaa väliaikaisen järjestysmuodon, joka tekee kunkin hallitusluokan tulevan jäsenen kykeneväksi ottamaan osaa suuren opettajan ja rakennusmestarin kanssa tähän valmistustyöhön rakentamalla toinen toistaan pyhimmän uskomme perustukselle ja auttamalla toisiaan luonteiden kehittämisessä Herramme Jeesuksen esikuvan mukaan. Edistyessämme yksityiskohtaisessa Jumalan järjestelyjen tutkimisessa nykyistä aikaa varten monia ihmetyttäneen huomattessaan, kuinka paljon vapautta Herra on antanut jokaiselle uuden luomuksen yksityiselle jäsenelle; mutta kun ajattelemme, että hän etsii vapaaehtoisia rukoilijoita, vapaaehtoisia uhraajia, joita rakkaus Herraan ja vanhurskauteen pakottaa asettamaan elämänsä veljien palvelukseen ja olemaan hänen työtovereinaan, silloin selviää, että Jumalan tapa antaa suuri vapaus on paras tapa - tapa, joka

varmimmin koettelee rakkautemme ja uskollisuutemme vilpittömyyttä, täydellisimmin kehittää luonnetta ja osoittaa halukkuutemme harjoittaa molemminpuolista rakkautta sekä tehdä toisille sen, mitä tahtoisimme toisten tekevän meille.

Sellainen vapaus sopii varsin hyvin sitä tarkoitusta varten, jonka Herra tahtoo saavuttaa nykyisenä aikana – nimittäin pienen lauman valintaa, jonka jäsenet tehtäisiin täydellisiksi luonteeseensa nähden, opetettaisiin ja kehitettäisiin tulevaa kuninkaallista pappeutta varten – mutta samalla sellainen vapaus olisi aivan sopimaton ja riittämätön sellaista työtä kuin maailman käännättämistä varten, jota työtä yleisesti otaksutaan nyt tehtävän. Juuri tämän väärän opin johdosta – olettamus, että Jumala on antanut seurakunnalle nykyaikana tehtäväksi voittaa maailman ja asettaa kaikki hänen jalkainsa alle – monet hyvällä arvostelukyvyllä varustetut ihmiset ovat ihmetelleet Herran ja apostolien yksinkertaista seurakunnan järjestelymuotoa. Ja ihmisten huomattessa, ettei maailman käännättämistä voida saada aikaan sellaisella järjestyksellä, he ovat ryhtyneet uudelleen muovailemaan järjestystä, kuten voimme kristikunnan eri kirkkokunnissa nähdä. Näistä paavikirkko on mahtavimpia ja teräväjärkisimmin rakennettuja järjestelyjä, mitä voi ajatella. Metodisti-episkopaalinen kirkko on myös mestarillinen järjestelmä; se on kuitenkin korkeammalla tasolla ja hallitsee eri ihmisluokkaa. Juuri näiden molempien suurten kirkkokuntien perusteellinen järjestely on antanut niille niiden menestyksen ja vallan ”kristityssä maailmassa.” Me saamme kuitenkin nähdä, että nämä niin kuin kaikki muutkin inhimilliset ”kirkot”, ovat toisin järjestetyt, kuin Herran perustama seurakunta. Heidän tiensä eivät ole hänen teitään, niin kuin eivät heidän suunnitelmiansakaan ole hänen suunnitelmiaan; sillä niin paljon kuin taivas on korkeammalla maata, niin ovat Herran tiet ja suunnitelmat korkeammat ihmisten teitä ja suunnitelmia. (Jes. 55:8,9) Pian näiden järjestöjen vilpittömät jäsenet tulevat huomaamaan, että he suuresti erehtyivät poiketessaan Kristuksen yksinkertaisuudesta ja koettaessaan olla Jumalaa viisaammat hänen työnsä johtamiseen nähden. Lopputulokset tulevat osoittamaan Jumalan viisauden ja ihmisten hulluuden.

Nimellinen ja todellinen Uusi Luomus

niin kuin esikuvalliseen kansaan nähden kaikki Jaakobin jälkeläiset olivat nimeltään israelilaisia, mutta ainoastaan muutamat harvat olivat ”todellisia israelilaisia”, älkäämme myöskään ihmetelkö, että vastakuvassa tapaamme niin nimiseurakunnan kuin todellisen seurakunnan, nimellisen uuden luomuksen sekä todellisen uuden luomuksen. Siitä hetkestä alkaen, kun kristillisuus tuli jossain määrin yleiseksi, on ”lustetta”, vehnän matkijaa, tunkeutunut nisupeltoon ja esittänyt olevansa oikeaa vehnää. Kuinka vaikeaa lienee onkaan ihmisen, joka ei voi nähdä sydämeen, päättää, ketkä ovat totisia, ketkä vääriä, erottaa vehnä lusteesta, Herra vakuuttaa meille kuitenkin, että hän tuntee sydämen – ”Herra tuntee omansa.” Tosin hän odottaa meiltä, että meidän on osattava erottaa totiset lampaat susista lammasten vaatteissa, ja totisen viinipuun oksat, jotka kantavat tosi hedelmiä, orjantappuroista ja ohdakkeista, jotka sanovat olevansa oikean viinipuun oksia. Hän myös kehottaa meitä tekemään tämän erotuksen. Mutta pitemmälle kuin päivänselvien luonteenominaisuuksien erottamiseen Herra ei salli omiensa arvosteluisaan mennä, vaan päinvastoin hän varoittaa heitä: ”Älkää lausuko tuomiota ennen kuin

aika on.” Älkäämme esimerkiksi koettako päättää, kuinka kauan tuo tai se, jonka tunnustamme viinipuun oikeaksi oksaksi, kohtuudella tarvitsisi aikaa tuottaakseen kypsiä hedelmiä. Tämä meidän on jätettävä Isälle, ”viinitarhurille”, joka puhdistaa jokaisen oksan ja lopulta leikkaa pois sen, joka ei kanna hedelmää. Jätämme sen tähden ”viinipuun” puhdistamisen, jokaisen totisesti vihkiytyneen Kristuksen seurakunnan jäsenen nuhtelemisen, viinitarhurille. Kun joku on poistettava, annamme hänen huolehtia siitä ajatellen, että se oli juuri hän, joka myös istutti ja kasteli sitä, sekä sai kunkin oksan totisessa viinipuussa versomaan. Viinipuun hengen mielen täytyy ainakin jossain määrin olla havaittavissa kussakin oksassa, ja kunkin oksan kasvamisesta on autettava ja kehoitettava: rakkautta pitää olla hallitsevana lakina kaikkien näiden oksien kesken. Ainoastaan niin pitkälle kuin Jumalan sana valtuuttaa, mutta ei rahtuakaan pitemmälle, kenelläkään oksalla ei ole oikeutta arvostella, kurittaa tai jollain muulla tavalla mestaroida tai puhdistaa toista oksaa. Sen sijaan rakkautta hengen on pakotettava meitä osoittamaan laupeutta, ystävällisyyttä, pitkämielisyyttä ja kärsivällisyyttä niin pitkälle kuin suuri talonisäntä on antanut meille luvan; ja hän on, niin kuin olemme nähneet, antanut meille suuren vapauden, jotta jokaisella oksalla olisi kylliksi tilaa luonteen kehittämiseksi.

Kaikki tämä on toisella tavalla inhimillisissä järjestelmissä, kun he ovat syrjäyttäneet tai hyljänneet Jumalan yksinkertaisen järjestelyn. He ovat asettaneet mielivaltaisia sääntöjä siitä, ketkä on tunnustettava jäseniksi, oksiksi viinipuuhun, ja keitä ei hyväksytä täyteen yhteyteen; he ovat järjestäneet rahannylkemisen ja asettaneet monia sääntöjä ja asetuksia, joista Raamattu ei puhu mitään; he ovat tehneet monia uskontunnustuksia, joita ei ole Raamatusta, ja näistä uskonkappaleista luopumisesta he ovat määränneet rangaistuksia, joista Raamattu ei puhu; jäsenien poissulkemisesta he ovat asettaneet sääntöjä, jotka ovat jyrkässä ristiriidassa sen valtuuden kanssa, joka on annettu totiselle seurakunnalle, Kristuksen ruumiille, totiselle viinipuulle, uudelle luomukselle.

Olemme toisessa paikassa osoittaneet, että Kristuksen seurakuntaa nimitetään Raamatusta ”Jumalan salaisuudeksi”, koska seurakunta, vastoin yleistä luuloa, olisi Messiaan ruumis, joka voidellun Päänsä, Jeesuksen alaisena, hallitsee maailmaa ja siunaa sen. Tämä salaisuus, joka nyt on ilmaistu pyhille, pidettiin kätkettynä menneinä ajanjaksoina (Efe. 3:3-6), ja on tämä se Jumalan salaisuus, joka nyt pian on täytetty, uuden luomuksen saavuttaessa täydellisyytensä evankeliumikauden lopussa. Olemme myös kiinnittäneet huomion siihen, että Raamattu kiinnittää huomiomme Baabeliin jäljittelevänä järjestelmänä (äiti ja tyttäret — toiset enemmän, toiset vähemmän turmeltuneita, toiset parempia, toiset huonompia jäljittelyjä), ja nimittää sitä ”laittomuuden salaisuudeksi.” Emme tällä tarkoita, että näiden jäljittelevien järjestelmien perustajat tarkoituksella olisivat halunneet niiden kautta eksyttää Jumalan kansaa. Päinvastoin meidän on muistettava, että Raamattu kutsuu Saatanaa koko maailman viettelijäksi, koska hän esittää pahan hyväksi ja hyvän pahaksi, valon pimeydeksi ja pimeyden valoksi. Saatana tekee nyt työtään ”tottelemattomuuden lapsissa” (Jes. 5:20; Efe. 2:2), juuri niin kuin hän tarjosi Jeesukselle yhteistoimintaansa. Hänen halunsa on nyt vaikuttaa kaikissa sellaisissa Kristuksen seuraajissa, joita hän voi viekoitella, etteivät he enää vaeltaisi Mestarin askeleissa. Niin kuin hän koetti vakuuttaa Jeesukselle, että löytyy parempia teitä — teitä, jotka vaativat vähemmän itsensä kieltämistä ja uhrautumista — kuin Isän tiet kaikkien maailman

kansojen siunaamiseksi, samoin on hän koko evankeliumikauden ajan koettanut houkuttella Herran totisesti vihkiytyneitä veljiä hyväksymään hänen suunnitelmansa — ei huolellisesti tarkkaamaan Isän suunnitelmia ja neuvoja. Hän tahtoo koettaa saada Jumalan lapset liian viisaiksi, jotta hän voisi luulotella heille, että he voisivat palvella Herraa paremmin toisilla teillä kuin niillä, jotka annetaan Raamatussa. Hän koettaa saada heidät pöyhkeiksi innostuneiden tunteiden ja ylpeyden kautta heidän inhimillisistä järjestelmistään, toimittamastaan työstä ja perustamistaan järjestelmistä. Mestariin nähden Saatana ei ollenkaan menestynyt, sillä hän vastasi aina, ”On kirjoitettu.” Mutta sitä vastoin niin monet hänen seuraajistaan syrjäyttävät sen, mikä on kirjoitettu; syrjäyttävät Mestarin esimerkin ja sanat; kieltävät apostolien esimerkin ja sanat, ja kiivailten vievät eteenpäin Jumalan suunnitelmaa, jonka he toivovat ja uskovat olevan Jumalalle otollinen ja koituvan hänelle kunniaksi.

Kuinka pahasti sellaiset huomaavatkaan erehtyneensä, kun he vähitellen saavat nähdä valtakunnan pystytetyksi tavalla, jolla Jumala sen alkujaan suunnitteli ja jota Jumala on kaiken aikaa vienyt eteenpäin oman suunnitelmansa mukaisesti! Silloin he huomavat kuinka paljon parempi olla Jumalan opettamana, kuin koettaa opettaa Herraa — toimittaa hänen työtään hänen suunnitelmansa mukaisesti, kuin koettaa seurata omia teitä, joita hän ei tunne. Mutta näiden inhimillisten suunnitelmien menestys — kuten paavikunnassa, metodismissa ja muissa lahkoissa — auttaa tekemään niistä ”voimallisen eksytyksen.”

Herra ei ole sekaantunut eikä estänyt ”lusteen” kasvamista vehnäpellolla evankeliumikautena. Päinvastoin hän opetti omiansa odottamaan, että molemmat kasvaisivat yhdessä ”elonaikaan” asti, jolloin hän itse olisi läsnä ja valvoisi erottamista, korjaisi nisun aittaansa (kirkastettuun tilaan) ja tarkastaisi, että luste sidotaan lyhteisiin, valmistetaan suurta hätää varten aikakauden lopussa, joka hätä hävittää heidät ”lusteena”, eli uuden luomuksen jäljittelynä, hävittämättä heitä kuitenkaan inhimillisinä olentoina. Itseasiassa monet ”lusteesta” ovat kunnioitettavia, rehellisiä ja, niin kuin maailmalla on tapana sanoa, hyviä ihmisiä. Siten myös kaikissa pakanauskonnoissa on hyvyyden aineksia, vaikkakin vähemmän kuin ”lusteessa”, joka on saanut suuria siunauksia ja monia etuja läheisen kosketuksensa kautta totisen ”nisun” kanssa ja osittaisen Herran hengen huomaamisen kautta heissä.

Tämä ”laittomuuden salaisuus” (”Baabel”, sekaannus, nimikristillisyyys) oli Paavalin selityksen mukaan alkanut Herran kansan keskuudessa jo hänen aikanaan; mutta se vaikutti nähtävästi ainoastaan heikosti niin kauan kuin apostolit elivät ja saattoivat varoittaa uskovaisia muutamista vääristä opettajista, joiden kautta Saatana koetti kaikessa salaisuudessa tuoda turmiollisia eksytyksiä ja heikentää uskoa sekä saada uskolliset käänteiksi pois evankeliumin toivosta, lupauksista ja yksinkertaisuudesta. (2 Piet. 2:1) Apostoli Paavali mainitsee myös yleisin sanoin muutamia niistä, jotka alkoivat tämän pahuuden työn; mutta muutamia heistä mainitsee hän nimeltä, kuten Hymeneuksen, Filetuksen ym., ”jotka ovat totuudesta eksyneet... ja turmelevat useiden uskon.” (2 Tim. 2:17,18) Näistä vääristä opettajista ja heidän eksytyksistään Paavali puhuu jälleen vanhimmille Efesossa erityisesti painottaen, että ne tulisivat hänen kuolemansa jälkeen ”julmina susi-

na, jotka eivät laumaa säästä.” (Apt. 20:29) Tämä sopii silmiinpistävällä tavalla yhteen sen kanssa, mitä Jeesus ennusti eräässä vertauksessaan. (Matt. 13:25,39) Herra näyttää selvästi, että nämä väärät opettajat ja heidän väärät oppinsa olisivat aseita vastustajan kädessä, joka kylvi lustetta keskelle Herran ja apostolien kylvämää nisua. Hän sanoo, ”Mutta ihmisten (erityisten palvelijain, apostolien) nukkuessa hänen vihollisensa tuli ja kylvi lustetta nisun sekaan.”

Siitä voimme olla varmat, että kun apostolit nukkuivat kuolemaan, ei kestänyt kauan, kun kunnianhimon henki Vastustajan johdolla askel askeleelta vei suuren antikristillisen järjestelmän, paavikunnan, lopulliseen järjestämiseen. niin kuin toisessa kohdassa olemme osoittaneet, sen rakenne ei valmistunut hetkessä, vaan vähitellen. Se alkoi voittaa valtaa neljännen vuosisadan tienoilla. Yhteen aikaan suurella antikristuksella oli sellainen menestys, ettei mikään historia niistä ajoista aina uskonpuhdistuksen aikoihin asti pitänyt kristittynä muita kuin niitä, jotka tunnustautuivat häneen. Toisten ei sallittu olla olemassa muuten kuin salaisuudessa ja pannaan tuomittuina, ja jos heistä on kirjoitettu historiaa, se on ilmeisesti hävitetty; mutta mahdollisesti heidän laitansa oli silloin sama kuin nyt on niiden, jotka vaeltavat nykyisen totuuden valossa: nähtävästi uskolliset olivat sinä aikana niin vähäpätöiset luvultaan ja vaikutukseltaan, ettei kukaan pitänyt heitä edes mainitsemisen arvoisena sen suuren ja menestyksellisen järjestelmän rinnalla, jota he koettivat vastustaa ja joka niin äkkiä kohosi vaikutusvaltaiseen valta-asemaan sekä ajallisiin että hengellisiin asioihin nähden.

Uskonpuhdistuksesta alkaen on vastustaja jälleen osoittanut oveluuttaan sen kautta, että hän on ymmärtänyt järjestää jokainen uusi hajaannus (jokainen rehellinen yritys saavuttaa totuus) toiseksi antikristukseksi; joten nykyään ei ole ainoastaan ”porttojen äitiä”, vaan myös monet hänen ”tyttärensä”. Näiden tosiasioiden äärellä emme etsi totisen seurakunnan historiaa muuta kuin sen, mikä on Uudessa Testamentissa, joka nähtävästi on säilynyt hyvin puhtaana ja väärentämättömänä, muutamia lisäyksiä lukuun ottamatta, kuten esim. Joh. 21:25 ja 1 Joh. 5:7

Tahdomme kuitenkin lyhyesti osoittaa muutamia asioita, jotka todistavat ei ainoastaan että Raamattu on säilynyt verrattain väärentämättömänä, vaan samalla myös, että ne monet järjestelmät, jotka väittävät olevansa Herran ja apostolien perustamat ja järjestämät, ovat täysin erilaiset kuin se ainoa, jonka he todellisesti perustivat ja josta Uusi Testamentti kertoo.

1) Jos alkuseurakunta olisi ollut järjestetty samalla tavalla kuin paavikunta tai toiset nykyaikaiset järjestelmät, kertomusten niistä olisi pitänyt kuulua aivan toisin kuin mitä ne nyt kuuluvat. Olisimme silloin saaneet lukea, kuinka Herra suurilla juhlamenoilla vihki apostolit virkoihinsa, Herran itsensä istuessa jossain loistavassa puvussa paavin laila apostolien astuessa hänen eteensä, puettuina loistaviin virkapukuihin kardinaalien tavoin jne. Me tapaisimme siellä ankarat asetukset perjantaihin nähden, lihan syömisen kiellon jne.; jotain olisi sanottu ”vihkivedestä”, jota vihmottiin apostolien tai kansanjoukkojen päälle, tai jotain ristinmerkin tekemisestä. Mariaa, Jeesuksen äitiä, ei varmaankaan olisi unohdettu. Hänen ”saastuttamattomasta sikiämisestään” olisi ollut kertomus, ja hänestä olisi puhuttu ”Jumalan äitinä”, ja Jeesus olisi esitetty osoittamassa hänelle erityis-

tä kunnioitusta ja opettamassa apostoleita lähestymään häntä äitinsä välityksellä. Joitakin asetuksia olisi annettu ”pyhistä vahakynttilöistä”, koska ja kuinka ja missä niitä olisi käytettävä; joitakin ohjeita pyhimysten rukoilemisesta; joitakin ohjeita ”messusta”; kuinka apostolit jossakin kokouksessa tunnustivat Pietarin paaviksi ja kuinka he nöyrästi kumartuivat hänen edessään; kuinka paavi Pietarin suoritti messun toisten apostolien hyväksi julistaen, kuinka hänellä oli valta luoda Kristuksen ruumis uudelleen leivän muotoon ja uhrata hänet uudelleen henkilökohtaisten syntien puolesta. Löytäisimme sieltä kertomuksen Stefanuksen hautaamisesta; kuinka Pietari tai toiset ”vihkivät” hänelle haudan, jotta hän saisi levätä ”vihityssä maassa”; ja että he panivat ”pyhän kynttilän” hänen käteensä heidän lukiessa määrättyjä rukouksia hänen puolestansa. Olisimme tavanneet sääntöjä ja asetuksia papiston eri asteista ja luokista ja siitä, ettei maallikoita ollenkaan saisi pitää pappien veljinä, vaan heidän alamaisinaan. Löytäisimme viittauksia ylemmästä ja alemmasta papillisesta arvoasteikosta sekä eri arvonimityksistä, kuten arvoisat, korkea-arvoiset, piispat, arkkipiispat, kardinaalit, paavit; sekä erityisiä neuvoja kuinka parhaiten voisi yletä arvoasteissa, etsittäessä kunniaa toinen toisiltaan ja kuka olisi suurin.

Se tosiasia, ettei näihin asioihin ole millään sanalla viitattu apostolien kirjoituksissa, on varmin todistus siitä, että ne kirkkokunnat, jotka ovat siten järjestetyt, eivät ole apostolien järjestämät tai heidän johdollaan järjestetyt, eivätkä Herran, joka asetti kaksitoista apostolia ja hyväksyi heidän työnsä. — Joh. 15:16; Apt. 1:2; Ilm. 21:14

2) Se, ettei Raamatussa ole olemassa tällaisia neuvoja, todistaa, että nuo viisaat järjestelijät eivät ole kirjoittaneet sitä; sillä jos he olisivat kirjoittaneet sen, voimme olla varmoja, että se olisi tulvillaan sellaisia osoituksia ja käyttöohjeita, joihin ylempänä olemme viitanneet.

3) Kun nyt tämän kautta olemme saaneet täyden varmuuden siitä, etteivät ”äiti” eivätkä meidän aikamme lukuisat ”tytär” järjestelmät ole Herran ja hänen apostoliensa perustamat, vaan ovat heidän yksinkertaisten oppiensa vääristelyn tulosta, ja ovat siten ainoastaan inhimillisiä laitoksia — yrityksiä olla viisaampia kuin Jumala työnsä toimittamisessa — luottakaamme sitä enemmän Jumalan sanaan ja olkaamme yhä tarkkaavaisemmat huomaamaan sen pieninkin viittaus, jonka se meille antaa niin hyvin tässä kuin muissakin suhteissa.

6000 vuoden aikana Jumala on antanut ihmiskunnan koettaa omin päin ratkaista elämän kysymystä. Luonnollinen ihminen luotiin sellaisella mielenlaadulla, joka teki hänet halukkaaksi kunnioittamaan ja rukoilemaan luojaansa; eivätkä nämä mielen ominaisuudet ole kokonaan hävinneet lankeemuksen johdosta — yleensä ottaen suvusta ei voi, että se on ”kokonaan turmeltunut.” niin kuin Jumala on sallinut ihmisten käyttää muita henkisiä kykyjään oman mielensä mukaan, samoin hän on antanut heidän käyttää siveellisiä ominaisuuksiaan omien taipumustensa mukaisesti. Voimme nähdä, että luonnollista ja hengellistä Israelia sekä näiden vaikutusta maailmaan nähden lukuun ottamatta Jumala on jättänyt maailman omiin nojiinsa — antaen sen koettaa tehdä parhaansa itsensä kehittämisessä jne. Tietämättömydessään ja sokeudessaan ihminen on enimäkseen joutunut Saatanan ja langenneiden enkelien petosten uhriksi, jotka ovat kaiken-

laisen taikauskon, väärrien uskontojen, noituuden ym. kautta johtaneet joukot kauas pois totuudesta. Apostoli selittää tilan tulleen sellaiseksi sen tähden, että ihmiset vielä tuntiesaan Jumalan eivät kunnioittaneet ja kiittäneet häntä Jumalana, vaan tulivat turhamaisiksi ajatuksiltaan; heidän ymmärtämätön sydämensä pimeni ja Jumala jätti heidät omien halujensa valtaan – antoi heidän seurata sitä tietä, jota he mieluummin tahtoivat, jotta he kokemalla turmeluksensa seuraukset oppisivat muutamia opetuksia ja jotta heidän alennuksensa ilmaisisi synnin ylenmääräisen synnillisyyden, sekä kuinka ymmärtämätöntä on kuunnella muita neuvonantajia kuin heidän Luojaansa.

niin kuin jo olemme nähneet, Herra ei aio jättää ihmiskuntaa tähän langenneeseen ja heikkoon tilaan; mutta hänen omana määrätynä aikana Herran tunto saavuttaa jokaisen ihmiskunnan jäsenen uuden luomuksen kautta, niin että jokainen saa täyden tilaisuuden oppia tuntemaan totuus ja saada ne siunaukset, jotka ihmisille on lunastuksen kautta hankittu. Mutta se kohta, josta tässä erityisesti tahdomme huomauttaa, on, että samoin kuin Jumala näin on jättänyt pakanakansat omaan nojaansa, samoin hän on myös antanut niin kutsutun ”kristikunnan” kulkea omia teitään. Hän antaa ihmisten, jotka ovat saaneet osan Jumalan ilmestyksen valosta, käyttää sitä oman mielensä mukaan; hän antaa heidän koettaa parantaa Jumalan suunnitelmaa, hän antaa heidän järjestää tätä tarkoitusta varten inhimillisiä kirkkokuntia jne. Tämä kaikki ei merkitse, että häneltä puuttuisi voimaa sekaantua asiaan tai että hän hyväksyy ihmiskunnan ja nimikristillisyyden erilaiset, toisiaan vastaan ristiriidassa olevat, enemmän tai vähemmän vahingolliset keksinnöt ja laitokset. Nämä kokemukset ovat lisäopetusta, joka aikaa myöten vakuuttaa ihmisille sen, että he ovat erehtyneet. He saavat silloin nähdä Jumalan suunnitelman ihanan täyttymisen, ja he saavat nähdä, kuinka Jumala aina järkähtämättömästi piti kiinni suunnitelmastaan ja vei sitä eteenpäin käytännössä jättäen huomioon ottamatta ihmisen suunnitelmat ja keksinnöt, ja toisinaan osaksi niiden kautta toteutti omia aikeitaan ja toimien toisinaan suorassa ristiriidassa niiden kanssa. Juuri niin hän teki juutalaisen aikakauden lopulla, kun hän antoi muutamien juutalaisten täyttää hänen aikeensa sen kautta että he saivat ristiinnaulita Jeesuksen sekä vainota häntä ja hänen apostoleitaan. Ja niin kuin muutamia niistä, jotka myöhemmin siunattiin valolla ja tiedolla sekä tehtiin osallisiksi Kristuksen kärsimyksistä tullakseen aikana myös osallisiksi hänen kirkkaudesta, olivat ”oikeita israelilaisia”, niin löytyy nytkin hengellisiä ”oikeita israelilaisia”, jotka Paavalin tavoin vapautetaan Vastustajan ansoista.

Eräs toinen huomion arvoinen seikka: Herralla on määrätty aika hallituksensa alkamiselle ja hänellä on sen tähden myös määrätty aika, jonka kuluessa hänen valittu uusi luomuksensa on kehittynyt ja valmistunut tehtävänsä varten; ja ilmeisesti hänen suunnitelmaansa kuului antaa erityisen valon loistaa tämän valmistusajan alussa ja lopussa. Apostoli viittaa tähän puhuessaan meistä, ”joille maailmanaikojen loppukausi on tullut.” (1 Kor. 10:11) Juuri juutalaiskaudesta evankeliumikauteen siirryttäessä ensin ilmestyi tie, totuus ja elämä; sitten seurasivat pimeät vuosisadat; mutta nyt evankeliumikaudesta tuhatvuotiskauteen siirryttäessä valo säteilee kirkkaammin kuin koskaan ennen – valaisten ”uutta ja vanhaa.” Pitäessämme aivan luonnollisena, että Herra aikakauden alussa antoi erityistä valoa niille, jotka olivat sopusoinnussa hänen kanssaan ja että sellaiset nyt aikakauden lopulla siunataan nykyisen totuuden valolla, jotta he sen kautta pyhittyisivät,

meidän ei kuitenkaan pidä luulla, että sama määrä valoa oli välttämätöntä pyhitykseksi alku- ja loppuaikakausien välisinä vuosisatoina, joista muutamia nimitetään ”pimeäksi keskiajaksi.” Älkäämme uskoko, että Herra koskaan on jättänyt itsensä todistajitta, joskaan niitä ei ole otettu huomioon historian lehdillä. Voimme syyllä olettaa, että heitä vaikenemisensa on johtunut siitä, etteivät he olleet maailman silmissä huomattavia ihmisiä ja etteivät he olleet ystävällisessä suhteessa suuriin antikristillisiin järjestelmiin, jos ehkä toiset heistä mahdollisesti ovat voineet kuulua näihin järjestelmiin. Herran kutsu osoittaa selvästi, että meidän on odotettava löytävämme vielä monta Herran lapsista Baabelista lahkolaisuuden hämmentäminä. ”Kukistunut on suuri Babylon... Lähtekää siitä ulos, te minun kansani, ettette tulisi hänen synteihinsä osallisiksi ja saisi tekin kärsiä hänen vitsauksistansa. — Ilm. 18:2,4

Kun nyt olemme luoneet pikaisen silmäyksen seurakunnan historiaan, tahdomme yksityiskohtaisemmin tutkistella seurakuntaa sellaisena, kuin Herra alkujaan perusti sen. niin kuin ei ole muuta kuin yksi Herran henki, josta kaikkien, jotka tahtovat olla hänen, täytyy olla osalliset, niin on myös seurakunnalla ainoastaan yksi pää ja keskipiste, nimittäin Herramme Jeesus. Meidän on kuitenkin muistettava, että hän kaikessa, minkä hän teki, antoi Isälle kunnian ja, niin kuin hän itse sanoi, teki kaikki tekonsa isän nimessä eli hänen valtuutensa kautta — ”Jokainen istutus, jota minun taivaallinen isäni ei ole istuttanut, on juurinensa revittävä ylös.” (Matt. 15:13) Totinen seurakunta, uusi luomus, on Isän istuttama. Jeesus sanoo, Minä olen totinen viinipuu, te olette oksat, ja Isäni on viinitarhuri. Sittemmin ilmoittaa hän meille, että on myös maan viinipuu”, nimiseurakunta, väärä kirkko, jota Isä ei ole istuttanut ja joka sen tähden revittää juurineen ylös. Totisen viinipuun hedelmä on rakkaus ja se on kallisarvoinen Isälle; mutta maan viinipuun hedelmä on itsekkyyks eri muodoissa, ja se tulee lopulta koottavaksi Jumalan vihan suureen viinikuurna, suuren hädän aikana, jolla tämä aikakausi päättyy. — Joh. 15:1-6; Ilm. 14:19

Jokainen Raamattua tutkiva on varmaankin huomannut, etteivät Herra ja hänen apostolinsa hyväksyneet mitään seurakunnan jakoa, enemmän nimen suhteen kuin todellisuudessakaan. Heille oli seurakunta yksi ainoa ja jakamaton, niin kuin sen ainoa usko, ainoa Herra ja ainoa kastekin. Sen tähden puhuu Raamattukin vaan yhdestä seurakunnasta, Jumalan seurakunnasta, elävän Jumalan seurakunnasta, Kristuksen seurakunnasta, esikoisten seurakunnasta, sekä nimittää seurakunnan yksityisiä jäseniä ”veljiksi”, ”opetuslapsiksi”, ”kristityiksi.” Kaikki nämä nimitykset koskevat aina ainoastaan totista seurakuntaa, joko siitä puhutaan kokonaisuudessaan tai pieninä seurakuntina — jopa kaksi tai kolme jäsentä — tai yksityisinä jäseninä, joko Jerusalemissa, Antiokiassa tai muualla. Näiden nimitysten vaihtelu todistaa, ettei mikään niistä ollut tarkoitettu olemaan mikään erisnimi; ne olivat ainoastaan kaikki omiaan valaisemaan sitä suurta tosiasiaa, jota Herra ja hänen apostolinsa alituisesti esittivät, nimittäin että seurakunta (Ecclesia = seurakunta, uloskutsuttu joukko) Herran seuraajia ovat hänen valittujaan, joiden on nyt otettava osaa hänen ”ristiinsä ja opittava tarpeellisia opetuksia, vihdoinkin tullakseen osallisiksi hänen kanssaan hänen kirkkaudestaan

Tämän tavan olisi pitänyt jatkua, mutta pimeinä vuosisatoina tapahtui muutos. Kun eksytys oli kehittynyt, se toi tullessaan lahkohengen, ja seurauksena siitä syntyivät eri

nimitykset — Rooman kirkko, Luterilainen kirkko, Baptistikirkko, Englannin korkeakirkko, Pyhä katolinen kirkko, Wesley'n kirkko ym. Sellaiset jakaantumiset ovat, kuten apostoli osoittaa, lihallisuuden merkkejä (1 Kor. 3:3,4); ja mikäli uusi luomus nyt tulee ulosta suuresta pimeydestä, joka niin kauan on peittänyt maailmaa, sikäli se myös saa valoa tähän kohtaan; ja nähdessään eksytyksen ja pahan varjon, se erottautuu ei ainoastaan lahkolaisuudesta, vaan kieltäytyy myös nimittäytymästä Raamatun vastaisilla nimillä, vaikka se mielellään omistaa kaikki raamatulliset nimet.

Tutkikaamme nyt Herran perustaman, ainoan ja jakamattoman seurakunnan perustuksia:

Karitsan kaksitoista apostolia

Apostoli selittää, että ”muuta perustusta ei kukaan voi panna, kuin mikä pantu on, ja se on Jeesus Kristus.” (1 Kor. 3:11) Tälle perustukselle alkoi Herramme Jeesus Isän edustajana rakentaa seurakuntaa, ja hän aloitti kutsumalla kaksitoista apostolia — ei sattumalta, vaan suunnitelman mukaan, niin kuin ei myöskään ollut sattuma, että Israelin sukukuntia oli kaksitoista; molemmat tapaukset olivat sopusoinnussa Jumalan suunnitelman kanssa. Herra valitsi ainoastaan nämä kaksitoista apostolia tähän erityiseen asemaan eikä koskaan antanut valtuutta valita muita — paitsi sitä tosiasiaa, että Juudas Iskariotin osoitaututtua paikkaansa arvottomaksi kahdentoista joukossa hän lankesi asemastaan ja Paavali tuli hänen sijaansa.

Huomaamme, miten suurella huolella Herra valvoi apostoleja — hänen huolensa Pietarin puolesta; hänen rukouksensa tämän kiusaushetkenä ja myöhemmin hänen kehoituksensa ruokkia hänen lampaitaan ja karitsoitaan. Huomaamme myös hänen huolenpitonsa epäilevästä Tuomaasta ja hänen halukkuutensa osoittaa perusteellisesti hänen ylönousemuksensa tosiasia. Noista kahdestatoista hän ei kadottanut muita kuin kadotuksen lapsen — ja Herra tiesi hänen lankeemuksensa ja siitä oli ennustettu kirjoituksissa. Me emme voi tunnustaa Apostolien teoissa kerrottua Mattiaan vaalia missään suhteessa Herran valinnaksi. Epäilemättä hän oli hyvä mies, mutta oli noiden yhdentoista valitsema ilman valtuutusta. Heitä oli käsketty viipymään Jerusalemissa ja odottamaan voimaa ylhäältä, jonka he saisivat helluntaina, kun pyhä henki vuodatettaisiin heidän ylitsensä. Juuri tänä odotusaikana, ennen kuin heidät oli puettu voimalla, he arvanheitolla valitsivat Mattiaan Juudaan sijaan, mikä varmastikin oli erehdys. Herra ei nuhdellut heitä tästä tahattomasta sekaantumisesta hänen asioihinsa, vaan aivan yksinkertaisesti jätti heidän vaalinsa huomioon ottamatta, ja hänen omana aikanaan hän toi apostoli Paavalin esille julistaen, ”hän on minulle valittu ase” (Apt. 9:15); ja meillä apostolin lausuma, että hän oli äidin kohdusta saakka erotettu olemaan erityinen palvelija; ja lisäksi, ettei hän missään suhteessa katsonut olevansa noita suuria apostoleja huonompi. — Gal. 1:15; 2 Kor. 11:5

Yllä olevasta selviää, että olemme täysin eri mieltä paavikirkon, protestanttisen episkopaalikirkon, katolilaisapostolisen kirkon ja mormonien kanssa, jotka kaikki väittävät, ettei apostolien lukumäärä ollut rajoitettu kahteentoista ja että ensimmäisillä kahdella toista apostolilla on ollut kaiken aikaa seuraajia, jotka ovat puhuneet ja kirjoittaneet yhtä suurella pätevyydellä kuin hekin. Me kiellämme tämän, ja huomautamme todistukseksi,

että Herra erityisesti valitsi nämä kaksitoista sekä muistutamme kaksitoistaluvun huomattavuuden pyhien asioiden yhteydessä, jotka kuuluvat tähän vaaliin; ja lopuksi huomautamme Ilm. 21. luvussa esiintyvistä vertauskuvallisesta kertomuksesta kirkastetusta seurakunnasta. Siinä uusi Jerusalemin — vertauskuva uudesta tuhatvuotiskauden hallituksesta, seurakunnasta, Herransa kanssa yhdistetystä morsiamesta — on seikkaperäisesti kuvattu; ja tässä kuvaannollisessa esityksessä sanotaan aivan selvästi, että kaupungin perustukset ovat kallisarvoiset ja että kahteentoista perustukseen oli kirjoitettu Karitsan kahdentoista apostolin nimet — ei enempää eikä vähempää. Voisimmeko pyytää tätä parempaa todistusta, ettei Karitsan apostoleja koskaan ole ollut enempää kuin kaksitoista ja että kaikki muut, jotka ovat väittäneet olevansa sellaisia, ovat olleet, niin kuin Paavali sanoo, ”valheapostoleja” — 2 Kor. 11:13

Emme myöskään voi kuvitella tarvetta useammalle apostolille; sillä meillä on vielä nämä kaksitoista keskuudessamme — heidän todistuksensa ja heidän työnsä hedelmät — paljon mukavammassa muodossa kuin mitä oli niillä, jotka persoonallisesti olivat heidän kanssaan heidän toiminta-aikanaan. Kertomukset heidän toiminnastaan ovat meidän kanssamme; heidän merkintänsä Herran puheista, ihmetöistä jne. Heidän esityksensä kristinopin eri kohdista ovat mitä tyydyttävimmällä tavalla saatavina heidän kirjeissään. Nämä asiat ovat, niin kuin apostoli selittää, riittävät, ”että Jumalan ihminen olisi täydellinen.” Ja selittääkseen lisää apostoli sanoo, ”Minä en ole mitään teiltä salannut, vaan olen julistanut teille kaiken Jumalan neuvon.” Mitä me vielä tarvitsisimme? — 2 Tim. 3:17; Apt. 20:27

Heti noiden 40 päivän jälkeen, jotka Jeesus oleskeli erämaassa mietiskellen ja jolloin perkele kiusasi häntä, Jeesus saatuaan täyden selvyuden oikeasta tiestä alkoi julistaa evankeliumia tulevasta valtakunnasta ja kutsua seuraajia, joita nimitettiin opetuslapsiksi. Näistä opetuslapsista hän valitsi sittemmin kaksitoista apostolia (Luuk. 6:13-16) He kaikki olivat niin sanoaksemme yhteiskunnan alemmista kerroksista, useat heistä olivat kalastajia; ja heistä sanotaan, että hallitusmiehet ”havaittivat heidän olevan koulunkäymättömiä ja oppimattomia miehiä.” (Apt. 4:13) Ilmeisesti nuo kaksitoista kutsuttiin ”opetuslasten” tai yleensä seuraajien joukosta, jotka olivat omistaneet hänen asiansa ja tunnustaneet hänet jättämättä jokapäiväisiä toimiaan. Nämä kaksitoista kutsuttiin työtoveruuteen evankeliumin virkaan, ja heistä sanotaan, että he jättivät kaiken seuratakseen häntä. (Matt. 4:17-22; Mark. 1:16-20; 3:13-19; Luuk. 5:9-11) Niitä 70, jotka myöhemmin lähetettiin ulos, ei koskaan tunnustettu apostoleiksi. Luukas erityisesti mainitsee kahdentoista valitsemisesta kertoen, että juuri ennen tätä tapahtumaa Herra vetäytyi vuorelle rukoilemaan — ilmeisesti neuvotellakseen Isän kanssa työstään ja työtovereistaan. Hän vietti koko yön rukouksessa, ja kun päivä tuli, hän kutsui opetuslapsensa luokseen; ja heidän keskuudessaan hän valitsi kaksitoista, joita hän myös nimitti apostoleiksi (kreik. apostolos; lähetettyjä) Näin hän antoi näille kahdelletoista erityisen aseman opetuslasten keskuudessa. — Luuk. 6:12,13,17

Toisia opetuslapsia, joita ei valittu apostoleiksi, rakasti Herra myös, ja epäilemättä he hyväksyivät näiden kahdentoista valinnan, käsittäen sen olevan parhaaksi heidän asialleen kokonaisuudessaan. Kertomus ei mainitse mitään siitä, mihin Herran vaali perustui,

mutta ylimmäispapillisessa rukouksessaan hän sanoi, ”He olivat sinun, ja sinä annoit heidät minulle”; ja vielä, ”Eikä heistä joutunut kadotetuksi yksikään muu kuin se kadotuksen lapsi (Juudas).” Missä mielessä tai mihin määrään Isä valitsi nuo kaksitoista, ei merkitse meille mitään. Varmasti nöyryys oli yksi heidän ominaisuuksistaan; ja varmasti oli heidän alhainen asemansa yhteiskunnassa ja heidän aikaisemmat kokemuksensa olleet omiaan, ei ainoastaan nöyryyttämään heitä, vaan myös lujittamaan heidän luonnettaan, antamaan heille päättäväisyyttä ja kestäväisyyttä, siinä määrin kuin toiset helpommassa elämänsuhteissa eivät liene omistaneet. Meille ilmoitetaan, että noiden kahdentoista valinta aikana, jolloin se tapahtui, helluntain sijasta (jolloin seurakunta siitettiin) oli sitä varten, että nämä kaksitoista saisivat erityisesti olla Herran kanssa nähdäkseen hänen työnsä ja kuullakseen hänen puheensa, jotta he siten aikanaan voisivat olla ensiksikin meille ja kaikelle Jumalan kansalle Jeesuksen kautta ilmenneiden ihmeellisten töiden ja ihmeellisten elämän sanojen todistajia. — Luuk. 24:44-48; Apt. 10:39-42

Apostolien tehtävä

Emme tapaa missään pienintäkään viittaustakaan siitä, että apostolit olisivat Jumalan perinnön hallitsijoita; että he olisivat oikeutetut pitämään itseään toisia uskovaisia parempina, ikään kuin olisivat asetettuja Jumalan lain yläpuolelle, ollen erityisesti suosittuja tai varmoja siitä, että he voittavat iankaikkisen perintönsä. Heidän oli aina muistettava, että he kaikki olivat veljiä ja että yksi oli heidän mestarinsa, nimittäin Kristus. Heidän oli aina muistettava, että heidän oli tehtävä kutsumisensa ja valitsemisensa lujaksi ja etteivät he koskaan voineet ”mennä Jumalan valtakuntaan sisälle” vähemmällä, kuin että tottelisivat Jumalan rakkauden lakia ja olisivat nöyriä kuin pienet lapset. He eivät saaneet mitään arvonimiä eivätkä minkäänlaisia ohjeita pukeutumisen tai käyttäytymisen suhteen, vaan ainoastaan kuinka heidän pitäisi olla esimerkkinä laumalle kaikissa asioissa, jotta toiset nähdessään heidän hyvät tekonsa ylistäisivät Isää ja jotta toiset, jotka tulisivat astumaan heidän jäljissään, samalla myös vaeltaisivat päällikkönsä askeleissa, sekä saavuttaisivat vihdoin saman kirkkauden, kunnian ja kuolemattomuuden — osallisuuden samasta Jumalan luonnosta, saman uuden luomuksen jäseninä.

Apostolien tehtävänä oli palveleminen — heidän piti palvella toisiaan ja Herraa, sekä uhrata elämänsä veljien edestä. Heidän erityinen työnsä tässä palveluksessa oli evankeliumin julistaminen. He olivat osallisia voitelusta, joka jo oli tullut heidän mestarinsa osaksi — samasta voitelusta, joka koskee kaikkia uuden luomuksen jäseniä, kaikkia kuninkaalliseen papistoon kuuluvia ja jota profeetta kuvaa sanoen, ”Herran, Herran henki on minun päälläni, sillä hän on voidellut minut julistamaan ilosanomaa nöyrille, lähettänyt minut sitomaan särjettyjä sydämiä, julistamaan vangituille vapautusta ja kahlituille kirvoitusta, julistamaan Herran otollista vuotta ja meidän Jumalamme kostonpäivää, lohduttamaan kaikkia murheellisia.” — Jes. 61:1,2; Luuk. 4:17-21; Matt. 10:5-8; Mark. 3:14,15; Luuk. 10:1-17

Vaikka tämä voitelu ei tullut suoraan heidän päälleen ennen kuin helluntaina, he olivat kuitenkin etukäteen saaneet maistaa sitä, kun Herra antoi heille osan pyhän henkensä voimasta lähettäessään heidät saarnaamaan. Mutta tässäkin suhteessa otti

Herra heiltä pois tilaisuuden ylpeilemiseen lähettäessään kerran myöhemmin 70 muuta opetuslasta, joille hän antoi saman tehtävän ja saman vallan tehdä ihmeitä hänen nimes-
sään. Apostolien erityinen ainoastaan heitä varten varattu työ ei siis varsinaisessa merki-
tyksessä alkanut ennen kuin helluntaina, jolloin he saivat pyhän hengen. Silloin heille
annettiin erityinen Jumalan voiman ilmestys – ei ainoastaan pyhä henki ja sen lahjat,
vaan myös valta jakaa näitä lahjoja toisille. Siitä hetkestä asti he olivat viimeksi mainitun
voiman kautta selvästi erotetut muista seurakunnan jäsenistä. Toiset uskovaiset laskettiin
Kristuksen voidellun ruumiin jäseniksi, tehtiin hänen hengestään osallisiksi ja siitettiin
tämän hengen kautta uuteen elämään jne.; mutta kukaan ei saanut mitään erikoista
hengen lahjaa, paitsi apostolien kautta. Mutta nämä ihmelahjat, niin kuin kielillä puhu-
minen ja selittäminen ym., eivät suinkaan tulleet hengen hedelmien sijaan tai estäneet
niitä, vaan jokaisen uskovaisen oli kehitettävä ja kypsytettävä niitä tottelevaisuuden kaut-
ta Jumalan ohjeita kohtaan – niin kuin kukin kasvoi armossa, tiedossa ja rakkaudessa.
Kyky jakaa näitä lahjoja, joita ihminen saattoi saada ja kuitenkin olla ainoastaan helisevä
vasi ja kilisevä kulkunen, oli siitä huolimatta apostolien tuntomerkkinä, josta heidät
tunnettiin erityisiksi Herran palvelijoiksi eli edustajiksi, joiden tehtävänä oli seurakunnan
perustaminen. – 1 Kor. 12:7-10; 13:1-3

Herran valitessa ja opettaessa apostoleja hänen tarkoituksensa oli heidän kauttaan
siunata kaikki seuraajansa aina aikakauden loppuun asti. Tämä esiintyy selvästi hänen
rukouksestaan uhriaikansa lopussa, jossa rukouksessa hän puhuen apostoleista sanoi,
”Minä olen ilmoittanut sinun nimesi ihmisille, jotka sinä annoit minulle maailmasta (so.
apostolit). He olivat sinun, ja sinä annoit heidät minulle, ja he ovat ottaneet sinun sanas-
tasi vaarin. Nyt he tietävät, että kaikki, minkä olet minulle antanut, on sinulta. Sillä ne
sanat (opit), jotka sinä minulle annoit, minä olen antanut heille... Minä rukoilen heidän
edestänsä; en minä maailman edestä rukoile, vaan niiden edestä, jotka sinä olet minulle
antanut, koska he ovat sinun... Mutta en minä rukoile ainoastaan näiden (apostolien)
edestä, vaan myös niiden edestä, jotka (koko seurakunta) heidän sanansa kautta uskovat
minuun, että he kaikki olisivat yhtä (mielessä, rakkaudessa), niinkuin sinä, Isä, olet
minussa ja minä sinussa, että hekin meissä olisivat [ja sitten osoittaen, mikä on tarkoitus
sekä apostolien että koko uuden luomuksen valitsemisella, hän jatkaa], niin että maailma
[jota Jumala rakasti sen vielä syntisenä ollessa ja joka on lunastettu kalliilla verellä] uskoi-
si, että sinä olet minut lähettänyt” – lunastamaan ja ennalleenasettamaan sen. – Joh.
17:6-9,20,21

Vaikka apostolit olivat oppimattomia, he olivat ilmeisen lujaluonteisia miehiä, ja
Herran opetuksen kautta he saivat enemmän kuin riittävän korvauksen puuttuvasta maal-
lisesta viisaudesta ja sivistyksestä, saadessaan sen kautta ”terveen järjen hengen.” Ei sen
tähdän ole ihmeellistä, että alkuseurakunta yhteisesti hyväksyi nämä miehet johtajikseen
Herran tiellä – erityisesti määrättyinä opettajina – ”seurakunnan pylväiksi”, valtuudessa
lähinnä Herraa. Monin tavoin Herra valmisti heitä tätä asemaa varten:

He olivat alituisesti hänen kanssaan ja saattoivat sen tähden olla todistajina kaikessa,
mikä koski hänen tehtävänsä maan päällä; he olivat hänen oppinsa, hänen ihmeittensä,
hänen rukoustensa, hänen sääliväisyytensä, hänen pyhyytensä, hänen aina kuolemaan

asti uhrautuvaisuutensa ja vihdoin hänen ylösnousemisensa todistajia. Ei ainoastaan ensimmäinen seurakunta tarvinnut kaikkia näitä todistuksia, vaan kaikki, jotka Herra sen jälkeen on kutsunut ja jotka ovat ottaneet vastaan hänen kutsunsa Uuteen Luomukseen — kaikki, jotka ovat paenneet turvaan ja luottavat kirkkaaseen toivoon, jolla on ankkuripohja hänen luonteessaan, hänen uhrikuolemassaan, hänen korkeassa korotuksessaan Jumalan suunnitelmassa, jonka hän on suorittava — he tarvitsivat juuri sellaista henkilökohtaista todistusta kaikkien näiden kohtien suhteen, jotta he siten saisivat vahvan uskon, vahvan varmuuden.

Herra lähetti kerran 70 opetuslasta julistamaan hänen läsnäoloaan ja juutalaisen aikakauden elonkorjuuta, mutta heidän työnsä oli monessa suhteessa erilainen kuin kahdentoista apostolin työ. Herra näyttää kaikella tavoin tahtoneen asettaa apostolit erikoisesti erikseen, jotta meillä sekä koko seurakunnalla, voisi olla mitä täydellisin luottamus heihin. Nämä ainoastaan ottivat osaa hänen kanssaan viimeiseen pääsiäisateriaan, uutta muistoateriaa asetettaessa; nämä ainoastaan olivat hänen kanssaan Getsemanessa, näille hän myös erityisellä tavalla ilmestyi ylösnousemuksensa jälkeen, ja ainoastaan näitä käytettiin helluntaina pyhän hengen erikoisina puhetorvina. Nuo yksitoista olivat ”galilealaisia miehiä”, niin kuin myös muutamat, jotka kuuluivat heidän puhuvan, huomauttivat, ”Eivätkö nämä kaikki, jotka puhuvat, ole galilealaisia?” — Apt. 2:7; Luuk. 24:48-51; Matt. 28:16-19

Vaikka Herra — niin kuin kertomus osoittaa — ylösnousemisensa jälkeen näyttäytyi noin 500 veljelle yhdellä kertaa, hän kuitenkin toimi erityisesti apostolien kanssa, koska heidät oli valittu olemaan erityisiä todistajia siitä, ”mitä hän teki juutalaisten maassa ja Jerusalemissa; ja hänet he ripustivat puuhun ja tappoivat. Hänet Jumala herätti kolmantena päivänä... Ja hän käski meidän saarnata kansalle...” — Apt. 10:39-45; 13:31; 1 Kor. 15:3-8

Apostoli Paavali ei tosin suoranaisesti ollut silminnäkijä samalla tavalla kuin nuo yksitoista, mutta hänestä tehtiin kuitenkin Jeesuksen ylösnousemuksen todistaja siten, että hän sai jälkeensä nähdä vilahdukselta Herra hänen kirkkautensa tilassa, kuten hän itse sanoo, ”Mutta kaikkein viimeiseksi hän näyttäytyi minullekin, joka olen ikäänkuin kesken (ennen aikojaan) syntynyt.” (1 Kor. 15:8,9) Apostoli Paavali ei todellisuudessa ollut oikeutettu näkemään Herran kirkkautta ennen muuta seurakuntaa hänen toisessa tulemisessaan, kun kaikki hänen uskollisensa muutetaan ja tehdään hänen kaltaisikseen ja näkevät hänet sellaisena kuin hän on; mutta jotta Paavali voisi olla todistajana, hän sai nähdä tämän välähdyksen, ja hänelle sen lisäksi suotiin näkyjä ja ilmestyksiä enemmän kuin muille yhteensä. Siten hän lienee sai runsaan korvauksen siitä, ettei hänellä ollut persoonallista yhteyttä Mestarin kanssa. Eivätkä hänen erikoiset kokemuksensa olleet kuitenkaan tulleet ainoastaan hänen etunsa, vaan pääasiassa, voimme olettaa, koko seurakunnan etu. Varmaa on, että ne omituiset kokemukset, näyt, ilmestykset jne., joita oli tällä apostolilla, joka astui Juudaan tilalle, ovat olleet suuremmaksi hyödyksi ja avuksi, kuin kenenkään muun apostolin.

Hänen kokemuksensa eivät ainoastaan sallineet hänen tuntea ”Jumalan syvyyksiä” ja panna arvoa niihin — joiden joukossa oli sellaistaikin, joista hänellä ei ollut lupa puhua

(2 Kor. 12:4), vaan myös se valo, joka valaisi hänen mielensä, on hänen kirjoituksistaan heijastunut seurakunnan ylle, aina hänen päivästänsä meidän aikaamme asti.

Näkyjensä ja ilmestystensä johdosta Paavali kykeni selvästi käsittämään tilanteen, panemaan arvoa uudelle armotaloudelle ja näkemään Jumalan luonteen ja suunnitelman pituuden, leveyden, korkeuden ja syvyyden niin selvästi, ja koska hän itse niin selvästi arvosti näitä asioita, hän kykeni puheessaan ja kirjoituksissaan esittämään ne sellaisella tavalla, että koko uskon huonekunta on siitä ajasta aina tähän asti saanut siunauksia siitä. Todella vielä tänä päivänäkin seurakunta saattaisi ennemmin menettää kenenkä tahansa muun apostolin todistuksen, kuin Paavalin todistuksen. Kuitenkin olemme iloisia, että meillä on täydellinen todistus – iloisia, että voimme arvostaa kokonaisuudessaan sitä ja kaikkien näiden kahdentoista miehen jaloja luonteita. Pane merkille todistus, joka osoittaa Paavalin apostoliuden: ensinnäkin Herran omat sanat, ”Hän on minulle valittu ase, kantamaan nimeäni minun pakanain ja kuningasten ja Israelin lasten eteen.” (Apt. 9:15) Apostoli itse julistaa, ”Minä teen teille tietäväksi, veljet, että minun julistamani evankeliumi ei ole ihmisten mukaista; enkä minä olekaan sitä ihmisiltä saanut, eikä sitä ole minulle opetettu, vaan Jeesus Kristus on sen minulle ilmoittanut” (Gal. 1:11,12); ja jälleen hän sanoo, ”Sillä hän, joka antoi Pietarille voimaa hänen apostolitoimeensa ympärileikattujen keskuudessa, antoi minullekin siihen voimaa pakanain keskuudessa.” (Gal. 2:8) Ei ainoastaan hänen intonsa Herran ja veljien hyväksi ja hänen alttiutensa antamaan elämänsä veljien palveluksessa – käyttäessään aikansa ja voimansa heidän siunaukseen – todistanut hänen olevan toisten apostolien arvoinen, vaan kun joku epäili hänen apostolin asemaansa seurakunnassa, hän rohkeasti viittasi suoraan tähän ja Herran siunauksiin ilmestysten ja hänen työnsä suhteen jne., siten todistaen ettei hän ollut missään suhteessa noita suuria apostoleja huonompi. – 1 Kor. 9:1; 2 Kor. 11:5,23; 12:1-7,12; Gal. 2:8; 3:5

Herran tarkoitus ei ollut, että apostolit vaikuttaisivat ainoastaan juutalaisten keskuudessa – kertomusten todistaessa aikalailta päinvastoin. Hän opetti noille yhdelletoista, että hänen tekonsa ja heidän sanomansa oli tarkoitettu lopulta koko ihmiskunnalle; vaikka heidän oli ensin odotettava Jerusalemissa, kunnes heidät puettaisiin voimalla, ja sieltä aloittaa todistamisensa. Herramme sanoi heille, ”Kun pyhä henki tulee teihin, te saatte voiman, ja te tulette olemaan minun todistajani sekä Jerusalemissa että koko Juudeassa ja Samariassa ja aina maan ääriin saakka.” (Apt. 1:8) Tämä todistaminen ei kestänyt ainoastaan apostolien elinaikaa, vaan se jatkuu vieläkin. He yhä puhuvat meille, yhä opettavat uskollisia, yhä rohkaisevat, kehottavat ja nuhtelevat. Heidän kuolemansa ei lopettanut heidän palvelustaan. He yhä saarnaavat, yhä todistavat, ovat yhä Herran puhutorvina hänen uskollisilleen.

Apostolien henkeytys

On hyvä, että meillä on luottamus apostoleihin uskollisina todistajina, totuutta rakastavina historiankirjoittajina, ja että huomaamme heidän todistustensa kantavan vilpittömyyden leimaa siinä, etteivät he etsineet rikkautta eikä ihmisten kunniaa, vaan uhrasivat kaikki maalliset harrastuksensa ylös nousseen ja kirkastetun Mestarin edestä. Heidän

todistuksensa olisi arvoton ellei sillä olisi muuta painoa kuin tämä; mutta me huomaamme Raamatun opettavan, että Herra käytti heitä henkeytettyinä välikappaleinaan, ja että he olivat erityisesti hänen johtamiaan siihen todistukseen, oppeihin ja tapoihin nähden, joita heidän oli asetettava seurakuntaan. He eivät ainoastaan todistaneet siitä, mitä olivat kuulleet ja nähneet, vaan lisäksi ohjeista, joita he saivat pyhän hengen kautta; siten he olivat uskollisia huoneenhaltijoita. ”Pitäköön jokainen meitä Kristuksen käskyläisinä ja Jumalan salaisuuksien huoneenhaltijoina”, sanoi Paavali. (1 Kor. 4:1) Jeesus esitti saman ajatuksen sanoessaan niistä kahdestatoista, ”Minä teen teistä ihmisten kalastajia”, ja vielä, ”ruoki karitsoitani”, ”ruoki lampaiani.” Apostoli sanoo myös, että ”tämä salaisuus [evankeliumin syvät totuudet uuden luomuksen — Kristuksen — korkeasta kutsusta]..., jota menneiden sukupolvien aikana [muina aikakausina] ei ole ihmisten lapsille tietäväksi tehty, niinkuin se nyt hengessä on ilmoitettu hänen pyhille apostoleilleen ja profeetoille.” Ja tämän paljastuksen tarkoituksen sanotaan olevan: ”saattaa kaikille ilmeiseksi, mitä on sen salaisuuden taloudenhoito [millä ehdoilla saavutetaan osallisuus uuteen luomukseen], joka ikuisista ajoista asti on ollut kätkettynä Jumalassa, kaiken Luojaassa.” (Ef. 3:3-11) Ja jälleen kuvatessaan, kuinka seurakunta rakennetaan apostolien ja profeettain perustukselle Jeesuksen Kristuksen itse ollessa huippukulmakivi, apostoli julistaa, ”Sen takia [seurakunnan, Jumalan temppelin, rakentamista varten] minä, Paavali, teidän, pakanain, tähden Kristuksen Jeesuksen vanki.” — Efe. 2:20,22; 3:1

”Lohduttaja” oli luvattu heille, opettamaan ja muistuttamaan heille kaikki, mitä Jeesus oli sanonut heille; ja se oli julistava heille tulevaiset asiat. (Joh. 14:26; 16:13) Epäilemättä tämä on jossain määrin sovellettava koko seurakuntaan, mutta erityisesti se koski apostoleja; ja se todellakin heidän kauttaan vaikuttaa yhä muihin seurakunnan jäseniin — heidän sanojensa yhä se kanava, jonka kautta henki opettaa meille sekä vanhaa että uutta. Tämän lupauksen kanssa sopusoinnussa voimme sen tähden ymmärtää apostolien henkeytyksen olleen luonteeltaan kolmitahoisen. 1) Heidän muistinsa virkistäminen, mikä teki heidät kykeneviksi muistamaan ja puhumaan Herran henkilökohtaisesti antamat opetukset. 2) Ohjaus sen totuuden arvostamiseen, joka koski Jumalan aikakaussuunnitelmaa. 3) Erityisiä ilmestyksiä tulevaisista asioista — asioista, joita Herramme julisti, ”Minulla on vielä paljon sanottavaa teille, mutta ette voi nyt sitä kantaa.” — Joh. 16:12

Meidän ei tule olettaa, että apostolien muistin virkistäminen merkitsi sitä, että heille saneltiin täsmälliset lauseet, tai että he olisivat täsmällisesti muistaneet, missä järjestyksessä Herra oli puhunut. Eivätkä apostolien kirjoitukset mitenkään osoita sellaista sanelemista. Kuitenkin on Herran lupaus itsessään takeena siitä, että heidän tiedonantonsa ovat oikeat. Jokaisessa neljässä evankeliumissa meillä on kertomus Jeesuksen aikaisemmasta elämästä ja toiminnasta; mutta jokaisessa evankeliumissa on kuitenkin tekijänsä omintakeinen leima. Kukin tekijöistä on omalla tavallaan kertonut yksityiskohtia, jotka hänestä näyttivät tärkeimmiltä; ja Herra valvoi tätä heidän työtään, niin että heidän eri kertomuksensa muodostavat yhteensä niin täydellisen historian kuin tarvittiin seurakunnan uskon vahvistamiseksi, että Jeesus oli profeettain ennustama Messias, että ennustukset hänestä täyttyivät, tosiseikoista hänen elämässään ja opissaan. Jos henkeytyksellä olisi ollut sanasta sanaan luettelemista, ei olisi ollut tarpeen useiden kirjoittaa uudelleen samasta asiasta; mutta on huomioon ottamisen arvoista, että samalla kuin kullakin kirjoittajalla oli täysi

henkilökohtainen vapaus valita lausetaivat ja myös tapaukset, joista tahtoi kertoa, Herra valvoi pyhän henkensä kautta asiaa kokonaisuudessaan niin, ettei mitään tärkeää jäänyt pois – että kaikki mikä oli tärkeää tuli totuudenmukaisesti kerrotuksi – ”että Jumalan ihminen olisi täydellinen, kaikkiin hyviin tekoihin valmistunut.” On mielenkiintoista huomata, että Johanneksen evankeliumi täydentää muita kolmea – Matteusta, Markusta ja Luukasta – ja että hän käsittelee pääasiallisesti tärkeitä seikkoja ja tapauksia, jotka toiset ovat jättäneet mainitsematta.

Herran aikomus pyhän henkensä kautta johtaa apostoleita ja heidän kauttaan uutta luomusta ”koko totuuteen” merkitsee, että tällä johdatuksella olisi yleinen luonne ja ettei se olisi yksityisten henkilöiden johtamista koko totuuteen – kertomukset todistavat tämän tavan. Vaikka apostolit Paavalia lukuun ottamatta olivat sivistymättömiä ja oppimattomia miehiä, heidän raamatun selityksensä olivat kuitenkin hyvin huomattavia. He kykenivät tekemään tyhjäksi sen ajan – ja siitä eteenpäin – viisaiden jumaluusoppineiden viisauden. Kuinka älykäs eksytystä lie onkaan, se ei kuitenkaan kykene seisomaan heidän johdonmukaisia johtopäätöksiään vastaan laista ja profeetoista sekä Herran opetuksista. Juutalaisten kirjanoppineet huomasivat tämän, ja niin kuin luemme, ”ja he tunsivat heidät niiksi, jotka olivat olleet Jeesuksen seurassa” – että he olivat saaneet hänen oppinsa ja hänen henkensä. – Apt. 4:5,6,13

Apostolien kirjeet ovat juuri tuollaisia johdonmukaisia johtopäätöksiä ja todisteita, perustuen Vanhan Testamentin henkeytettyihin kirjoituksiin ja Jeesuksen sanoihin; ja kaikki, jotka evankeliumikauden kuluessa ovat tulleet samasta hengestä osallisiksi seurattessaan todistelua, jonka Herra puhetorviensa kautta on esittänyt meille, johdetaan samanlaisiin oikeisiin johtopäätöksiin, niin ettei meidän uskomme perustu ihmisten viisauteen, vaan Jumalan voimaan. (1 Kor. 2:4,5) Kuitenkaan emme näistä opetuksista tai historiallisista esityksistä löydä mitään todistusta sanasta sanaan sanelemisesta – että he olisivat olleet ainoastaan Herran kirjureita puhuen ja kirjoittaen mekaanisesti, kuten Vanhan Testamentin profeetat tekivät. (2 Piet. 1:21) Apostolien selvä käsitys johtui ennemmin mielen valaistuksesta, mikä teki heidät kykeneviksi selvästi näkemään ja oikein arvostelemaan Jumalan aikomuksia, ja sen tähden myös esittämään ne selvin ja ymmärrettävin sanoin. Samalla tavoin on siitä alkaen Herran kansan jokainen yksityinen, joka on seurannut heidän neuvoaan, voinut kasvaa armosta, tiedossa ja rakkaudessa ja siten vähitellen voinut ”kaikkien pyhien kanssa käsittää, mikä leveys ja pituus ja korkeus ja syvyys, ja oppia tuntemaan Kristuksen rakkauden, joka on kaikkea tietoa ylempänä.” – Efe. 3:18,19

Kuitenkin olemme täysin oikeutetut uskomaan, että Herra niin valvoi apostolien opetuksia ja historiallisia seikkoja, että sopimattomia sanoja vältettiin, ja että totuus tuli esitettyksi sellaisessa muodossa, että se heidän ajastaan aina tähän asti on ollut ”ruokaa aikanaan” uskon huonekunnalle. Että apostolit tulisivat olemaan sellaisen Jumalan valvonnan alaisina, siihen viittasi Herra edeltä käsin sanoessaan, ”kaikki, minkä te sidotte maan päällä, on oleva sidottu taivaassa, ja kaikki, minkä te päästätte maan päällä, on oleva päästetty taivaassa.” (Matt. 18:18) Me emme ymmärrä tätä niin, että Herra tahtoi luopua oikeudestaan ylimpänä määräjänä ja totella apostolien määräyksiä, vaan että

pyhä henki varjelisi ja ohjaisi heidät niin, että heidän päätöksensä seurakunnassa siitä, mikä pidettäisiin sitovana velvollisuutena ja mikä jätettäisiin kunkin yksityisen uskovaisen vapaaseen valintaan, olisi oikea päätös; että seurakunta ylipäättänsä tietäisi asiat oli niin säädetty ja järjestetty — että johtopäätökset ja määräykset, joihin apostolit päätyivät, eivät olleet ainoastaan heidän, vaan samalla kertaa myös Herran.

”Tälle kalliolle minä rakennan seurakuntani”

Aivan yhtäpitävästi tämän kanssa Herra, sen jälkeen kun apostoli Pietari oli vakuuttanut uskovansa Jeesuksen olevan Messiaan, vastasi hänelle ja sanoi, ”Autuas olet sinä, Simon, Joonaan poika, sillä ei liha eikä veri ole sitä sinulle ilmaissut, vaan minun Isäni, joka on taivaissa. Ja minä sanon sinulle: sinä olet Pietari (petros = kivi, kallionlohkare), ja tälle kalliolle (petra = lohkareryhmälle, suurelle perustotuudelle, jonka juuri lausuit) minä rakennan seurakuntani.” Herra itse on rakennusmestari, niin kuin hänet myös kuvataan perustukseksi: ”Muuta perustusta ei kukaan voi panna kuin mikä pantu on, ja se on Jeesus Kristus.” (1 Kor. 3:11) Hän on tuo suuri kallio, ja Pietarin tunnustus, että hän oli se, on sen tähden kallionluja totuus, totinen todistus, niiden periaatteiden tunnustaminen, jotka kannattavat Jumalan suunnitelmaa. Näin apostoli Pietari ymmärsi tämän asian ja sitä todistavat hänen sanansa. (1 Piet. 2:5,6) Hän selitti, että kaikki vihkiytyneet uskovaiset ovat ”eläviä kiviä”, jotka tulevat Jumalan suunnitelman suuren kallion, Jeesuksen Kristuksen, luo rakentuakseen pyhäksi temppeliksi yhtymällä häneen, joka on perustus. Siten Pietari ei mitenkään väittänyt olevansa peruskivi, vaan lukeutui seurakunnan toisiin ”eläviin kiviin” (kreikk. lithos), vaikka petros (kallio) merkitsee suurempaa kiveä kuin lithos, ja kaikilla apostoleilla tuli, ollen ”perustuksina” (Ilm. 21:14) Jumalan suunnitelmassa ja järjestelmässä, olla suurempi merkitys kuin heidän veljillään.

Vallan avaimet

Samassa yhteydessä sanoi Herra Pietarille, ”Minä olen antava sinulle taivasten valtakunnan avaimet, ja minkä sinä sidot maan päällä, se on oleva sidottu taivaissa” jne. Siten sama valta, joka annettiin kaikille apostoleille, ilmaistiin erityisesti Pietarille avaimiin liittyvällä erityisellä etuoikeudella tai kunnialla — oikeudella eli vallalla avata. Me muistamme, kuinka Pietari käytti Valtakunnan avaimia ja avasi uuden talouden, ensin juutalaisille helluntaina, sitten pakanoille Korneliuksen talossa. Helluntaipäivästä, kun pyhä henki oli vuodatettu, luemme, ”Niin Pietari astui esiin niiden yhdentoista kanssa” — hän teki alun; hän avasi, toiset seurasivat, ja niin lähetettiin evankeliumikauden taivaallinen kutsu juutalaisille. Korneliuksen tapauksessa Herra lähetti sanansaattajan Pietarille, ja valmisti hänet erityisellä tavalla näyn kautta seuraamaan heidän kutsuaan, ja siten käytti häntä avaamaan armon, vapauden ja etuoikeuden oven pakanoille — että myös he voisivat tulla ja jakaa uuden luomuksen kutsun etuoikeuden. Tämä on täydessä sopuinnassa sen kanssa, mitä olemme nähneet Herran tarkoitusten yhteydessä hänen valitessa kaksitoista apostolia. Ja mitä selvemmin Jumalan lapset käsittävät, että nämä kaksitoista miestä olivat erityisessä merkityksessä uuden armotalouden edustajia ja heidän sanansa erityisiä kanavia, joiden kautta totuus uuden luomuksen suhteen ilmoitettaisiin, sitä halukkaammat he ovat ottamaan vastaan heidän sanansa, ja sitä vähemmän halukkaita he ovat

kallistamaan korvaansa sellaisille, joiden opit ovat ristiriidassa apostolien todistuksen kanssa. ”Elleivät he tämän sanan mukaan puhu, se johtuu siitä, ettei heillä ole valoa.” — Jes. 8:20, engl. Raam.

Viimeinen lause Jeesuksen lupauksessa sanoo, ”Tulevaiset hän (Isän pyhä henki) teille julistaa.” Tämä merkitsee erityistä apostolien henkeyttämistä, ja välillisesti se merkitsee kaiken Herran kansan siunaamista ja valistamista aina tämän aikakauden loppuun asti, apostolien oppien kautta. Siten he eivät ainoastaan tulisi olemaan pyhiä apostoleja, vaan myös profeettoja, jotka ennakoita näkivät ja ilmoittivat seurakunnalle tulevia tapahtumia. Ei ole tarpeen olettaa, että kaikkia apostoleja käytettiin samassa määrin kaikilla näillä työalueilla. Tosiasia on, että muutamia heistä kunnioitettiin enemmän, ei ainoastaan etuun nähden saada palvella apostoleina, vaan myös tulevaisten asioiden ennustamiseen nähden. Apostoli Paavali osoitti monien tulevien asioiden tapahtumisen: suuren luopumuksen seurakunnassa; ”synnin ihmisen” paljastumisen; salaisuuden Herran toiseen tulemiseen nähden ja ettemme me kaikki nuku vaikka meidän täytyy muuttua; menneinä aikakausina ja armotalouksien aikana kätkössä olleen salaisuuden, että seurakunta, pakanat mukaan lukien, olisivat Aabrahamille annetun lupauksen perillisiä — että hänen siemenessään kaikki maan kansat siunattaisiin jne. Hän osoittaa myös, että seurakunnassa vallitsisi aikakauden lopussa vaikeita epäkohtia, että ihmiset rakastaisivat hekumaa (huvituksia ja nautintoja) enemmän kuin Jumalaa, että monella olisi jumalisuuden muoto, mutta että he kieltäisivät sen voiman; että olisi liiton rikkojia; etteivät ”julmat sudet” (korkeammat kriitikot) säästäisi Herran laumaa. Paavalin kirjoitukset todellakin ovat selvästi valaistut niiden näkyjen ja ilmestysten kautta, joita hän sai osakseen asioiden ennustajana, asioiden, jotka hänen päivinään kuuluivat vielä tulevaisuuteen ja joita ei ollut sopivaa täysin selittää, mutta jotka nyt ovat ilmeiset pyhille Vanhan Testamentin esikuvien ja ennustusten kautta — jotka nyt voidaan ymmärtää apostolien sanojen valossa, koska oikea aika niiden ymmärtämiselle on tullut.

Myös apostoli Pietari näkijänä ennustaa väärin opettajien tulemisen seurakuntaan, jotka salaisesti ja huomaamatta tuovat turmiollisia eksytyksiä, vieläpä kieltäen että Herra on ostanut heidät. Meidän päiviimme nähden hän ennustaa sanoen, ”Viimeisinä päivinä tulee pilkkaajia... ja se sanovat: Missä on lupaus hänen (Kristuksen) läsnäolostaan” jne. Hän ennusti myös sanoen, että ”Herran päivä on tuleva niinkuin varas yöllä”, jne.

Apostoli Jaakob ennusti myös tämän aikakauden lopun suhteen sanoen, ”Kuulkaa nyt, te rikkaat: itkekää ja vaikeroikaa sitä kurjuutta, joka on teille tulossa... Te olette koonneet aarteita viimeisinä päivinä”, jne.

Huomattavin ennustaja eli profeetta apostolien joukossa oli kuitenkin Johannes: hänen näkynsä, jotka muodostavat Ilmestyskirjan, kuvailevat mitä ihmeellisimmällä tavalla tulevaisia asioita.

Apostolien erehtymättömyys

Edellisen perusteella olemme täysin oikeutetut tekemään sen johtopäätöksen, että apostolit olivat Herran johtamia hänen pyhän henkensä kautta ja että kaikki heidän julki-set lausuntonsa olivat Jumalan henkeyttämiä seurakunnan kehotukseksi, sekä että ne

olivat yhtä luotettavia kuin niiden profeettain, jotka elivät edellisen armotalouden aikana. Mutta tuntiessamme olevamme täysin varmoja heidän todistuksensa totuudellisuuteen nähden ja että Jumala on hyväksynyt kaiken, minkä he ovat sanoneet seurakunnalle, meidän on kuitenkin hyvä tarkasti tutkia Uudessa Testamentissa mainittua viittä eri kohtaa, joiden tavallisesti katsotaan vastustavan ajatusta, että apostolit eivät erehtyneet oppia esittäessään. Tahdomme tarkastaa näitä kohtia kutakin erikseen.

1) Pietarin Herran kieltäminen juuri ennen Herran ristiinnaulitsemista. Kieltämättä Pietari teki tässä tilanteessa vaikean rikoksen, jota hän sitten vilpittömästi katui; mutta emme saa unohtaa, että vaikka tämä rikos tapahtui sen jälkeen kuin hänet oli valittu apostoliksi, se kuitenkin tapahtui ennen helluntaita, jolloin hän sai pyhän hengen voitellun ja Jumala täydessä merkityksessä varusti hänet apostolin virkaa varten. Sitä paitsi pidämme kiinni siitä, että apostolit olivat erehtymättömiä siinä, mitä he julkisesti opettivat ja kirjoittivat, eikä kaikissa pienissä tapahtumissa ja yksityiskohdissa heidän elämässään, joihin epäilemättä vaikutti heidän maallisten saviastioidensa puutteellisuudet, astioiden, jotka on turmeltuneet Aadamin lankeemuksen johdosta. Apostolin sanat, ”Tämä aarre on meillä saviastioissa”, koski selvästi häntä itseään ja toisia apostoleja samoin hyvin kuin kaikkia muita seurakunnan jäseniä – pyhän hengen astioita. Se osallisuus, joka meillä yksityisinä henkilöinä on Mestariumme suuressa sovitustyössä, peittää nämä lihan puutteellisuudet, jotka ovat ristiriidassa toivomustemme kanssa uusina luomuksina.

Apostolin viralla, jonka he saivat palvellakseen Herraa ja seurakuntaa, ei ollut mitään tekemistä heidän lihallisten heikkouksiensa kanssa, eikä sitä uskottu heille inhimillisen täydellisyyden vuoksi, sillä he myönsivät olevansa ”yhtä vajavaisia” kuin mekin. (Apt. 14:15) Virka ei tuonut heille ennalleenasetusta – kuolevaisten ruumiiden täydelliseksi tekemistä – vaan ainoastaan uuden mielen ja pyhän hengen, joka johtaisi sitä. Se ei tehnyt heidän ajatuksiaan ja tekojaan täydelliseksi, vaan se ainoastaan valvoi noita ajatuksia ja tekoja niin, että noiden kahdentoista opetukset ovat erehtymättömiä – Herran sanaa. Tämä on juuri samanlaatuista erehtymättömyyttä kuin paavien väitetty erehtymättömyys – että paavin puhuessa ex cathedra, virkansa puolesta eli julkisesti, Jumala johtaa häntä eikä salli hänen erehtyä. Paavien erehtymättömyyttä perustellaan sillä, että myös he ovat apostoleja – unohtaen ja syrjäyttäen sen tosiasian, että Raamattu opettaa, että on ainoastaan kaksitoista Karitsan apostolia.

2) Eräässä tilanteessa Pietari ulkokultaili – syyllistyi kaksimieliseen toimintaan (Gal. 2:11-14) Tätä käytetään todisteena, etteivät apostolit olleet erehtymättömiä käytöksessään. Myönnämme tämän olevan totta, samalla kun näemme heidän itsensä tunnustavan sen (Apt. 14:15); mutta me toistamme, ettei näiden inhimillisten heikkouksien sallittu vahingoittaa heidän työtään tai estää heidän käyttökelpoisuuttaan apostoleina – jotka ”taivaasta lähetetyssä pyhässä hengessä ovat teille evankeliumia julistaneet” (1 Piet. 1:12; Gal. 1:11,12) – ei ihmisviisauden, vaan ylhäältä tulevan viisauden kautta. (1 Kor. 2:5-16) Tästä eksytyksestä Jumala pian palautti Pietarin apostoli Paavalin kautta, joka ystävällisesti mutta vakavasti ”vastusti häntä vasten kasvoja, koska hän oli herättänyt suurta pahennusta”; ja apostoli Pietari otti nuhteet vastaan oikealla tavalla ja voitti heikkoutensa, erityisen mieltymyksensä juutalaisiin, minkä selvästi todistaa hänen kaksi kirjettään, jois-

sa ei löydy jälkeäkään epäröimisestä asian suhteen, eikä uskollisuuden puutetta Herraa kohtaan.

3) Apostolien väitetään odottaneen, että Herran toinen tuleminen tapahtuisi hyvin pian, mahdollisesti vielä heidän eläessään, ja että he tässä opinkysymyksessä erehtyivät, mikä taas järkyttää luottamusta heidän oppiinsa ylipäänsä. Me vastaamme, että Herra sopusoinnussa sen kanssa, mitä hän itse selitti, jätti apostolit tietämättömyyteen toisen tulemisensa ja valtakuntansa perustamisen ajan suhteen – kehottaen ainoastaan niin heitä kuin kaikkia muita valvomaan, että he niiden tapausten ajan tullessa tietäisivät, eivätkä maailman lailla olisi pimeydessä tässä suhteessa. Kun he Herran ylösnousemisen jälkeen kysyivät häneltä tästä asiasta, hän vastasi, ”Ei teidän tule tietää aikoja tai hetkiä, jotka Isä on valtansa nojalla määrännyt.” Onko meidän sitten syytettävä apostoleja siitä, etteivät he tietäneet asiasta, jonka Herra oli selittänyt olevan jonkin aikaa Jumalan salaisuus? Ei suinkaan. Huomaamme kuitenkin, että apostolit heidän puhuessa pyhän hengen johdolla ”tulevista asioista” olivat hyvin varovaisia Herran takaisintulon ajan suhteen; eivätkä heidän sanansa ollenkaan pakota meitä otaksumaan heidän odottaneen, että Herra tulisi heidän eläessään; päinvastoin heidän sanansa viittaavat vastakkaiseen suuntaan.

Pietari sanoo esim. selvästi kirjoittaneensa kirjeensä siinä tarkoituksessa, että seurakunnalla olisi hänen todistuksensa vielä hänen lähtönsä jälkeen. (2 Piet. 1:15) Tämä osoittaa selvästi, ettei hän odottanut elävänsä valtakunnan perustamiseen asti. Paavalin sanoessa ”aika on lyhyt”, hän ei maininnut miten lyhyt se oli. Jos katsomme asiaa siltä näkökannalta, että seitsemän tuhatvuotispäivää muodostavat viikon, jonka seitsemäntenä päivänä valtakunta perustettaisiin, yli kaksi kolmasosaa odotusajasta oli jo kulunut, kun Paavali kirjoitti tämän. Juuri samoin sanomme mekin torstain tullen, että viikko pian on mennyt. Paavali puhui myös lähdistään, alttiudestaan uhrata elämänsä, halustaan saada tehdä niin. Hän painottaa, että Herran päivä tulee kuin varas yöllä. Muutamia vääriä käsityksiä asiasta hän oikaisi sanoen, ”Mitä tulee meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen tulemukseen (parusia; läsnäoloon) ja meidän kokoontumiseemme hänen tykönsä, niin me pyydämme teitä, veljet, ettette anna minkään hengen ettekä sanan ettekä minkään muka meidän lähettämämme kirjeen heti järkyttää itseänne, niin että menetätte mielenne maltin, ettekä anna niiden itseänne peljästyttää, ikäänkuin Herran päivä jo olisi käsisä. Älkää antako kenenkään vietellä itseänne millään tavalla. Sillä se päivä ei tule, ennenkuin luopumus ensin tapahtuu ja laittomuuden ihminen ilmestyy, kadotuksen lapsi... Ettekö muista, että minä, kun vielä olin luonanne, sanoin tämän teille? Ja nyt te tiedätte, mikä pidättää, niin että hän vasta ajallansa ilmestyy.” – 2 Tess. 2:1-6

4) Paavalin on uskoteltu saaneen aikaan Timoteuksen ympärileikkaamisen (Apt 16:3), vaikka hän itse kirjoitti, ”Minä, Paavali, sanon teille, että jos te ympärileikkautatte itsenne, niin Kristus ei ole oleva teille miksikään hyödyksi.” (Gal. 5:2) Ja meiltä kysytään, Eikö Paavali opettanut tässä väärin ja vastoin omaa todistustaan? Me vastaamme, Ei: Timoteus oli juutalainen, sillä hänen äitinsä oli juutalainen, ja ympärileikkaus oli juutalaisille velvoittava kansallinen tapa, joka oli Mooseksen lakia vanhempi ja joka jatkui senkin jälkeen kun Kristus oli tehnyt lopun laista (lakiliitosta) nauliten sen ristiin. Ympärileik-

kaus annettiin Aabrahamille ja hänen siemenelleen 430 vuotta ennen kuin Laki annettiin Israelille kansana Siinain vuorella. Pietari oli määrätty olemaan ympärileikkauksen (so. juutalaisten) apostolina ja Paavali ympärileikkaamattomien (so. pakanoiden) apostolina. — Gal. 2:7,8

Hänen sanojaan Gal. 5:2 :ssa ei ole osoitettu juutalaisille. Hän osoitti sen pakanoille, joiden halu ympärileikkauttaa itsensä heräsi yksinomaan sen johdosta, että eräät väärät opettajat hämmensivät heitä esittämällä, että heidän oli alistuttava tähän juutalaiseen tapaan ja pidettävä lakiliitto, sekä otettava vastaan Kristus — siten viekoitellen heidät syrjäyttämään armoliitto. Apostoli osoittaa tässä, että jos he ympärileikkauttaisivat itsensä (mistä tahansa syystä), se merkitsisi Armoliiton hylkäämistä ja siten koko Kristuksen työn hylkäämistä. Hänellä ei ollut mitään sitä vastaan, että juutalaiset yhä käyttivät kansallista tapansa: tämä esiintyy selvästi hänen sanoissaan 1 Kor. 7:18,19, kuin myös hänen menettelyssään Timoteuksen kanssa. Tätä ei ole ymmärrettävä, että hän piti ympärileikkausta välttämättömänä Timoteukselle tai kenellekään toiselle juutalaiselle; mutta se ei ollut sopimatonta; ja koska Timoteus tulisi olemaan paljon tekemisissä juutalaisten kanssa se olisi hänen etunsa — antaen hänelle luottamusta juutalaisten keskuudessa. Mutta me näemme Paavalin lujan vastustuksen tässä asiassa, kun jotkut käsittivät asian väärin ja sen johdosta koettivat ympärileikkauttaa Tiituksen, täysiverisen kreikkalaisen. — Gal. 2:3-5

5) Maininnan Paavalin linjasta Apt. 21:20-26 :ssa ajatellaan olevan ristiriidassa hänen omien esitystensä kanssa totuudesta ja osoittavan hänen erehtyneen sekä oppiin että elämään nähden. Väitetään, että väärän menettelyn johdosta tässä tilanteessa Paavalin sallittiin kestää vankina niin paljon kärsimyksiä, ja lähetettiin lopulta Roomaan. Mutta tämä käsitys ei ole lähtöisin Raamatun mainitsemista tosiasioista. Kertomus osoittaa, että Paavali sai koko tämän kokemuksen ajan toisten apostolien hyväksymisen ja myötätunnon ja ennen kaikkea Herran jatkuvan suosion. Hän toimi toisten apostolien neuvosta. Se todistettiin hänelle ennakoita, ennen kuin hän meni Jerusalemiin, ennustuksen kautta, että häntä odotti kahleet ja vankeus (Apt. 21:10-14); Ja tottelevaisesti, oman varman vakaumuksensa mukaan, hän pelottomasti ja viivyttelämättä kohtasi nämä ennustetut vastoinkäymiset. Ja keskellä näitä vaikeuksia ”Herra seiso Paavalin tykönä ja sanoi: Ole turvallisella mielellä, sillä niinkuin sinä olet todistanut minusta Jerusalemissa, niin sinun pitää todistaman minusta myös Roomassa.” Myöhemmin huomaamme Herran jälleen osoittavan hänelle suosiotaan, kuten luemme: ”Tänä yönä seiso minun tykönäni sen Jumalan enkeli, jonka oma minä olen ja jota minä myös palvelen, ja sanoi: Älä pelkää Paavali, keisarin eteen sinun pitää menemän; ja katso, Jumala on lahjoittanut sinulle kaikki, jotka sinun kanssasi purjehtivat.” — Apt. 23:11; 27:23,24

Näiden tosiasioiden valossa meidän täytyy etsiä Paavalin menettelytavalle sellainen järki, joka on sopusoinnussa hänen järkähtämättömän rohkean ja jalon esiintymisensä kanssa — pitäen suuressa arvossa työtä ja todistusta, jota Jumala ei moittinut, vaan jonka hän hyväksyi. Kun lähdemme tarkastelemaan Apostolien tekojen 21:21-27, huomaamme (jae 21), ettei Paavali ollut opettanut, etteivät kääntyneet juutalaiset ympärileikkaisi lapsiaan; eikä hän hyljännyt Mooseksen lakia, vaan piti sitä kunniaa osoittaen suurem-

piin ja ihanampiin todellisuuksiin, joita Mooseksen laki niin voimallisesti esikuvasi. Siispä, kaukana lain hylkäämisestä, ja päinvastoin Moosesta ja Lakia kunnioittaen hän sanoi, ”Laki on kuitenkin pyhä ja käskysana pyhä, vanhurskas ja hyvä” (Room. 7:12), ja osoitti, että sen kautta tieto synnin kauheudesta on lisääntynyt; että laki oli niin korkea, ettei kukaan epätäydellinen ihminen saattanut kokonaan täyttää sen vaatimuksia, ja että Kristus, pitämällä sen, oli ansainnut luvatus palkinnon, ja hän nyt armoliiton alaisuudessa tarjoaa iankaikkisen elämän ja siunaukset lahjana niille, jotka eivät voi pitää lakia, mutta jotka uskon kautta ottivat vastaan hänen täydellisen tottelevaisuutensa ja hänen uhrikuo-lemansa, epätäydellisyyksiensä peitteeksi, ja jotka tulivat hänen seuraajikseen vanhurskauden polulla.

Muutamit juutalaiseen talouteen kuuluvat menot — sellaiset kuin paastot, uusien kuiden, sapattipäivien ja juhlien viettämiset — esikuvasivat evankeliumikauteen kuuluvia hengellisiä totuuksia. Apostoli osoittaa selvästi, ettei armoliiton evankeliumi käske noudattamaan tai kiellä noudattamasta näitä menoja. Ainoat vertauskuvat, joita evankeliumi velvoittaa meitä noudattamaan, ovat vesikaste sekä muistoateria. — Kol. 2:16,17; Luuk. 22:19; Matt. 28:19

Tutkimme erästä näistä uskonnollisista menoista, joita Paavali ja nuo neljä juutalaista noudattivat; sitä nimitettiin ”puhdistautumiseksi.” (Apt. 21:20-26) Juutalaisina heillä oli oikeus, jos tahtoivat, ei ainoastaan vihkiytyä Jumalalle Kristuksessa, vaan myös noudattaa mainittua puhdistusvertauskuvaa. Ja tämän he tekivät; Paavalin seuralaiset olivat lisäksi sitoutuneet nöyryyttämään itsensä Jumalan ja ihmisten edessä ajattamalla hiukset päästään. Tällaisten esikuvallisten menojen noudattaminen maksoi melkoisesti; ja hinta oli luultavasti se määrä, joka kunkin oli annettava ”uhriksi” temppelin menojen suorittamiseksi.

Paavali ei koskaan opettanut juutalaisille, että he olivat vapaat laista, vaan päinvastoin hän selitti, että he kaikki olivat lain vallan alla niin kauan kuin he elivät. Hän kuitenkin osoitti, että jos juutalainen ottaisi vastaan Kristuksen ja ”kuolisi yhdessä hänen kanssaan”, tämä tekisi lopun lakiliiton vaatimuksista häntä kohtaan ja tekisi hänet vapaaksi Jumalan ihmiseksi Kristuksessa. (Room. 7:1-4) Mutta kääntyneille pakanoille hän opetti, etteivät he olleet koskaan olleetkaan juutalaisen lakiliiton alaisina, ja että jos he jollain tavalla koettaisivat noudattaa juutalaisia uskonnontapoja, se merkitsisi, että he rakentaisivat toivonsa pelastukseen näihin esi- ja vertauskuviin, eivätkä yksinomaan Kristuksen uhrin ansioon. Tässä asiassa olivat kaikki apostolit yksimielisiä. — Katso Apt. 21:25; 15:20,23-29

Tästä kaikesta teemme sen johtopäätöksen, että Jumala ihmeellisellä tavalla käytti kahtatoista apostolia tehden heidät erittäin kelvollisiksi totuuden palvelijoiksi, yliluonnollisella tavalla johtaen heitä heidän kirjoittaessaan kirjoituksiaan — ettei jäänyt mainitsematta mitään, mikä oli hyödyllistä ja välttämätöntä Jumalan ihmiselle — että heidän alkuperäisten kirjoitustensa yksittäiset sanat osoittivat sellaista tarkkuutta ja viisautta, joka meni heidän oman ymmärryksensäkin yli. Jumalalle kiitos tästä uskomme lujasta perustuksesta!

Apostolit eivät ole jumalan perinnön herroja

Onko apostoleja pidettävä missään suhteessa seurakunnan herroina? Toisin sanoen, kun Herra, seurakunnan pää, erosi heistä, tuliko kukaan heistä hänen paikalleen? Tai muodostivatko he kaikki yhdessä yhdistetyn pää, aikomuksenaan ottaa hänen paikkansa ja tarttua hallitusohjaksiin? Vai olivatko he, tai oliko kukaan heistä, niin kuin Rooman paavit väittävät olevansa, Kristuksen viransijainen eli edustaja seurakunnassa, joka on hänen ruumiinsa?

Tällaisiin oletuksiin meillä on Paavalin selvä maininta. (Ef. 4:4,5) On olemassa ”yksi ruumis” ja ”yksi Herra”; ja sen tähden tämän ruumiin eri jäsenten, huolimatta siitä miten arvostettuja jotkut heistä lienee ovat, on tunnustettava ainoastaan yksi Herra ja Pää. Tätä opetti myös Herra selvästi, kun hän opetuslapsille ja kokoontuneelle kansalle sanoi, ”Kirjanoppineet ja fariseukset... tahtovat mielellään... että ihmiset kutsuvat heitä nimellä 'rabbi'. Mutta te älkää antako kutsua itseänne rabbiksi, sillä yksi on teidän opettajanne, ja te olette kaikki veljiä”. (Matt. 23:1,2,6-8) Ja toisessa tilaisuudessa sanoi Jeesus apostoleille, ”Te tiedätte, että ne, joita kansojen ruhtinaiksi katsotaan, herroina niitä hallitsevat, ja että kansojen mahtavat käyttävät valtaansa niitä kohtaan. Mutta näin ei ole teidän kesken, vaan joka teidän keskuudessanne tahtoo suureksi tulla, se olkoon teidän palvelijanne; ja joka teidän keskuudessanne tahtoo olla ensimmäinen, se olkoon kaikkien orja. Sillä ei Ihmisen Poikakaan tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan ja antamaan henkensä lunnaiksi monen edestä.” — Mark. 10:42-45

Emme siis löydä mitään, mikä viittaisi siihen, että ensimmäinen seurakunta koskaan piti apostoleja seurakunnan herroina, tai että apostolit itse koskaan vaativat sellaista asemaa. Heidän esiintymisensä oli todella hyvin erilainen kuin paavien, jotka mielestään olivat oikeutetut hallitsemaan, ja erilainen kuin se käsitys, joka on vallalla etevimpien johtajien kesken kaikissa kristityissä seurakunnissa. Pietari ei esimerkiksi koskaan nimitänyt itseään ”apostolien ruhtinaaksi”, niin kuin katolilaiset kutsuvat häntä. Yhtä vähän apostolit ylipäänsä antoivat toisilleen arvonimiä tai antoivat seurakunnan antaa itselleen sellaisia. He mainitsivat yksinkertaisesti toisiaan nimeltä, tai lisäsivät nimen eteen sanan ”veli”, esim. ”veli Pietari”, ”veli Johannes”, niin kuin he myös kutsuivat kaikkia muita seurakunnan jäseniä veljiksi ja sisariksi Kristuksessa. (Katso Apt. 9:17; 21:20; Room. 16:23; 1 Kor. 7:15; 8:11; 2 Kor. 8:18; 2 Tess. 3:6,15; Filem. 7:16) On myös kirjoitettu, ettei itse Herrakaan hävennyt kutsua heitä kaikkia veljiksi (Hebr. 2:11); niin vähän hän tahtoi näyttää valta-asemaansa Herrana ja Mestarina, vaikka hänellä kuitenkin todellisuudessa oli tämä asema, ja hänet on siksi tunnustettu.

Eikä näillä alkuseurakunnan johtavilla palvelijoilla liioin ollut tapana kulkea papin virkapuvussa tai ristiinnaulitun kuva, rukousnauha tai muuta sellaista käsissään ja koettaa saada kansan kunnioitusta ja tervehdyksiä. Herran opetuksen mukaisesti he pitivät suurimpana sitä, joka palveli eniten. Kun esimerkiksi Jerusalemin vaino hajotti siellä olevan seurakunnan, nuo yksitoista jäivät rohkeasti paikalleen, valmiina tekemään mitä tahansa ajatellen, että hajotettu seurakunta tänä koettelemuksen aikana odottaisi kehoitusta ja apua jäljelle jääneiltä. Jos nämäkin olisivat paenneet, olisi ehkä koko seurakunta joutunut alakuloisuuden ja lamauttavan pelon uhriksi. Olemme huomanneetkin, että

Jaakob tapettiin miekalla, Pietari heitettiin vankeuteen kahden sotamiehen väliin kahlehdittuna (Apt. 12:1-6) ja Paavalia ja Siilasta vaivattiin monilla lyönneillä toiminnassaan totuuden palveluksessa, heidät heitettiin vankeuteen ja pantiin jalkapuuhan. Paavali kesti ”paljon vaivaa.” (Apt. 16:23,24; 2 Kor. 11:23-33) Näyttääkö siltä, että nämä ihmiset olisivat esiintyneet herroina? Varmastikaan ei.

Pietari lausuu hyvin selvästi ajatuksensa tästä kohdasta antaessaan vanhimille neuvon, ”Kaitkaa hallussanne olevaa Jumalan laumaa.” Hän ei sanonut ”teidän laumaanne”, teidän kansaanne, teidän seurakuntaanne, niin kuin monella papilla nykyaikana on tapana lausua, vaan hän puhui Jumalan laumasta. Tehkää se, hän sanoo, ei herroina halliten seurakuntaa, vaan ollen esikuvina laumalle, esikuvia nöyryydessä, uskollisuudessa, uutteruudessa ja jumalanpelossa. (1 Piet. 5:1-3) Ja Paavali sanoo, ”Minusta näyttää, että Jumala on asettanut meidät apostolit vihoviimeisiksi, ikäänkuin kuolemaan tuomituiksi; meistä on tullut kaiken maailman katseltava, sekä enkelien että ihmisten, me olemme houkkia Kristuksen tähden... halveksittuja. Vielä tänäkin hetkenä me kärsimme sekä nälkää että janoa, olemme alasti, meitä piestään, ja me kuljemme kodittomina, me näemme vaivaa tehden työtä omin käsin. Meitä herjataan, mutta me siunaamme; meitä vainotaan, mutta me kestämmme; meitä parjataan, mutta me puhumme leppeästi; meistä on tullut kuin mikäkin maailman tunkio, kaikkien hylkimiä, aina tähän päivään asti.” (1 Kor. 4:9-13) Onko kaikessa tässä jotain, joka viittaisi siihen, että he tahtoivat hallita? Esiintyessään muutamia veljiä vastaan, jotka näyttivät olevan halukkaita hallitsemaan Jumalan perintöä, sanoi Paavali ivallisesti, ”Te olette jo ravitut, teistä on tullut jo rikkaita, ilman meitä teistä on tullut kuninkaita!” Mutta sitten hän neuvoo heille ainoan oikean tien, joka on nöyryyden tie, sanoen, ”Olkaa minun seuraajiani” [tässä suhteessa] ja taas, ”Pitäköön jokainen meitä Kristuksen käskyläisinä ja Jumalan salaisuuksien huoneenhaltijoina.” — 1 Kor. 4:8,16,1

Ja jälleen sama apostoli kirjoittaa: ”Niinkuin Jumala on katsonut meidän kelpaavan siihen, että meille uskottiin evankeliumi, niin me puhumme, emme niinkuin tahtoisimme olla mieliksi ihmisille, vaan Jumalalle, joka koettelee meidän sydämemme. Sillä me emme koskaan ole liikkuneet liehakoivin sanoin, sen te tiedätte, emmekä millään teko-syyllä voittoa ahnehtineet; Jumala on todistajamme, emmekä ole etsineet kunniaa ihmisiltä, emme teiltä emmekä muilta, vaikka me Kristuksen apostoleina olisimme voineet vaatia arvonantoa, vaan me olimme lempeät teidän keskuudessanne, niinkuin imettävä äiti, joka vaalii lapsiansa; niin mekin, teitä hellien, halusimme antaa teille... henkemme-kin” (1 Tess. 2:4-8) Apostolit eivät lähettäneet mitään käskykirjeitä eivätkä julistaneet ketään pannaan; mutta heidän rakkaudellisista kehotuksistaan löydämme seuraavanlaisia lausuntoja: ”Meitä parjataan, mutta me puhumme leppeästi”, ”Myös sinua, sinä minun oikea Synsygukseni, minä pyydän”, ”älä nuhtelee kovasti vanhaa miestä, vaan neuvo häntä.” — 1 Kor. 4:13; Fil. 4:3; 1 Tim. 5:1

Alkuseurakunta kunnioitti oikealla tavalla apostolien hurskautta ja erinomaista tietoa sekä viisautta hengellisissä asioissa. He pitivät heitä Herran erityisesti valittuina lähettäjinä, joita he todellisuudessa olivatkin. Sen tähden istuivatkin ensimmäiset kristityt heidän jalkojensa juuressa oppilaina; eivät kuitenkaan vastaanottaen heidän opetuksiaan

ajattelemattomasti ja arvostelematta, vaan valmiina koettelemaan henkiä, koettelemaan todistusta. (1 Joh. 4:1; 1 Tess. 5:21; Jes. 8:20) Ja apostolit kehottivat heitä siihen opetuksensa kautta; he rakastivat heissä sitä mieltä, joka vaati perustusta heidän toivolleen, ja he rohkaisivat sitä, ja olivat valmiit vastaamaan siihen — ei ihmisviisauden kiehtovilla puheilla (inhimillisillä opeilla ja viisauksilla), vaan hengen ja voiman osoituksella, ettei seurakunnan usko perustuisi ihmisten viisauteen, vaan Jumalan voimaan. (1 Kor. 2:4,5) He eivät kasvattaneet seurakunnassa sokeaa ja taikauskoista kunnioitusta itseään kohtaan.

Berealaisista luemme, että ”nämä olivat jalommat kuin Tessalonikan juutalaiset; he ottivat sanan vastaan hyvin halukkaasti ja tutkivat joka päivä kirjoituksia, oliko asia niin.” (Apt. 17:11) Apostolit koettivat aina parhaimmalla tavalla osoittaa, että se evankeliumi, jota he julistivat, oli aivan sama evankeliumi kuin se, jota vanhan liiton profeetat himmein sanoin olivat julistaneet, sillä heille ”ilmoitettiin se, mikä nyt on teille julistettu niiden (apostolien) kautta, jotka taivaasta lähetetyssä pyhässä hengessä ovat teille evankeliumia julistaneet.” (1 Piet. 1:10-12) — että heidän sanomansa oli juuri sama elämän ja kuolemattomuuden evankeliumi, jonka Herra itse oli tuonut päivänvaloon — että suurempi seikkaperäisyys ja yksityiskohdat, joita heidän sanomansa sisälsi, oli tehty mahdolliseksi ja voitiin ilmaista pyhän hengen johdolla Herran lupauksen mukaisesti, tapahtui se ylikuulattavien keinoin tai luonnollisella tavalla: ”Minulla on vielä paljon sanottavaa teille, mutta te ette voi nyt sitä kantaa.” — Joh. 16:12,13

Siten oli aivan paikallaan, että berealaiset tutkivat kirjoituksia nähdäkseen, pitikö apostolien todistus yhtä lain ja profeettain kanssa ja että vertasivat sitä myös Herran opetukseen. Myös meidän herramme Jeesus kehotti samaan Lain ja profeettojen todistuksen tutkimiseen sanoen, ”Tutkikaa kirjoituksia... sillä ne todistavat minusta.” (Engl. Raamattu) Koko Jumalan todistuksen täytyy olla sopuossuhteissa, oli se sitten julistettu lain, profeettain, Jeesuksen tai apostolien kautta. Niiden täydellinen yhtäpitävyys on todistus niiden jumalallisesta alkuperästä. Ja, Jumalalle kiitos, huomaamme ne kauttaaltaan yhtäpitäviksi, niin että Vanhan ja Uuden Testamentin kirjoitukset ovat sitä, mitä Herra sanoo niiden olevan, ”Jumalan kanteleet.” (Ilm. 15:2) Lain ja profeettain eri todistukset ovat tämän kanteleen eri kielet, ja jos sydämissämme asuva pyhä henki virittää ne ja jos vilpittömäin palvelijain ja totuuden etsijäin sormet koskettavat niitä, niistä helkkyi ihanin soitto mitä kuolevaisen korva koskaan on kuullut. Ylistäkää Herraa tästä siunatus-ta ”Mooseksen ja Karitsan laulun” ihanasta sävelestä, jonka me opimme hänen pyhäin apostoliansa ja profeettain todistuksista, joiden keskuudessa Herra Jeesus itse on suurin!

Mutta vaikka Herran ja apostolien todistuksen täytyy olla sopuossuhteissa lain ja profeettain kanssa, meidän tulee odottaa niiden todistavan niin vanhoista kuin uusista asioista; sillä sitä profeetat ovat johtaneet meitä odottamaan. (Ps. 78:2; 5 Moos. 18:15,18; Dan. 12:9; Matt. 13:35,52) Siten huomaamme myös, että he eivät ainoastaan heittäneet valoa vanhojen ennustusten salattuihin totuuksiin, vaan he ilmoittivat myös uusia totuuksia.

Apostoleja, profeettoja, evankelista, opettajia

Kristikunnassa yleisesti vallitsevan käsityskannan mukaan olivat Herran antamat säännöt seurakunnan järjestämisestä niin epätäydelliset, etteivät ne vastanneet hänen aikomaansa tarkoitusta, ja että hän odotti seuraajiensa hankkivan itselleen oman viisautensa mukaisen järjestyksen. Ja siten ovat monet eri käsityskannalla olevat miehet suosineet enemmän tai vähemmän ankaria järjestöjä, ja nyt huomaammekin kristittyjen ympäri maailmaa järjestetyksi eri periaatteiden mukaan, enemmän tai vähemmän jäykästi, ja kukin järjestö pitää itseänsä muita parempana. Tämä ei ole oikein! Ei ole järkevää olettaa, että Jumala, joka ennen maailman luomista edeltä tiesi uuden luomuksen, olisi niin välinpitämätön omasta työstään, että hän olisi jättänyt uskollisen kansansa ilman selvää tietoa tahdostansa ja ilman uuden luomuksen menestymiselle tarpeellista järjestystä. Ihmismieli on taipuvainen joko laittomuuteen tai sitten liian ankaraan orjuutta tavoittelevaan järjestykseen. Jumalan viisaus on välttänyt molempia näitä äärimäisyyksiä, ja osoittanut uudelle luomukselle erittäin yksinkertaisen järjestyksen, joka antaa kullekin mitä suurimman vapauden. Niin, Raamattu juuri asettaa jokaiselle yksityiselle kristitylle kehotuksen: ”Vapauteen Kristus vapautti meidät. Pysykää siis lujina, älkääkä antako uudestaan sitoa itseänne orjuuden ikeeseen.” – Gal. 5:1

Osoittaessamme jumalallista järjestystä meidän täytyy pysyä kokonaan Jumalan sanassa ja jättää huomiotta nk. kirkkohistoria – muistaen, että ennustettu ”luopumus” alkoi jo apostolien aikana; ja että heidän kuolemansa jälkeen se edistyi hyvin nopeasti kohoten korkeimmilleen paavi-järjestelmässä. Ottaessamme Raamatun lausuntoja voimme Uuden Testamentin kirjoitusten ohella ottaa myös Lain esikuvalliset järjestelyt; kuitenkin meidän on aina pidettävä muistissa, että nämä esikuvat eivät ainoastaan kuvanneet evankeliumikauteen kuuluvia asioita, vaan myös tulevaan tuhatvuotiskauteen kuuluvia. Mainitsemme esimerkkinä, että sovintopäivä ja kaikki, mitä silloin tapahtui, esikuvasi tätä aikakautta, niin kuin olemme nähneet. Sinä päivänä ei ylimmäinen pappi pitänyt päällään ihania vaatteitansa, vaan ainoastaan pyhiä vaatteita eli liinavaatteita – kuvaten sitä, ettei Jeesuksella eikä seurakunnalla tässä aikakaudessa ole ihmisten silmissä mikään kunniakas asema; liinavaatteet, jotka vastakuvassa merkitsevät Kristuksen vanhurskautta, vertauskuvaavat seurakunnan hyväksi lasketun vanhurskauden ja puhtauden tilaa. Vasta sovintopäivän jälkeen pukeutui ylimmäinen pappi juhlavaatteisiinsa, kuvaten Kristuksen kunniaa ja valtaa tuhatvuotiskautena. Ja seurakunta esitetään Herransa kanssa tämän kuvan kirkkaudessa; sillä niin kuin ylimmäisen papin pää esikuvasi Herraamme ja Mestariamme, niin esikuvasi hänen ruumiinsa seurakuntaa; ja siten juhlavaatteet kuvasivat koko Kuninkaallisen Papiston arvoa ja kunniaa, kun aika sen korottamiseksi on tullut. Paavikunta – joka väittää vilpillisesti, että Kristuksen hallitus toimitettiin edustajain kautta, että paavit ovat hänen sijaishallitsijoitaan, ja että kardinaalit, arkkipiispat ja piispat edustavat seurakuntaa voimassa ja kirkkaudessa – pyrkii harjoittamaan maallista ja hengellistä valtaa maailman yli, sekä jäljittelee loistavilla virkapuvuilla uuden luomuksen kirkkautta ja kunniaa. Totinen Kuninkaallinen Papisto kantaa kuitenkin vielä valkeita uhrivaatteita, ja odottaa seurakunnan totista Herraa ja todellista korotusta ”kirkkauteen, kunniaan ja kuolemattomuuteen”, joka on tuleva heidän osakseen, kun viimeinen valittu jäsen on täyttänyt osansa uhraamistyössä.

Meidän täytyy katsoa erityisesti Uuteen Testamenttiin löytääksemme neuvoja seurakunnan järjestykseen ja sääntöihin nähden sen alennuksen ja uhraamisen aikana. Se seikka, etteivät nämä säännöt ole asetettu perättäin eivätkä jaettu pykäliin, ei saa estää meitä odottamasta tapaavamme sieltä kaikkia tarvittavia neuvoja. Meidän luonnollinen arvostelukykyämme on turmeltunut ja sen tähden meillä on taipumuksia vääriin käsityksiin laeista; meidän täytyy vastustaa sellaisia käsityksiä ja muistaa, että Jumalan lasten seurakunta on saanut ”vapauden täydellisen lain”, koska he eivät ole enää palvelijoita, vaan lapsia, ja sellaisina heidän on opittava käyttämään oikein lapseuteen kuuluvaa vapautta ja sen kautta näytettävä olevansa kokonaan tottelevaisia rakkauden laeille ja periaatteille.

Apostoli asettaa eteemme uudesta luomuksesta kuvan, joka valaisee koko asian. Tämä kuva on ihmisen ruumis, pään kuvatessa Herraa ja muiden ruumiinosien seurakuntaa. 1 Kor. 12:ssa tämä aihe käsitellään suurenmoisella tavalla, ja täysin selvästi; siinä apostoli selittää, ”Niinkuin ruumis on yksi ja siinä on monta jäsentä, mutta kaikki ruumiin jäsenet, vaikka niitä on monta, ovat yksi ruumis, niin on Kristuskin [yksi ruumis eli joukko, monesta jäsenestä yhdistetty]. Sillä me olemme kaikki yhdessä hengessä kastetut yhdeksi ruumiiksi, olimmepa juutalaisia tai kreikkalaisia, orjia tai vapaita.” (jakeet 12,13) Apostoli jatkaa edelleen kiinnittääkseen huomion siihen tosiasiaan, että niin kuin ihmisruumiin hyvinvointi suureksi osaksi riippuu sen eri jäsenten ja elinten yksimielisistä ja sopusointuisesta yhteistyöstä, samoin on seurakunnan, Kristuksen ruumiin, laita. Jos yksi jäsen kärsii kivusta, huonontumisesta tai häpeästä, kärsimys kohtaa kaikkia jäseniä, tahtoen tai tahtomattaan, ja jos yksi jäsen tulee erityisesti siunatuksi, lohdutetuksi tai virkistetyksi, samassa suhteessa saavat kaikki muutkin jäsenet jakaa noita siunauksia. Hän osoittaa (jake 23), että me pyrimme peittämään luonnollisen ruumiimme heikkoudet, puutteet jne. ja koetamme hoitaa ja auttaa niitä; ja samoin tulisi olla seurakunnan, Kristuksen ruumiin, keskuudessa — heikoimmille jäsenille täytyy antaa erityistä hoitoa sekä erityistä suojelevaa rakkautta, ”ettei ruumiissa olisi eripuraisuutta, vaan että jäsenet pitäisivät yhtäläistä huolta toinen toisestaan”, niin hyvin heikoimmista kuin suosituimmista-kin jäsenistä. — jake 25

Tämän mukaan Herran seurakuntajärjestys on todellakin perin pohjin täydellinen; mutta niin kuin luonnossa, niin myös armossa — siellä missä järjestys on täydellinen, siellä tarvitaan vähemmän lastoja ja siteitä. Puu on täysin järjestetty ja yhdistetty juuresta latvaan saakka ilman että sen eri oksia tarvitsee pitää koossa patenttikääreillä, nuorilla tai ruuveilla, tai painetuilla asetuksilla ja säännöillä; ja niin on Kristuksen ruumiin laita. Jos se on järjestetty ja perustettu oikein tarkassa sopusoinnussa Herran antaman ohjeen mukaisesti, se ei tarvitse mitään asetuksia, uskontunnustuksia tai silmien ja korvien halua tyydyttäviä laitoksia pitääkseen sen jäsenet koossa. Yksi ja sama henki on yhdysside, ja niin kauan kuin elämän henki on jäsenissä, niin kauan kestää ruumiin yhteys, ja tämä side on samassa määrin vahva tai heikko, kuin Herran hengellä on sijaa sydämissämme.

Apostoli menee eteenpäin ja sanoo, että Jumala valvoo tämän järjestön, uuden luomuksen, kaikkia asioita, jonka järjestön hän on itse suunnitellut ja perustanut. Apostoli sanoo, ”Te olette Kristuksen ruumis ja kukin osaltanne hänen jäseniänsä. Niinpä Juma-

la asetti seurakuntaan [ecclesiaan, ruumiiseen] ensiksi muutamia apostoleiksi, toisia profeetoiksi, kolmansia opettajiksi, sitten hän antoi voimallisia tekoja, sitten armolahjoja parantaa tauteja, avustaa, hallita, puhua eri kielillä.” (j. 27,28) Monelle, jotka ovat tottuneet asettamaan itsensä ja toisensa kunniakkaisiin virka-asemiin kirkossa, on uutta huomata, että Jumala on luvannut huolenpitonsa tässä asiassa niiden keskuudessa, jotka etsivät hänen johtoaan ja jotka ovat hänen sanansa ja henkensä johdattamia.

Jos tämä nähtäisiin, kuinka harvat silloin uskaltaisivatkaan tavoitella ensimmäisiä paikkoja ja antaa poliittisen tavan mukaan valita itseään kunniapaikkoihin? Mutta voidakseen nähdä Jumalan huolenpidon totisesta seurakunnasta täytyy ensiksikin kyetä erottamaan totinen seurakunta nimellisistä kristillisistä järjestelmistä, ja sitten kunnioittaen ja nöyrästi koettaa löytää tietää Jumalan tahto kaikkien totisten seurakuntajärjestelyjen, palvelijoiden ja palvelija-asemien suhteen.

Apostoli kysyy, ”Eivät suinkaan kaikki ole apostoleja? Eivät kaikki profeettoja? Eivät kaikki opettajia?” (jae 29) osoittaen kaikkien myöntävän, ettei asia ole niin; ja että jokaisen, joka hyväksytään johonkin toimeen, on esitettävä jokin todistus, että Jumala on asettanut hänet ja että hänen on toimitettava virkaansa, ei miellyttääkseen ihmisiä, vaan miellyttääkseen seurakunnan suurta ylipaimenta, Herraa ja Päättä. Apostoli huomauttaa, että erilaisuudet seurakunnan jäsenissä vastaavat erilaisuuksia luonnollisen ruumiin jäsenissä, sekä että kaikki ovat tarpeellisia eikä ketään saa ylenkatsoa. Silmä ei voi sanoa jalalle, En tarvitse sinua; eikä korvalle, En tarvitse sinua; eikä kädelle, En tarvitse sinua. Jos ne kaikki olisivat yhtenä jäsenenä, missä sitten ruumis olisi? ”Sillä ei ruumiskaan ole yksi jäsen, vaan niitä on siinä monta.” — jakeet 19,14

On totta, ettei seurakunnassa meidän aikanamme ole näin monenlaisia jäseniä; sillä niin kuin apostoli osoittaa, ”kielet eivät siis ole tunnusmerkiksi uskoville, vaan uskottomille” ja samoin oli ihmetekojen laita. Kun apostolit, joilla yksin oli kyky jakaa näitä hengen lahjoja, olivat kuolleet, ja sitten kun ne, jotka olivat saaneet nämä lahjat heidän kauttaan, olivat kuolleet, nämä ihmelahjat tulisivat, niin kuin olemme nähneet, lakkaamaan seurakunnassa. Mutta edelleenkin tulisi seurakunnassa olemaan vastaava työ jokaiselle miehelle ja jokaiselle naiselle — tilaisuus parhaan kykynsä mukaan palvella Herraa, totuutta ja toisia Kristuksen ruumiin jäseniä. Kun ihmeteot lakkasivat, astui niiden sijaan totuuden, Herran tiedon ja hengen ominaisuuksien opetus. Jo sinä aikana, jolloin nämä pienemmät lahjat, niin kuin sairaiden parantaminen, kielillä puhuminen, tulkinnat ja ihmeteot olivat olemassa seurakunnassa, apostoli kehotti veljiä pyrkimään osallisiksi parhaimmista armolahjoista.

Apostolinvirkaa he eivät syyllä voineet tavoitella, koska apostoleja piti olla vaan kaksitoista; mutta profeetoiksi (selittäjiksi) tai opettajiksi tulemista he saattoivat haluta tai tavoitella. ”Ja vielä minä osoitan teille tien, verrattoman tien”, lisää apostoli. (jae 31) Hän edelleen osoittaa seuraavassa luvussa, että on paljon suurempi kunnia omata suuri määrä Mestarin henkeä — rakkautta — kuin jokin näistä lahjoista tai viroista seurakunnassa. Hän esittää, että pienin seurakunnan jäsenistä, jos hänellä on täydellinen rakkaus, on suurempi Herran silmissä kuin mikään apostoli, profetta tai opettaja, jolta puuttuisi rakkaus. Hän selittää, että jokainen lahja, korkeinkin, on tyhjä ja tyydyttämätön Herran

silmissä, jos rakkaus puuttuu. Voimme todella olla vakuutetut, ettei Herra tunnustaisi ketään apostoliksi, profeetaksi tai opettajaksi seurakunnassa, ellei hänellä olisi täydellinen rakkaus, tai ellei hän ainakin koettaisi saavuttaa tätä päämäärää. Muussa tapauksessa hänen aivan varmasti sallittaisiin joutua pimeyteen ja kenties tulla eksytyksen julistajaksi totuuden opettajan sijasta – Saatanan palvelijaksi seulomaan veljiä.

Kirjeessään Efesolaisille (4:1-16) toistaa apostoli jälleen selityksensä seurakunnan yhteydestä yhtenä ruumiina, jossa on monta jäsentä, yhden pään, Jeesuksen Kristuksen, alaisena, ja jota yksi henki, rakkauden henki, pitää koossa. Hän kehottaa kaikkia sellaisia jäseniä vaeltamaan kutsunsa arvon mukaisesti nöyrinä, sävyisinä ja pitkämielisinä, kärsien toinen toistaan rakkaudessa ja pyrkien säilyttämään hengen yhteyden rauhan yhdyssiteen kautta. Tässä luvussa apostoli luettelee ne ruumiin eri jäsenet, jotka ovat saaneet siinä erilaisia tehtäviä toimekseen sekä osoittaa meille heidän palveluksensa tarkoituksen sanoen, ”Hän antoi muutamit apostoleiksi, toiset profeetoiksi, toiset evankelistoiksi, toiset paimeniksi ja opettajiksi, tehdäkseen pyhät täysin valmiiksi palveluksen työhön [valmistaen heitä heidän ihanaa palvelustaan varten tuhatvuotisvaltakunnassa], Kristuksen ruumiin rakentamiseen, kunnes me kaikki pääsemme yhteyteen uskossa ja Jumalan Pojan tuntemisessa, täyteen miehuuteen, Kristuksen täyteen täyden iän määrään, ettemme enää olisi alaikäisiä, jotka ajelehtivat ja joita viskellään kaikissa opintuulissa ja ihmisten arpapelissä ja eksytyksen kavalissa juonissa; vaan että me, totuutta noudattaen rakkaudessa, kaikin tavoin kasvaisimme häneen, joka on pää, Kristus, josta koko ruumis yhteen liitettynä ja koossa pysyen jokaisen jäsenensä avulla kasvaa rakentukseen rakkaudessa.” – Ef. 4:11-16

Huomaamme tässä apostolin esittämän kuvan – kuvan pienestä ja kehittymättömästä ihmisruumiista. Hän ilmoittaa meille, että Jumalan tahto on, että kaikkien jäsenten on kasvettava ja kehityttävä täyteen miehuuteen ja voimaan – ”täyteen miehuuteen” kasvanneen miehen kuva esittää seurakuntaa sen täydellisesti kehittyneessä tilassa. Tuoden kuvan läpi koko aikakauden nykyaikaan asti näemme, että yksi jäsen toisensa jälkeen on nukkunut odottamaan ruumiin suurta järjestämistä eli kokoamista ensimmäisen ylösnousemuksen kautta tuhatvuotispäivän aamuna ja että uusia jäseniä lakkaamatta on astunut nukkuneiden sijaan, niin ettei seurakunta koskaan ole ollut kokonaan ilman edustajia, vaikkakin toisinaan toinen jäsen lienee ollut heikompi ja toinen vahvempi. Kuitenkin täytyy jokaisen jäsenen aina koettaa tehdä kaiken voitavansa rakentaakseen ruumista ja vahvistaakseen jäseniä hengen lahjoissa – ”kunnes me kaikki pääsemme yhteyteen uskossa”.

Uskon yhteys on toivottava; sitä kannattaa tavoitella – mutta ei sellaista yhteyttä, jota yleensä etsitään. Se yhteys, jota meidän on etsittävä, on sopusoinnussa sen uskon kanssa, ”joka kerta kaikkiaan on pyhille annettu” kaikessa puhtaudessaan ja yksinkertaisuudessaan ja jossa jokainen jäsen säilyttää ajatusvapautensa toisarvoisiin asioihin nähden, ilman inhimillisten oppijärjestelmien ja teorioiden ohjeita. Raamatullinen ajatus ykseydestä perustuu evankeliumin pääperiaatteille. 1) Lunastuksemme kalliin veren kautta, ja vanhurskauttamisemme uskon kautta siihen. 2) pyhityksemme, vihkiytymisemme, erottautumisemme Herran, totuuden ja veljien palvelukseen. 3) Ilman näitä perusasioita,

joihin yhteyden tulee perustua, ei voi olla Raamatun tarkoittamaa yhteyttä — kaikissa muissa kohdissa on mitä suurin vapaus jätettävä jokaiselle, kuitenkin halulla päästä täysin selville Jumalan suunnitelmasta kaikissa sen yksityiskohdissa, ja auttaa myös toisia siihen. Siten on jokainen Kristuksen ruumiin jäsen, samalla kertaa kun hän säilyttää täyden henkilökohtaisen vapauden, niin uskollinen Päälle ja kaikille toisille jäsenille, että hän ilolla uhraa kaikkensa, niin, vieläpä henkensäkin, heidän palvelukseensa.

Olemme jo käsitelleet sen, että apostoleilla oli erityinen tehtävä täytettävänä, ja sen tosiasian, että heidän lukunsa oli rajoitettu kahteentoista ja että he edelleen toimittivat palvelustaan seurakunnassa Herran puhetorvina, puhuen hänen kansalleen Raamatun sanan kautta. Tutkikaamme nyt jotain muuta seurakunnan muista tehtävistä, joihin apostoli viittaa Herran lahjoina ruumiilleen, eli ecclesialleen.

Herra asettaa apostolit, profeetat, evankelistat, paimenet ja opettajat koko ruumiin siunaukseksi, sen nykyisen ja iankaikkisen hyvinvoinniksi. Juuri niiden, jotka vilpittömästi luottavat Herraan seurakunnan, hänen ruumiinsa, Päänä, Opettajana ja Johtajana, on odotettava, etsiä ja huomata hänen lahjansa; ja ottaa ne vastaan ja käyttää niitä — saavuttaakseen luvattu siunaus. Seurakuntaa ei pakoteta ottamaan näitä lahjoja ja ne, jotka hylkäävät niitä tarjottaessa, kokevat vastaavan menetyksen. Herra alussa asetti nämä seurakuntaan ja siten antoi meille ihanteen seurakuntajärjestyksestä, jättäen kansansa seurattavaksi siten asettamansa esikuvan ja saamaan vastaavat siunaukset; tai poikkeamaan esikuvasta ja saamaan vastaavat vaikeudet ja pettymykset. Pyrkikäämme sellaisina, jotka haluamme olla Herran johtamia ja opettamia, oppimaan, kuinka hän alkujaan asetti eri jäsenet ja mitkä lahjat hän sittemmin on antanut tulla kansansa osaksi, jotta näkisimme, mitkä näistä lahjoista ovat käytettävissämme ja jotta me tulevaisuudessa suuremmalla innolla käyttäisimme niitä.

Apostoli selittää olevan Herra tahto, ettei ruumiissa ole epäsovua — mitään hajaannusta. Inhimillisissä menetelmissä hajaannus välttämätön paitsi paaviuden johtokautena, kun nimikristillisuus tuli voimakkaaksi ja käytti kauheita kidutusmenetelmiä kaikkien niiden kanssa, jotka eivät olleet sen kanssa yksimielisiä. Tämän järjestelmän yhteys oli kuitenkin väkivallan pakosta — ulkonaista yhteyttä, ei sydämen yhteyttä. Se, jonka Poika tekee vapaaksi, ei koskaan voi olla sydämeästään mukana sellaisissa järjestelmissä tai yhdistyksissä, jotka riistävät henkilöllisen vapauden. Protestanttien lahkojen vaikeus ei ole siinä, että ne ovat liian vapaita ja ovat sen tähden jakautuneet useisiin pieniin osiin, vaan pikemmin siinä, että ne yhä edelleen suurimmaksi osaksi ovat emäjärjestelmän hengen läpikäyneet, omistamatta kuitenkaan sitä voimaa, jota se kerran käytti tukehduttaakseen ja polkeakseen ajatusvapautta. Epäilemättä hämmästyämme useita, kun lausumme mielipiteenämme, että tällaisia hajaannuksia ei ole liian monta, vaan että Kristuksen totinen seurakunta tarvitsee vielä enemmän vapautta — kunnes jokainen yksityinen jäsen seisoo kokonaan vapautuneena kaikista inhimillisistä siteistä, uskontunnustuksista jne. Jos jokainen yksityinen kristitty pitäisi kiinni siitä vapaudesta, johon Herra kerran vapautti hänet (Gal. 5:1; Joh. 8:32) ja jos jokainen yksityinen kristitty olisi kokonaan yhdistetty Herraan ja uskollisesti tottelisi hänen sanaansa, pian saatettaisiin huomata se alkuperäinen yhteys, jota Raamattu teroittaa, ja kaikki totiset Jumalan lapset, kaikki

uuden luomuksen jäsenet, vetäytyisivät toistensa luokse täydellisessä vapaudessa; ainoastaan rakkauden side liittäisi heidät yhteen – side, joka on paljon vahvempi kaikkia inhimillisten järjestelmien ja yhdistysten siteitä.

Kaikki Aaronin perheen jäsenet oli hyväksytty papeiksi; kelvollisuuden suhteen löytyi kuitenkin määrättyjä rajoituksia, jotka saattoivat olla pappisviran saamisen esteenä. Niin on vastakuvan, kuninkaallisen papiston, laita. Kaikki ovat pappeja, kaikki ovat voidellun ruumiin jäseniä, ja voitelu merkitsee jokaiselle, joka tulee siitä osalliseksi, täydellistä valtuutta julistaa ja opettaa iloista sanomaa, niin kuin on kirjoitettu, ”Herran, Herran henki on minun päälläni, sillä hän on voidellut minut julistamaan ilosanomaa nöyrille ja lähettänyt minut sitomaan särjettyjä sydämiä” jne. Nämä sanat tarkoittavat ensi sijassa Kristus-henkilön, uuden luomuksen, kuninkaallisen papiston, Päätä, mutta ne tarkoittavat myös kaikkia muita jäseniä – sen tähden on tavallaan jokainen vihkiytynyt Jumalan lapsi pyhän hengen voitellunsa kautta saanut täyden valtuuden eli tehtävän saarnata sanaa, ”julistaa sen jaloja tekoja, joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valkeuteensa”. – 1 Piet. 2:9

Mutta samoin kuin esikuvallisilta papeilta vaadittiin, ettei heillä saanut olla määrättyjä ruumiillisia vammoja ja että he ovat saavuttaneet määrätyn iän, samoin on myös vastakuvallisissa papeissa sellaisia, joilta puuttuu ne edellytykset julkiseen palvelemiseen, jotka toisilla on. Kukin koetelkoon itseänsä saadakseen varmuuden siitä, kuinka suuren määrän hän omaa Jumalan lahjoja, sekä mikä palvelus ja mikä edesvastuu hänelle tulee. (Room. 12:3,6) Samoin on jokaisen jäsenen koetettava nähdä ja tunnustaa toistensa niin luonnolliset kuin hengelliset ominaisuudet ja kehitystasot, sekä sopuinnassa sen kanssa arvostella mikä on Jumalan tahto kunkin asemaan ja tehtäviin nähden. Ehdot iän suhteen esikuvassa vastaavat kokemuksesta ja luonteenlujuutta vastakuvassa; vika silmissä esikuvassa merkitsee vastakuvassa taidon ja ymmärryksen puutetta hengellisissä asioissa, joka puute oikeudenmukaisesti on esteenä julkiselle palvelemiselle seurakunnassa. Kaikki erilaiset ruumiinviat, jotka olivat esteenä esikuvalliselle papistolle, esikuvassivat myös erilaisia siveellisiä, ruumiillisia tai henkisiä puutteita vastakuvallisissa, hengellisissä papeissa. –Kts. 3 Moos. 21:17-21

Mutta niin kuin esikuvassa ruumiillisesti viallisilla papeilla oli samat oikeudet, kuin kaikilla muilla, saada ylöspitonsa, saada syödä näkyleivistä, uhrilihasta ym., samoin eivät vastakuvassa viat, jotka voivat estää jonkun Kristuksen ruumiin jäsenistä olemasta seurakunnan ja totuuden julkisena palvelijana, merkitse sitä, että hänen tarvitsisi olla erotettuna kaikista muista kuninkaallisten pappien eduista ja oikeuksista Herran pöydässä, armoistuimen luona, tai erotettuna hengellisestä kasvamisesta tai olla toisten jäsenten tunnustusta vailla. niin kuin ei esikuvassa kukaan voinut palvella ylimmäisenä pappina, ellei hänellä ollut hyvin muodostunut ruumis ja ellei hän ollut saavuttanut määrättyä ikää, niin ei niidenkään, joiden on oltava totuuden palvelijoita ”sanassa ja opettamisessa”, tule olla aloittelevia, vaan sellaisia ruumiin jäseniä, jotka luonteenkypsymisen, tiedon ja hengen hedelmien kautta ovat osoittautuneet olevansa soveliaita sellaiseen palvelukseen. Sellaiset on tunnustettava vanhimmiksi – ei välttämättä ikävuosien mukaan, vaan koke-

muksen ja henkisen kypsyyden mukaan totuuteen nähden sekä soveliaisuuteen nähden opettamaan ja kehottamaan veljiä Jumalan sanan mukaisesti.

Kun katselemme sanaa vanhin tältä näkökannalta, näemme selvästi kuinka järkevä Raamatun julistus on, että kaikkia, jotka harjoittavat totuuden hengellistä palvelusta, voidaan kuvata ”vanhimpina”; palvelkoot he sitten apostoleina, profeettoina, evankelista, paimenina tai opettajina. Voidakseen oikein toimittaa yhtäkään näistä toimista, henkilön täytyy olla seurakunnan vanhimmaksi tunnustama. Siten apostoli julistaa, että he olivat vanhimpia. (1 Piet. 5:1,2; 2 Joh. 1) Tahdomme seuraavaksi tarkastella seurakunnan palvelijain eri nimityksiä:

Piispat, vanhimmat, pastorit

Nämä nimet ovat kuitenkin harhaanjohtavia, koska niitä käytetään väärin eri nimikirkkokunnissa, ovat ne eksyttäviä; sen tähden on välttämätöntä selittää, että sana piispa aivan yksinkertaisesti merkitsee kaitsijaa; ja että jokainen vanhimmaksi asetettu tunnustettiin suuremman tai pienemmän työn kaitsijaksi. Esim. eräässä tilanteessa Efesossa seurakunnan vanhimmat olivat koolla Paavalin kanssa, ja erotessaan heistä hän sanoi heille jäähyväisiksi, ”Ottakaa siis itsestänne vaari ja kaikesta laumasta, johon pyhä henki on teidät pannut kaitsijoiksi.” — Apt. 20:28

Herran kaitselmuksesta annettiin muutamille vanhimmista suurempi vaikutus eli kaitsemisalue seurakunnassa, minkä vuoksi heitä oikeudenmukaisesti saattoi kutsua yleisiksi kaitsijoiksi. Sellaisia olivat kaikki apostolit — apostoli Paavalilla ollessa suurempi kaitsija-alue, erityisesti pakanamaiden seurakuntien keskuudessa Vähässä Aasiassa ja Etelä-Euroopassa. Mutta tämä kaitsijan toimi ei ollut varattu yksinomaan apostoleille, vaan Herra herätti myös toisia palvelemaan seurakuntaa tällä tavoin, ”ei häpeällisen voiton vuoksi, vaan sydämen halusta”, Herran ja veljien palvelemisen halun pakottamina. Paavalin johdolla ja osaksi hänen edustajanaan Timoteus ensin astui sellaiseen palvelukseen, ja sellaisena hänelle uskottiin Jumalan kansan eri seurakuntia. Herra oli ja on täysin pätevä ja oikeutettu lähettämään kaitsijoita mielensä mukaan johtamaan ja opettamaan hänen laumaansa. Ja Herran lauman on oltava täysin kykenevä arvostelemaan neuvojen arvoa ja laatua, joita nämä kaitsijat antavat heille. Nämä neuvot on todistettava jumalisen elämän, nöyrän esiintymisen ja uhrautuvaisen hengen kautta, olemalla vapaa kunnian ja voitonhimosta, sekä sellaisen julistuksen kautta, joka kestää ankaran arvostelun Raamatun valossa. Lauman on päivittäin tutkittava Raamattua nähdäkseen, ovatko kaitsijan esitykset sopusoinnussa Jumalan sanan kirjaimen ja hengen kanssa. Sillä tavalla koeteltiin, niin kuin olemme nähneet, apostolien oppeja, ja sellaiseen koettelemiseen kehottivat apostolit veljiä esittäen niiden esimerkkiä seurattavaksi, jotka osoittivat sellaista varovaisuutta olematta kuitenkaan moittimishaluisia tai liian arvostelevia. — Apt. 17:11

Sikäli kuin voimme nähdä kirkkohistoriasta, astui kuitenkin pian kilpailun ja kunnianhimon henki nöyrän, palvelushaluisen ja uhrautuvaisen hengen sijaan herkkäuskoisuuden ja imartelun pian karkottaessa Raamatun tutkistelun. Tämän takia kaitsijat tulivat yhä vallanhimoisemmiksi ja alkoivat vaatia samanarvoisuutta apostolien kanssa. Lopulta he alkoivat ottaa kunniaa toisiltaan, ja ne, jotka onnistuivat voittamaan suurim-

man kunnian, olivat tunnettuja ”arkkipiispan” arvonimellä. Ja näiden kesken johti kilpailu siihen, että yksi heistä korotettiin paaviksi. Tämä henki oli siitä alkaen vallinnut suuremmassa tai pienemmässä määrin ei ainoastaan paavikirkossa, vaan myös niiden kesken, jotka kuulumatta siihen kirkkoon kuitenkin sen esimerkin kautta ovat eksytetyt, johdetut kauaksi alkuperäisen järjestyksen yksinkertaisuudesta. Seurauksena tästä näemme tänä päivänä, että sellaista järjestystä, mikä ensimmäisellä seurakunnalla oli – nimitäin ilman lahkonimeä ja ilman kunniapaikkoja ja ilman arvonimillä ja vaikutusvallalla varustettua pientä joukkoa monien hallitsijoina sekä ilman jakoa pappeihin ja maallikkoihin – ei pidetä minään järjestelmänä ollenkaan. Me pidämme itseämme kuitenkin onnellisina, kun kuulumme noihin halveksittuihin, jotka niin lähellä kuin suinkin seuraavat ensimmäisen seurakunnan esimerkkiä ja jotka saavat nauttia vastaavaa vapautta ja etuja.

Kaikki seurakunnan vanhimmat ovat kaitsijoita, holhoojia ja Siionin parhaan vartijoi-
ta, toiset pienemmällä, toiset suuremmalla alueella, joten jokainen voi kykynsä mukaan palvella laumaa. Evankelistana voi palvella se, jonka ominaisuudet tekevät hänet siihen soveliaaksi ja jonka olosuhteet sallivat hänen auttaa vasta-alkajia eteenpäin totuudessa ja löytää niitä, joilla on kuulevat korvat. Paimenena voi palvella joku toinen, jolla on sellainen käytös ja muita ominaisuuksia, jotka tekevät hänet soveliaaksi ja kykeneväksi henkilökohtaisesti huolehtimaan Jumalan lasten hengellisestä menestymisestä – käymällä heidän luonaan heidän kodeissaan, kehottamalla ja vahvistamalla heitä, pitämällä heitä koossa ja puolustamalla heitä susia vastaan, jotka ovat lammasten vaatteissa tahtoen purra ja niellä heidät. Myös ”profeetoilla” on erityiset ominaisuudet palvelustaan varten.

”Profeetta” sanaa ei ylipäänsä enää käytetä niin laajassa merkityksessä kuin sitä ennen käytettiin. Meidän aikanamme ymmärrämme profeetalla semmoista, joka voi ennustaa tulevia asioita, ennustajaa. Profeetta sana merkitsee kuitenkin oikeastaan julkista puhujaa. Semmoinen, joka näkee näkyjä tai joka saa ilmestyksiä, voi myös olla profeetta siinä merkityksessä, että hän julistaa niitä; mutta nämä molemmat käsitteet eivät merkitse samaa, vaan ovat selvästi erotetut. Moosekseen ja Aaroniin nähden oli Mooses Jumalan edustajana suurempi; sen tähden sanoi Herra hänelle, ”Katso, minä asetan sinut jumalaksi faaraolle, ja veljesi Aaron on oleva sinun profeettasi” – sinun puhetorvesi, sinun suokappaleesi. (2 Moos. 7:1) Olemme jo nähneet, että useat apostoleista olivat ennustajia siinä suhteessa, että he saivat tietoa tulevista asioista; tähän lisäämme, että he melkein kaikki olivat myös profeettoja, so. julkisia puhujia, etenkin Pietari ja Paavali. Mutta näiden lisäksi oli monia muita julkisia puhujia, profeettoja. esim. Barnabas; ja on kirjoitettu, että ”Juudas ja Silas, jotka itsekkin olivat profeettoja (julkisia puhujia), kehottivat veljiä monin sanoin ja vahvistivat heitä.” – Apt. 15:32

Raamattu ei osoita missään, että pitää katsoa Herran asettaneen sellaisen, jolla ei ole edellytyksiä jotain erityistä virkaa varten, sellaiseen asemaan, johon häneltä puuttuu välttämättömät ominaisuudet. Pikemmin on jokaisen Kristuksen ruumiin jäsenen velvollisuus palvella toisia jäseniä parhaan kykynsä mukaan, olla kyllin vaatimaton ja nöyrä, ”ettei ajattelisi itsestään enemmän kuin mitä tulee ajatella, vaan pyrkisi noudattamaan kohtuutta” antamalla oikean arvon lahjoille, joita Herra on antanut hänelle. Eikä seurakunnan koskaan tule tunnustaa sellaisia, jotka lahjojensa perusteella haluavat olla sen

suurimpia jäseniä. Sen on päinvastoin pidettävä nöyryyttä tärkeimpänä edellytyksenä sille, jota on kutsuttava vanhimmaksi tai mihin palvelukseen tahansa. Sen tähden jos seurakunnassa on kaksi yhtä lahjakasta veljeä, mutta toinen on kunnianhimoinen ja vaativa, toinen nöyrä ja vaatimaton, on Herran hengen, joka on viisauden ja terveen järjen henki, johdettava kansaansa pitämään nöyryyttä veljeä juuri henkilönä, jota Herra tahtoo erityisesti suosia ja jonka hän seurakunnan kautta haluaa panna huomattuun paikkaan palveluksessa.

Näyttää vähemmän ihmeteltävältä, että ”vuohet” tai vuohenkaltaiset lampaat pyrkivät Herran lauman johtajiksi, kuin että totiset lampaat, jotka tuntevat paimenen äänen ja jotka tuntevat hänen henkensä sekä koettavat tehdä hänen tahtonsa, sallisivat sellaisten vuohien tai vuohenkaltaisten lampaiden tulla johtajikseen. On oikein, että koetamme säilyttää rauhan kaikkien ihmisten kanssa; mutta kun syrjäytämme Herran sanan ja hengen rauhan tähden, saamme sen kautta varmasti kärsiä enemmän tai vähemmän vahinkoa. On paikallaan, että kaikki ovat oppivaisia ja että heillä on lampaan kaltainen luonne, mutta on myös välttämätöntä, että lampailla on luja luonne – muuten heistä ei tule voittajia; ja jos heillä on sellainen luonne, heidän on muistettava ylipaimenen sanat, ”Minun lampaani kuulevat minun ääntäni... ja ne seuraavat minua.” ”Mutta vierasta ne eivät seuraa... koska eivät tunne vierasten ääntä.” (Joh. 10:5,27) Sen tähden kaikkien lampaiden velvollisuus on ottaa tarkka vaari sen veljen julistuksesta ja käytöksestä, jota ehdotetaan kaitsijaksi, olkoonpa suuremmalla tai pienemmällä alueella, ennen kuin suosituvat hänen valitsemiseensa. Heidän pitää ensin olla vakuutetut siitä, että hänellä on ne ominaisuudet, jotka ovat välttämättömät seurakunnan vanhimmalle; että hänellä on oikea käsitys evankeliumin perusopeista – sovituksista, lunastuksesta Kristuksen kalliin veren kautta – ja on täydelleen vihkiytynyt palvelemaan häntä, hänen sanaansa ja veljiä. Heidän on osoitettava sääliä ja rakkautta heikoimmille karitsoille sekä kaikille henkisessä tai siveellisessä suhteessa ontuville lampaille; mutta sellaisten valitseminen johtajiksi tai vanhimmiksi olisi toimimista suorassa ristiriidassa Jumalan järjestyksen kanssa. Heillä ei saa olla myötätuntoa vuohia kohtaan tai lammasten vaatteissa olevia susia kohtaan, jotka haluavat valtaa ja ensimmäisiä paikkoja seurakunnassa.

Kaikkien pitäisi käsittää, että seurakunnalle on paljon parempi olla ilman mitään julkista palvelijaa, kuin että heillä olisi johtajana kultakielinen ”vuohi”, joka varmastikaan ei johtaisi sydämiä rakastamaan Jumalaa, vaan sen sijaan veisi heidät harhateille. Sellaisista varoitti Herra seurakuntaa; sellaisia apostoli kuvasi sanoen, ”Teidän omasta joukosta nousee miehiä, jotka väärää puhetta [väärää, harhaanjohtavia oppeja] puhuvat, vetääkseen opetuslapset mukaansa [voittaakseen kavaluudella seuraajia itselleen].” Apostoli sanoo monen seuraavan heidän irstauksiaan ja heidän tähtensä totuuden tien tulevan häväistyksi. — Apt. 20:30; 2 Piet. 2:2

Niin näemme asian tänä päivänä olevan. Monet saarnaavat itseään valtakunnan iloisen sanoman sijasta; he vetävät opetuslapset itsensä ja yhdistyksiensä puoleen, sen sijaan että johtaisivat heidät ja yhdistäisivät heidät ainoastaan Kristukseen, hänen ruumiinsa jäseniksi. He pyrkivät olemaan seurakuntien päänä, sen sijaan että osoittaisivat ruumiin kaikkia jäseniä Herran itsensä, Pään, luokse. Kaikista sellaisista meidän on käännettävä

pois, meidän on ”kartettava” sellaisia – totiset lampaat eivät mitenkään saa rohkaista heitä heidän väärällä tiellään. Juuri näistä apostoli sanoo (2 Tim. 3:5), että heissä on jumalisuuden ulkokuori, mutta he kieltävät sen voiman. He puolustavat innokkaasti juhlapäiviä, muotoja, jumalanpalvelusmenoja, kirkollisia valtoja ym. ja ovat korkeassa arvossa ihmisten keskuudessa, mutta kauhistus Herran silmissä, kuten apostoli sanoo. Totisten lampaiden ei ainoastaan tule kaikella ahkeruudella oppia tuntemaan totisen paimenen ääntä ja seurattava häntä, vaan heidän on myös muistettava, ettei heidän pidä seurata, tukea tai kehottaa sellaisia, jotka etsivät omaansa. Jokaisen, jota ehdotetaan seurakunnan vanhimmaksi, pitää jo edeltä käsin olla tunnettu sellaisen luottamuksen arvoiseksi; hän ei saa olla, niin kuin apostoli sanoo, ”äskenkääntynyt.” Äskenkääntynyt saattaa tehdä seurakunnalle vahinkoa, ja voi itsekin kärsiä vahinkoa tulemalla pöyhkeäksi ja siten johdetuksi pois Herrasta, oikeasta hengestä ja valtakuntaan johtavalta kaidalta tieltä.

Apostoli Paavali antaa seikkaperäisen ohjeen siitä, kenet seurakunta voi tunnustaa vanhimmaksi, kuvaten yksityiskohtaisesti niitä luonteenominaisuuksia, joita heillä pitää olla. (Katso 1 Tim. 3:17; 5:17; 1 Tess. 5:12; Jaak. 5:14) Kirjeessään Tiitukselle (1:5-11), joka myös selvästi oli yleinen kaittaja, hän kuvaa vanhimpain velvollisuuksia seurakuntaa kohtaan. Apostoli Pietari sanoo tämän asian suhteen, ”Vanhimpia teidän joukossanne minä siis kehoitan, minä, joka myös olen vanhin... kaitkaa teille uskottua Jumalan laumaa... ei häpeällisen voiton tähden, vaan sydämen halusta, ei herroina halliten niitä, jotka ovat teidän osallenne tulleet, vaan ollen laumalle esikuvina.” – 1 Piet. 5:1-3

Heidän tulee olla jaloja miehiä, jotka viettävät puhdasta elämää, heillä saa olla vain yksi vaimo; ja jos heillä on lapsia, pitäisi kiinnittää huomiota siihen, millainen vaikutus vanhemmilla kokonaisuudessaan on omassa perheessään – sillä siitä voidaan tehdä kohtuudenmukaisesti se johtopäätös, että jollei hän ole ollut tarpeeksi huolellinen velvollisuuksissaan lapsiaan kohtaan, hän tulisi luultavasti toimimaan ymmärtämättömästi, ja laiminlyömään palveluksensa Herran lasten, seurakunnan, ecclesian, keskuudessa. Hän ei saa olla kaksikielinen tai vilpillinen, eikä riidanhaluinen. Hänellä pitää olla myös hyvä maine seurakunnan ulkopuolella olevien kesken. Emme tarkoita, että maailma koskaan voisi rakastaa tai oikein arvostella pyhiä; mutta sillä ei saa ainakaan olla syytä moittia pyhien luonnetta, mitä tulee rehellisyyteen, vilpittömyyteen ja siveellisyyteen. Raamattu ei tee minkäänlaista rajoitusta vanhimpain luvun suhteen missään seurakunnassa eli ecclesiassa.

Edellä mainittujen rajoitusten lisäksi kunkin vanhimman on oltava ”kykenevä opettamaan”; ts. hänen täytyy kyetä oikein esittämään ja selittämään Jumalan suunnitelmaa ja siten auttamaan Herran laumaa sanoilla ja opilla. Ollakseen vanhin ei ole välttämätöntä, että omistaa julkisen puhumisen (profetoimisen) lahjan – samassa seurakunnassa saattaa olla monta, joilla on kyky opettaa, joilla on paimenominaisuuksia tai muita vanhimmalle tarpeellisia edellytyksiä, ilman että kellään heistä olisi tarpeelliset edellytykset voida esittää Jumalan suunnitelmaa julkisissa esitelmissä. Jokaisen seurakunnan on uskottava Herralle sellaisten palvelijain herättäminen, jotka ovat tarpeellisia; ja missä hän ei herätä sellaisia, on sellaisten tarvettakin epäiltävä. Voisimme tämän yhteydessä huomauttaa, parhaiten menestyvät seurakunnat ovat ne, joissa ei ole kyvykkäämpää julkista puhujaa,

ja joissa, seurauksena siitä, raamatuntutkistelu pikemmin sääntö, kuin poikkeus. Raamattu selvästi osoittaa tämän olleen asiointi alkuseurakunnassa; ja että kun he tulivat yhteen, jokaiselle tarjottiin tilaisuus lahjoillaan palvella toisia ruumiin jäseniä — yksi rukoili, toinen puhui, ja useat, elleivät kaikki, osasivat laulaa. Kokemus näyttää osoittavan, että ne Herran kansan seurakunnista, jotka tarkimmin seuraavat tätä esikuvaa, tulevat enimmin siunatuiksi ja kehittävät voimakkaimmat luonteet. Se, mikä opitaan ainoastaan korvan kautta, vaikka kuinkakin hyvästä ja mallikelpoisesta esitelmästä, ei vaikuta niin suuresti sydämeen, kuin jos kukin itse harjoittaisi ajatuskykyään sen ohessa; ja oikein johdetussa raamatuntutkistelukokouksessa pitäisi jokaisella olla halua ja rohkeutta ottaa osaa keskusteluun.

Toiset vanhimmista, jotka mahdollisesti ovat vähemmän omiaan opettamaan, voivat olla parhaimmillaan rukous- ja todistuskokouksissa, joita tulisi olla säännöllisesti Herran kansan keskuudessa. Sen, joka huomaa itsellään olevan lahjoja opettamiseen ja kehottamiseen, tulee käyttää lahjaansa, sen sijaan että antaisi sen uinua, samalla kun koettaisi käyttää ominaisuutta, johon hänellä ei ole erityisiä lahjoja. Apostoli sanoo, ”Jos kellä on kehottamisen lahja, ottakoon siitä vaarin”, so. hänen on käytettävä seurakunnan palveluksessa saamaansa lahjaa; ”jos kellä on opettamisen lahja, niin käyttäköön sitä uskollisesti”, so. jokaisen, jolla on kyky esittää totuutta selvällä ja helppotajuisella tavalla, on antauduttava opettamaan.

niin kuin sanalla ”piispa”, kaitsija, on hyvin laaja merkitys, samoin on myös sanalla ”paimen” (pastori). Ei kukaan muu kuin vanhin ole pätevä olemaan paimenena eli kaitsijana. Ryhmän pastori eli paimen on ryhmän kaitsija; molemmat sanat (”piispa” ja ”pastori”) merkitsevät itse asiassa samaa. Herra Jehova on meidän pastorimme eli paimenemme sanan laajimmassa merkityksessä (Ps. 23:1); ja hänen ainosyntyinen Poikansa, Herramme Jeesus, on sielujemme — koko lauman — suuri paimen ja piispa (kaitsija). (1 Piet. 2:25) Ylipaimenet ja ”matkasaarnaajaveljet” ovat kaikki paimenia eli pastoreja huolehtiessaan seurakunnan parhaasta yleensä, ja jokainen paikallisseurakunnan vanhin on ”lampaiden” paimen paikkakunnallaan. Näemme siis, että ensiksikin vaaditaan muutamia yleisiä ominaisuuksia ollakseen sovelias vanhimmaksi, ja toiseksi, että kunkin erityisistä luonnonlahjoista riippukoon, missä työhaarassa hän parhaiten voi palvella Herran asiaa. Siten voivat toiset toimia evankelistoina, toiset paimenina niiden keskuudessa, jotka jo ovat kuulleet ja ottaneet vastaan iloisen sanoman ja jotka jo ovat vihkiytyneet ja asettuneet lammashuoneeseen; muutamat voivat toimia paikallisseurakunnan paimenina ja toiset laajemmalla alalla.

Me luumme, ”Vanhimpia, jotka seurakuntaa hyvin hoitavat, pidettäköön kahdenkertaisen kunnian ansainneena, varsinkin niitä, jotka tekevät sanassa opetuksessa työtä tekevät.” (1 Tim. 5:17,18) Näiden sanojen nojalla nimikirkko on luonut hallitsevien vanhimpain luokan; sekä vaatinut, että heille tunnustettaisiin oikeus ja valta, ellei jopa yksinvaltius, veljien keskuudessa. Sellainen käsitys ”kaitsemisesta” on kuitenkin suorassa ristiriidassa sen kanssa, mitä Raamattu sanoo tästä asiasta. Timoteukselle, jolla oli yleisen kaitsijan asema, Paavali antoi neuvon sanoen, ”Älä nuhtelee kovasti vanhaa miestä, vaan neuvo niinkuin isää” jne. ”Herran palvelija ei saa olla riitaisa, vaan lempeä kaikille.”

Tässä ei todella ole mitään, mikä hyväksyy yksinvaltiaan hallitsemisen tai esiintymisen — nöyryys, sävyisyys, pitkämielisyys, veljesrakkaus ja rakkaus ovat ominaisuuksia, joiden täytyy näkyä kaikissa, jotka hyväksytään vanhimmiksi. Heidän täytyy kaikissa suhteissa olla esikuvina laumalle. Jos he ovat vallanhaluisia, he antavat koko laumalle esimerkin vallanhalusta; mutta jos he ovat nöyriä, pitkämielisiä, kärsivällisiä, lempeitä ja rakastavaisia, silloin kaikki saavat nähdä esimerkin näistä ominaisuuksista. Kirjaimellisempi tulkinta käsiteltävästä raamatunpaikasta (1 Tim. 5:17) antaa sen käsityksen, että vanhimpia on pidettävä sitä suuremman kunnian ansainneena, mitä uskollisempia he ovat hoitamaansa virassa. Sen tähden voimme tulkita jakeen näin: Eteviä vanhimpia pidettäköön kaksinkertaisen kunnian ansainneena, varsinkin niitä, jotka ovat kovan työn alaisia saarnaamisessa ja opettamisessa.

Diakonit, palvelijat

niin kuin sana piispa yksinkertaisesti merkitsee kaitsijaa, eikä sanan varsinaisessa merkityksessä herraa tai isäntää, vaikka kansa vähitellen on tullut väärinkäsitykseen sen suhteen, merkitsee sana ”diakoni” sananmukaisesti palvelijaa. Paavali puhuu itsestään ja Timoteuksesta ”Jumalan palvelijoina.” (2 Kor. 6:4) Apostoli sanoo vielä, ”Se kyky, mikä meillä on, on Jumalasta, joka myös on tehnyt meidät kykeneviksi olemaan uuden liiton palvelijoita (kreikk. diakonos).” (2 Kor. 3:5,6) Itse asiassa apostoli Paavali julistaa, että sekä hän että Timoteus olivat Jumalan ja Uuden Liiton diakoneja (palvelijoita). Tällöin voimme käsittää, että kaikki totiset seurakunnan vanhimmat myös ovat diakoneja, Jumalan ja hänen totuutensa ja hänen seurakuntansa palvelijoita; muussa tapauksessa heitä ei ollenkaan voitaisi tunnustaa vanhimmiksi.

Emme toivo antavamme sitä ajatusta, että alkuseurakunnassa ei ollut minkäänlaista erotusta palvelemiseen nähden. Ennemmin päinvastoin. Mutta haluamme tässä osoittaa, että apostolit ja profeetat, jotka olivat vanhimpia seurakunnassa, olivat diakoneja eli palvelijoita, niin kuin Herrakin selitti, ”Joka teistä on suurin, se olkoon teidän palvelijanne.” (Matt. 23:11) Luonteen ja uskollisuuden mukaan on arvosteltava, kuinka suurta arvoa ja kunnioitusta on annettava eri palvelijoille uuden luomuksen seurakunnissa. Seurakunnassa oli sellaisia palvelijoita, jotka eivät olleet kylliksi lahjakkaita tullakseen vanhimmiksi, kun heillä ei ollut kylliksi kykyä opettaa tai eivät olleet kyllin kokeneita. Näistä valitsivat apostolit ja profeetat (opettajat) eri tilaisuuksissa itselleen palvelijoita, apulaisia, ja sen he tekivät ilman että seurakunta määräsi siitä mitään; niin oli esim. Paavalilla ja Barnabaalla, kun he olivat yhdessä, Johannes Markus palvelijanaan eli apulaisenaan jonkin aikaa. Kun Paavali ja Barnabas erosivat, Barnabas otti kanssaan Johanneksen, kun taas Paavali ja Siilas ottivat mukaansa Luukkaan palvelijaksi, eli apulaiseksi. Nämä palvelijat eivät pitäneet itseään yhdenvertaisina apostolien kanssa eivätkä tasa-arvoisina toisten kanssa, jotka suuremman lahjakkuutensa ja kokemuksensa perusteella oli valittu palvelemaan vanhimpina, vaan he olivat iloisia siitä edusta, että saivat auttaa ja palvella niiden johdolla, jotka he tunnustivat kelvollisiksi ja hyväksytyiksi olemaan Jumalan ja totuuden palvelijoina. Seurakunnan ei tarvinnut valita heitä näin apostolien palvelijoiksi; samoin kuin seurakunta valitsi palvelijansa eli diakoninsa, niin valitsivat apostolitkin omansa; eikä ketään pakotettu menemään tähän palvelukseen, vaan se tapahtui koko-

naan vapaasta tahdosta. Voimme ajatella, että Johannes ja Luukas katsoivat voivansa tällä tavoin palvella Herraa paremmin kuin kenties jollain toisella tarjona olevalla tavalla, minkä vuoksi he varmastikin vapaasta tahdosta ja ilman minkäänlaista pakkoa ottivat tämän palvelija-aseman, josta heillä olisi ollut yhtä suuri oikeus kieltäytyä, jos he uskoivat uskollisemmin käyttävänsä lahjansa jollain toisella tavalla.

Palvelija (diakoni) nimitystä käytetään Uudessa Testamentissa myös eräästä luokasta veljiä, jotka ovat hyödyllisiä ja samassa määrässä kunnioitettuja Kristuksen ruumiin palvelijoina, mutta eivät niin sopivia vanhimmiksi kuin toiset. Voidakseen ylipäänsä tulla valituiksi mihinkään erityiseen palvelukseen seurakunnassa heillä täytyy olla hyvä luonne, heidän täytyy olla uskollisia totuudelle ja innokkaita palvelemaan Herraa ja hänen laumaansa. Niinpä alkuseurakunnassa apostolit hoitivat alussa itse ruuan jakamisen ym. köyhien keskuudessa Jerusalemissa; mutta kun syntyi napinaa ja valitettiin toisten jääneen vähemmälle, kutsuivat apostolit uskovaisten seurakunnan kokoon ja vaativat heitä valitsemaan tätä palvelusta varten soveliaita miehiä, jotta apostolit itse saisivat omistaa aikansa, tietonsa ja lahjansa sanan palvelukseen. — Apt. 6:2-5

Kaikki muistanee, että noiden seitsemän valitun veljen joukossa oli myös Stefanus, josta tuli myöhemmin ensimmäinen veritodistaja, — saaden kunnian olla ensimmäinen, joka vaelsi Mestarin askeleissa aina kuolemaan asti. Se, että seurakunta valitsi Stefanuksen diakoniksi, ei estänyt häntä millään tavoin saarnaamasta sanaa millä tavalla tahansa, milloin hänellä vaan oli siihen tilaisuus. Tästä näemme taas, kuinka täydellinen se vapaus oli, joka vallitsi ensimmäisessä seurakunnassa. Koko seurakunta saattoi pyytää ketä tahansa jäsenistään, jolla se huomasi olevan lahjoja, että hän palvelisi heitä; mutta ei seurakunnan pyyntö eikä hänen oma myöntämisensä olleet pakkoasioita; kullakin oli täysi vapaus käyttää lahjojaan toisella tavalla, jos tilaisuutta siihen tarjoutui. Stefanusta, diakonia, joka oli uskollinen palvellessaan pöydissä, seurakunnan taloudellisten asiain hoitamisessa jne., Herra siunasi, ja antoi hänelle tilaisuuksia harjoittaa intoaan ja lahjojaan julkisemmalla tavalla evankeliumia julistamalla — hänen elämänsä osoittaessa, että Herra tunnusti hänet seurakunnan vanhimmaksi, ennen kuin veljet olivat huomanneet hänen kykeneväisyytensä. Jos hän olisi elänyt kauemmin, veljet olisivat varmasti aikaa myöten huomanneet, mitä edellytyksiä hänellä oli tulla vanhimmaksi ja totuuden tulkitsijaksi, ja he olisivat tunnustaneet hänet siksi.

Asia, jota tahdomme tässä painottaa, on se, että jokaisella henkilöllä oli täydellinen vapaus parhaan tilaisuuden mukaan käyttää lahjojaan evankelistana, oli uuden luomuksen seurakunta hänet kutsunut siihen tai ei. Seurakunnassa opettamiseen ei Stefanuksella kuitenkaan olisi ollut oikeutta, ellei seurakunta olisi valinnut häntä siihen. Tämä täydellinen vapaus, joka yksityisellä oli omantunnon seuraamisen ja lahjojensa käyttämisen suhteen ilman minkäänlaista pakkoa, ilman ehkäisemisvaltaa, oli selväkuvinen piirre alkuseurakunnassa, piirre, jonka seuraaminen ajatuksin ja töin on hyvä asia. Samoin kuin seurakunta tarvitsee vanhimpia, jotka ovat kelpollisia opettamaan, ja evankelistoja saarnaamaan, se tarvitsee myös diakoneja, jotka voivat palvella sitä muulla tavalla — ovimiehinä, kassanhoitajina ym. Nämä ovat Jumalan ja seurakunnan palvelijoita, ja heitä on

sellaisina kunnioitettava; vanhimmat ovat myös palvelijoita, vaikka heidän palveluksensa on korkeampaa laatua — työtä sanassa ja opissa.

Seurakunnan opettajat

niin kuin olemme juuri nähneet, voidakseen olla vanhimpana seurakunnassa vaaditaan taitavuutta opettamisessa. Voimme mainita joukon raamatunkohtia, jotka osoittavat, ettei apostoli Paavali lukeutunut ainoastaan apostoliksi, vanhimmaksi ja palvelijaksi, vaan myös opettajaksi opettaessaan ei ”inhimillisen viisauden opettamalla sanoilla, vaan hengen opettamalla.” (1 Kor. 2:13) Hän ei ollut opettaja kielissä eikä matematiikassa, eikä myöskään tähtitieteessä tai jossain muussa tieteessä, paitsi sitä suurta tiedettä, jonka Herran evankeliumi esittää. Juuri tätä apostoli tarkoittaa yllä mainituilla sanoillaan; ja Jumalan lapset tekisivät hyvin, jos he alituisesti säilyttäisivät tämän mielissään. Ei ainoastaan niiden, jotka opettavat ja saarnaavat, vaan myös niiden, jotka kuulevat, on tarkasti pidettävä huolta, ettei julisteta inhimillistä viisautta, vaan Jumalan viisautta. Siten kohdisti Paavali Timoteukselle kehotukset: ”Saarnaa sanaa.” (2 Tim. 4:2) ”Tätä käske ja opeta.” (1 Tim. 4:11) ”Tätä opeta ja tähän kehoita.” (1 Tim. 6:2) Apostolin edelleen kehittäessä tätä ajatusta hän osoittaa, että kaikkien seurakunnan jäsenten, ei ainoastaan vanhinten, on katsottava, ettei väärän opin julistajia, tuon ”tiedon (tieteen) nimellä kulkevan valhetiedon” julistajia hyväksytä seurakunnan opettajiksi. Hän sanoo, ”jos joku muuta oppia opettaa” jne., erottaudu semmoisista — älä kannata muuta evankeliumia kuin sitä, minkä olette saaneet, sitä, jonka uskoivat teille ne, jotka saarnasivat teille evankeliumia taivaasta lähetetyn pyhän hengen kautta. — 1 Tim. 6:3-5,20; Gal. 1:8

On tosin sellaisiakin, jotka kykenevät opettamaan toisia ja selvittämään Jumalan suunnitelmaa, kun he saavat tehdä sitä yksityisessä keskustelussa, mutta joilla ei ole kykyä puhua julkisesti, ”profetoida.” Ketään sellaista, joka yksityisesti puhuu Herran ja hänen asiansa puolesta, ei saa lannistaa; päinvastoin häntä on kehotettava käyttämään kaikkia tilaisuuksia palvellakseen niitä, joilla on kuulevat korvat, ja julistaakseen Herramme ja Kuninkaamme ylistystä. Meidän täytyy kuitenkin tehdä ero opettamisen ja saarnaamisen välillä. (Apt. 15:35) Saarnaaminen on julkista puhumista; opetus on paremmin omiaan pienemmissä piireissä — raamattuluokissa ja yksityisissä keskusteluissa — ja parhaimmat julkiset puhujat, profeetat, ovat muutamissa tilaisuuksissa huomanneet, että heidän julkinen toimintansa onnistuu paremmin, kun sitä täydennetään yksityisemmällä saarnoilla, Jumalan syvyyksien yksityisemmällä esittämisellä pienemmälle ryhmälle.

Evangelistan lahja, kyky liikuttaa ihmisten sydämiä ja mieliä tutkimaan totuutta, on erityinen lahja, jota ei seurakunnassa nykyään kaikki omista sen enempää kuin alkuseurakunnassakaan. Sen lisäksi ovat muuttuneet olosuhteet vaikuttaneet enemmän tai vähemmän työn luonteeseen. Meidän aikamme yleisen sivistyksen johdosta on mahdollista tehdä evankeliumin julistustyötä levittämällä painotuotteita. Monet toimivat nykyään tässä työssä levittämällä traktaatteja ja ”Raamatuntutkijain lehden” näytenuumeroita sekä tarjoamalla ”Raamatuntutkielmia” talosta taloon jne. (1900-luvun alussa). Yhtä vähän voidaan tehdä vastaväitteitä tätä työtä vastaan, kun nämä evangelistat työskentelevät uusien menettelytapojen mukaisesti, kuin että he nyt matkustavat maan läpi rautateit-

se, entisen jalkaisin ja kameleilla matkustamisen sijasta. Evankeliumin julistamistyö on totuuden, Jumalan aikakaussuunnitelman, Jumalan sanan, ”suuren ilosanoman” julistamista. Mikäli me voimme asiaa arvostella, meidän aikanamme ei ole muuta evankeliumin julistustyötä, joka tuottaa niin suuria tuloksia kuin tämä. Ja on monia, joilla on kylliksi lahjoja ja edellytyksiä ryhtyä tähän työhön, mutta joilta puuttuu edellytyksiä muuhun työhön. Monet näistä elonkorjaajista eivät vielä ole alkaneet työskennellä viinitarhassa, ja näiden puolesta rukoilemme lakkaamatta, että elonkorjuun Herra lähettäisi heidät matkalle – että hän antaisi heidän huomata, mitä etuja ja tilaisuuksia on iloisen sanoman julistamisen yhteydessä.

Kun evankelista Filippus oli tehnyt kaiken voitavansa Samarian kansan keskuudessa, sinne lähetettiin Pietari ja Johannes. (Apt. 8:14) Samoin tekevät myös kolporteraavat evankelistammekin: herätettyänsä kuulijainsa puhtaan mielen he esittävät heille ”Raamatuntutkielmia” opettajina, joista he voivat oppia enemmän Herran tiestä. Samoin kuin Pietari, Paavali, Jaakob ja Johannes Herran lähettiläinä ja edustajina kirjoittivat kirjeitä uskon huonekunnalle ja siten holhosivat, johtivat ja kehottivat hänen laumaansa, samoin tulee nyt kirjallisuutta totuudesta säännöllisesti ystävien, yksityisten ja seurakuntien luo, lujittaakseen heitä uskossa sekä muodostaakseen ja kehittääkseen heidän luonteitaan sopusointuun sen ojennusnuoran kanssa, jonka Herra ja hänen apostolinsa ovat meille antaneet.

Monen tulee kyetä opettamaan

Apostoli Paavali kirjoitti muutamille, ”Sillä te, joiden olisi jo aika olla opettajia [totuudessaoloaikaanne nähden], olette taas [puuttuvan harrastuksen vuoksi Herraa kohtaan ja maailmallisen henkenne vuoksi] sen tarpeessa, että teille opetetaan Jumalan sanojen ensimmäisiä alkeita.” (Hebr. 5:12) Tämä merkitsee, että koko seurakunnan, koko papiston, kaikkien uuden luomuksen jäsenten, on ainakin yleisellä tavalla niin tutustuttava Isänsä sanoihin, että he aina voisivat olla valmiit vastaamaan jokaiselle, joka heiltä kysyy heissä olevan toivon perustusta, tehden sen sävyisyydellä ja pelolla. (1 Piet. 3:15) Siten näemme taas, että oikeus opettaa toisia ei Raamatun mukaan ole rajoitettu ”hengelliseen säätyyn”, vaan että jokainen uuden luomuksen jäsen on kuninkaallisen papiston jäsen, voideltu saarnaamaan ja sen tähden täysin oikeutettu julistamaan hyvää sanomaa niille, joilla on korvat kuulla – kukin sen kyvyn mukaan, mikä hänellä on, esittää asian oikealla ja helppotajuisella tavalla. Mutta tässä kohtaamme erään apostolin ihmeellisen lausunnon:

”Veljeni, älkööt aivan monet teistä pyrkikö opettajiksi”

— Jaak. 3:1

Mitä tämä tarkoittaa? Apostoli vastaa itse sanoen: ”Sillä te tiedätte, että me saamme sitä kovemman tuomion” — tiedätte, että mitä tärkeämpi paikkamme ja tehtävämme Kristuksen ruumiissa on, sitä suurempi on edesvastuamme ja sitä vaikeammat ovat kiusauksemme. Apostoli ei sano, ettei kenenkään pitäisi pyrkiä opettajaksi, vaan että jokainen, joka luulee itsellään olevan kykyä opettaa toisia, ajatelkoon, että on edesvastuullista

toimia enemmässä tai vähemmässä määrin Jumalan puhetorvena – että kunkin opettajan tulisi olla varma siitä, ettei hän puhuisi ainoatakaan sanaa, joka saattaisi väärällä tavalla esittää Jumalan luonnetta ja suunnitelmaa, ja siten häväistä Jumalaa ja vahingoittaa kuulijoita.

Seurakunnalle olisi hyvä, jos kaikki tunnustaisivat ja seuraisivat tätä neuvoa, joka on täynnä viisautta ylhäältä. Luultavasti silloin olisi paljon vähemmän opettajia kuin mitä nyt on; mutta vaikutus olisi sitä suurempi sekä opettajiin että opetettaviin nähden. Herraa ja hänen totuuden sanaansa kunnioitettaisiin enemmän, ja Jumalan lapset olisivat vapaammat himmentävistä eksytyksistä. Sopusoinnussa tämän kanssa meidän on myös ymmärrettävä eräs Mestarimme lausunto, jonka mukaan eräät, joiden oppi ei ole ollut täydellisessä sopusoinnussa Jumalan suunnitelman kanssa, kuitenkin tulevat saamaan osan valtakunnassa; mutta heidän asemansa valtakunnassa tulee sen johdosta olemaan alhaisempi kuin mitä se olisi ollut, jos he olisivat olleet enemmän varuillaan opettamasta muuta kuin Jumalan evankeliumia. Hänen sanansa ovat: ”Joka purkaa yhdenkään näistä pienimmistä käskyistä ja sillä tavalla opettaa ihmisiä, se pitää pienimmäksi taivaan valtakunnassa kutsuttaman. – Matt. 5:19

”Te ette ole kenenkään opetuksen tarpeessa”

”Teissä pysyy se voitelu, jonka olette häneltä saaneet, ja te ette ole kenenkään opetuksen tarpeessa; vaan niinkuin hänen voitелunsa opettaa teitä kaikessa, niin se opetus on myös totta eikä ole valhetta; ja niinkuin se on opettanut teitä, niin pysykää hänessä... Teillä on voitelu Pyhältä, ja kaikilla teillä on tieto.” – 1 Joh. 2:27,20

Monien raamatunpaikkojen valossa, jotka rohkaisevat seurakuntaa oppimaan, kasvaamaan armossa ja tiedossa, rakentamaan toisiaan kaikkein pyhimmän uskon perustukselle ja odottamaan, että Herra herättäisi apostoleja, profeettoja, evankelistoja, opettajia jne., näyttää yllä mainittu raamatunkohta hyvin merkilliseltä, kunnes se käsitetään oikein. Se on ollut kompastuskivenä monelle, vaikka voimmekin olla varmat siitä, ettei Herra ole sallinut sellaisten, joiden sydämen suhde Herraan on ollut oikea, kärsiä siitä vahinkoa. Raamatun perussävel sekä elämän kokemukset puhuvat riittävän selvää kieltä vakuutukseen jokaisen nöyrän ihmisen siitä, että tämä kohdan täytyy olla aivan virheellisesti käännetty, tai että siitä yleisesti tehdyt johtopäätökset ovat väärä. Ne, jotka sen kautta vahingoittuvat, ovat tavallisesti hyvin itsetietoisia ihmisiä, joiden korkeat ajatukset itseltään johtavat heitä uskomaan olevan aivan oikein, että Herra kohtelee heitä aivan toisella tavalla kuin muita uusia luomuksia. Sellaiset mielipiteet ovat kuitenkin mitä jyrkimmässä ristiriidassa Raamatun opin kanssa, joka sanoo, että ruumis on yksi ja että sillä on monta jäsentä, jotka ovat siinä yhdistetyt toisiinsa, ja että sen ravinto annetaan yhden jäsenen kautta toiselle kaikkien vahvistamiseksi ja hyvinvoinniksi. Herra tahtoi tällä tavoin tehdä seurakunnan jäsenet riippuvaisiksi toisistaan, jottei ruumiissa olisi mitään hajaannusta. Tätä tarkoitusta varten hän on myös apostolin kautta varoittanut meitä jättämästä tai laiminlyömästä omia kokouksiamme, ja kehottanut muistamaan, että hänelle on erityisesti otollista kohdata seurakunta, hänen ruumiinsa, missä ikänä ”kaksi tai kolme ovat kokoontuneet” hänen nimeensä.

Tarkastellessamme tätä tekstiä huomaamme, että apostoli tässä vastustaa erästä hänen aikanaan vallitsevaa eksytystä – karkeaa eksytystä, joka totuuden, Kristuksen opin ja opetuslapseuden nimessä koetti itse asiassa tehdä tyhjäksi koko ilmestyksen. Hän selitti, ettei tällä eksytyksen järjestelmällä ollut mitään tekemistä seurakunnan ja sen uskonoppien kanssa, vaan että se päinvastoin oli antikristillinen, vihollismielinen Kristukselle, vaikka se vetosi hänen nimeensä siten purjehtien väärän lipun turvissa. Tämän eksytyksen edustajista hän sanoo, ”Meistä he ovat lähteneet, mutta meikäläisiä he eivät olleet, [joko he sitten eivät koskaan ole olleet totisia kristittyjä tai ovat lakanneet olemasta kristittyjä] sillä jos he olisivat olleet meikäläisiä, niin he olisivat pysyneet meidän kanssamme.” Hän osoittaa, missä he ovat eksyneet – nimittäin siinä, ennustukset Messiaasta ovat kuvaannollisia, ja etteivät ne koskaan tulisi täyttymään ihmiskunnan kautta ja julisti tämän Evankeliumin sanoman täydelliseksi kieltämiseksi, nim. että Jumalan Poika tuli lihaksi, kasteessaan voideltiin pyhällä hengellä Messiaaksi ja että hän lunasti meidät.

Apostolin ajatus oli, että jokaisen, joka ylipäättään on tullut kristityksi, jokaisen, joka jossain määrin on ymmärtänyt Jumalan suunnitelmaa, on täytynyt ensin nähdä se tosiasia, että hän ja kaikki muut olivat syntisiä ja tarvitsivat lunastajaa; ja toiseksi että Jeesus, Voideltu, oli lunastanut hänet uhraamalla oman henkensä. Ja sitten selittää apostoli edelleen, ettei heille ollut tarpeellista, että kukaan opettaisi heille tätä perustotuutta. Jolleivät he tienneet, että Kristus oli kuollut heidän syntiensä tähden ja noussut ylös heidän vanhurskauttamisensa, että heidän vanhurskauttamisensa, pyhityksensä ja heidän tulevan kirkkautensa toivo riippui Kristuksen heidän puolestaan toimittaman uhrin ansiosta, he eivät ollenkaan voineet olla kristittyjä. Hän osoittaa, että vaikka olisikin ollut mahdollista uskoa Isään uskomatta Poikaan, ennen kuin Poika ilmestyi, asianlaita oli nyt toinen: jokainen, joka kielsi Jumalan Pojan, kielsi sen kautta myös Isän; eikä kukaan saattanut tunnustaa Jumalan Poikaa samalla myös tunnustamatta Isää ja Isän suunnitelmaa, jonka keskipiste ja toimeenpanija Poika on.

Siten saatamme nyt meidän aikanamme selvästi nähdä, mitä apostoli tarkoitti; nimitäin että jokaisen, joka on pyhästä hengestä siinnyt, on ensin täytynyt uskoa Herraan Jeesukseen – että hän oli Isän ainosyntyinen, että hän on ilmestynyt lihassa, että hän oli pyhä, viaton ja syntisistä erotettu, että hän antoi itsensä lunnaiksi puolestamme ja että Isä on ottanut vastaan tämän uhrin ja tunnustanut Pojan Vapahtajaksi, kunnian Kuninkaaksi, herättämällä hänet kuolleista. Ilman tätä uskoa kukaan ei voi saada voittoa, pyhää henkeä; niinmuodoin oli turhaa, että kukaan, jolla jo oli voitto, antaisi toisen tuhlata aikaansa keskustelemalla kanssaan siitä peruskysymyksestä, oliko Jeesus Jumalan Poika, Lunastaja, Messias (voideltu), joka Jumalan määrättynä aikana täyttäisi Raamatun kalliit lupaukset, vai ei. Jos saamamme voitto pysyy meissä, se on antava meille varman totuuden tästä kaikesta – ”ja niinkuin se [sama voitto] on opettanut teitä, niin pysykää hänessä.” Se, joka ei pysy hänessä, viinipuussa, voi olla varma, että hän poiskarsitun oksan laila näivettyy ja kuivuu; mutta se, joka pysyy hänessä, voi olla varma, että hän myös pysyy hänen hengessään, eikä voi kieltää häntä.

”Teillä on voitto Pyhältä, ja te tiedätte sen kaikki.” (1 Joh. 2:20, kreikk. alkutekstin mukaan) Pyhää henkeä esikuvattiin juutalaisena aikana pyhän öljyn kautta, joka vuoda-

tettiin ylimmäisen papin päähän ja joka valui alas pitkin hänen ruumistaan. Siten on jokaisella, joka kuuluu Kristuksen ruumiiseen, osa voitelusta – hän on hengen vaikutuksen alaisena, ja missä ikinä Herran henki on, siinä se käyttää siunausta tuottavaa, jalostavaa ja kohottavaa vaikutustaan. Se johtaa haluamaan rauhaa kaikkien ihmisten kanssa niin pitkälle kuin on mahdollista ja niin pitkälle kuin uskollisuus vanhurskauden periaatteille myöntää. Se johtaa inhoamaan kiistaa, suuttumusta, pahuutta, vihaa ja eripuraisuutta. Ne, jotka sen vaikutuksen alaisena ottavat ilolla vastaan Herran opetuksen, eivät väittele Jumalan suunnitelmaa ja ilmestyksiä vastaan, vaan ottavat ne halukkaasti vastaan ja saavat sen kautta luvatus voitelun – hurskauden, taipuvaisuuden, rauhan, ilon ja mielen pyhyden.

Ne, jotka tällä tavoin ovat saaneet Herran hengen ja joilla sen tähden on rauha, ilo ja sopusointu sydämessään, tietävät tämän olevan tulos Herran toiminnasta heidän kanssaan, ja että he saivat nämä lahjat kun olivat alkaneet uskoa Jeesukseen ja olivat ottaneet hänet vastaan Voideltuna. Tämä voitelu on sen tähden todistus, ei ainoastaan heille itselleen, vaan myös suureksi osaksi toisille siitä, että he ovat Kristuksen ruumiin jäseniä; kun sitä vastoin ne, joilta puuttuu rauha ja ilo, ja joiden sydän on täynnä pahuutta, vihaa, toraa, riidanhalua jne., varmasti kaipaavat todistusta siitä, että he omaavat voitelun, Herran hengen, joka pehmittää sen, mikä on kovaa. Tosin emme kaikki ole samanlaisia, ja toisilla saattaa kestää kauemmin kuin toisilla, ennen kuin lempeys ja sävyisyys alkavat ulkonaisesti ilmetä; mutta jo kristillisen elämämme alussa meidän on odotettava löytävämme edes sydämessämme lempeyttä merkinä siitä, että olemme olleet Jeesuksen kanssa, oppineet hänestä ja ottaneet vastaan hänen henkensä; ja sitten ei pitäisi kestää kauan, kun tämä sävyisyys ja lempeys alkaa osoittautua jokapäiväisessä elämässä, niin että toisetkin voivat nähdä sen.

Näemme siis, ettei mikään raamatunkohta vastusta Herran sanan yleistä perussäveltä, jonka mukaan opettajat ovat tarpeellisia, jotta heidän kauttaan opimme tuntemaan Herran mielen. Emme tarkoita, että Jumala olisi riippuvainen opettajista ja ettei hän toisten keinojen eli välikappaleiden kautta voisi opettaa ja rakentaa uuden luomuksen jäseniä; mutta hänen sanansa selittää, että tämä on hänen menettelytapansa ja keinonsa seurakunnan, Kristuksen ruumiin, opettamiseksi ja rakentamiseksi, jottei mitään hajanusta olisi ruumiissa, vaan että jokainen jäsen oppisi olemaan yksimielinen ja toimimaan yhdessä toisten jäsenten kanssa ja olemaan avulias toisia jäseniä kohtaan.

Olemme jo nähneet, ettei näitä opettajia ole pidettävä erehtymättöminä, vaan että heidän sanojaan on koeteltava jumalallisen mittapuun mukaan, joka on Herran, apostolien ja vanhan liiton pyhain profeettain sana; sillä kaikki nämä puhuivat ja kirjoittivat pyhän hengen vaikutuksesta kehotukseksi meille, jotka joudumme aikakauden loppuajaksi elämään.

Opetettava ja opettaja

Tämä kohta osoittaa meille sopusoinnussa kaikkien toisten kohtien kanssa, että Jumalan tarkoitus on antaa lastensa saada opetuksia toistensa kautta, että pieninkin laumassa ajattelisi itsenäisesti ja kehittäisi siten henkilökohtaista uskoa ja luonnetta.

Mikä vahinko, että näin tärkeä kohta niin yleisesti syrjäytetään niiden keskuudessa, joilla on kristityn nimi! Yllä mainittu raamatunpaikka tekee tosin eron opettajan ja oppilaan välillä; mutta viimeksi mainittujen pitää kuitenkin tuntea itsensä vapaiksi jakamaan kaiken hyvän opettajan kanssa ilmoittamalla hänelle kaikki havaintonsa, jotka voivat olla omiaan heittämään suurempaa valoa asiaan, jota sillä kertaa pohditaan; mutta hän ei kuitenkaan saa pitää itseään opettajana, vaan on hänen älykkään oppilaan tavoin puhuttava ikään kuin vanhemmalle veljelle, joka myös olisi oppilas, tutkija. He eivät saa olla koneita, he eivät saa peljätä ajatuksiensa ilmaisemista; vaan esittämällä kysymyksiä ja kiinnittämällä huomion sellaiseen, joka näyttää heistä olevan väärää raamatuntulkintaa, heidän on tehtävä osuutensa pidettäessä seurakunta ja sen opetukset puhtaana — siten heidän on oltava kriitikkoja; eikä kukaan saa koettaa estää heitä kyselemästä ja arvostelemasta opettajaa, tai asettamasta hänen tulkintansa todenperäisyyttä kysymyksenalaiseksi, vaan päinvastoin heitä on kehotettava siihen.

Meidän ei kuitenkaan tule ajatella, että Herra tahtoi kehottaa meitä moitteen- ja riidanhaluisiksi, tai etsimään virheitä toisissa. Sellainen henki on täysin pyhää henkeä vastaan, ja on sitä paitsi hyvin vaarallinen; sillä jokainen, joka ainoastaan hämmentääkseen opettajaa tai saadakseen tilaisuuden väittelemiseen tekee kysymyksen, johon hän ei ole halukas saamaan totuudenmukaista vastausta, on varmastikin itse kärsivä siitä vahinkoa, samalla kun hän varmasti tuottaa sillä vahinkoa toisille. Ensinnäkin totuutta on käsiteltävä vilpittömästi, jos haluaa edistyä siinä: asettua ”huvin vuoksi” tai jostain muusta syystä vastustamaan sitä, jota itse pitää totuutena ja vaikkakin vaan tilapäisesti asettuu puolustamaan sellaista, jota itse pitää eksytyksenä, on kauhistus Herran silmissä ja tulee varmasti tuottamaan jonkinlaisen oikeudenmukaisen koston. Oi, kuinka monet ovat alkaneet tähän nähdäkseen kuinka paljon voitaisiin sanoa käsitystä vastaan, jonka he kuitenkin itse uskoivat totuudeksi, ja ovat sen kautta tulleet kiedotuiksi, pyydystetyiksi ja sokaisuiksi! Lähinnä Herraa totuus on kalleinta maailmassa; se ei ole mikään leikkikalua ajanvietoksi; ja jokainen, joka ei ole varovainen tässä suhteessa, tulee itse vahingoittumaan. — Vertaa 2 Tess. 2:10,11

Lause ”jakakoon kaikesta hyvästä” on hyvin laajaperäinen; se ei sisällä ainoastaan ajatusten, tarkoitusten ym. ilmaisemista, vaan se saattaa se merkitä myös, että sen, jota opetetaan ja joka siten ottaa vastaan hengellisiä lahjoja, on oltava iloinen, jos hän jollain tavalla saattaa auttaa sen ylläpitämistä, joka opettaa, saattaa antaa jotain työnsä ja kykensä hedelmästä Herralle, veljille, totuudelle. Tämä on uuden luomuksen pyhän mielen tilan ydin. Ei tarvitse kauan olla kristitty, ennen kuin oppii ymmärtämään Mestarin sanojen merkityksen, ”Autuaampi on antaa kuin ottaa.” Sen tähden ovat kaikki, joilla on tämä henki, iloisia saadessaan antaa maallisista varoistaan totuuden palvelukseen, ja näin sitä enemmän, kuta enemmän he hyvään ja vilpittömään sydämeen ottavat vastaan hengellisiä siunauksia. Kysymystä, kuinka parhaiten ja viisaimmin on annettava, tahdomme käsitellä myöhemmässä luvussa, toisen otsakkeen alla.

Naisen asema seurakunnassa

Tätä aihetta saattaisi muutamissa suhteissa tutkia paremmin sen jälkeen, kun on tutkittu miehen ja naisen suhdetta ylipäänsä jumalallisessa järjestelyssä; mutta eräässä tärkeässä mielessä tämä on sopiva paikka sen esittämiseen — uskomme, että muut yhteneväiset näkemykset, jotka tulevat esiin myöhemmin, ovat yhteneväisiä sen kanssa, mitä tässä sanomme.

Mikään ei ole selvempää kuin se, ettei Herra uuden luomuksen valitsemisessa tee minkäänlaista eroa sukupuolten välillä. Sekä miehiä että naisia kastetaan tuohon ainoaan ja samaan ruumiiseen, jonka pää on Jeesus. Molemmat sukupuolet ovat siis yhtä sopivat ensimmäisen ylösnousemuksen osallisuuteen sekä kirkkauteen, kunniaan ja kuolemattomuuteen, johon se johtaa, ”jos muutoin yhdessä hänen kanssaan kärsimme, jotta yhdessä kirkastuisimmekin.” Herra ja apostolit ovat puhuneet naisista samoin kuin miehistä, ja antaneet naisista yhtä lämpimän tunnustuksen kuin miehistäkin. Sen tähden täytyy rajoitusten, joita on tehty naisen suhteen hänen evankeliumipalveluksensa luonteeseen ja laajuuteen nähden, koskea ainoastaan nykyaikaa, elämää lihassa; ja kysymykseen täytyy löytyä toinen selitys kuin se, että Jumala ilman muuta pitäisi miestä parempana. Tahdomme koettaa osoittaa, että erotiuksella, joka on tehty sukupuolten välillä, on vertauskuvallinen ja esikuvallinen merkitys — koska mies kuvaa Kristusta Jeesusta, Seurakunnan Päättä, ja nainen kuvaa Seurakuntaa, Morsianta, Jumalan asettaman pään alaisena.

Evankeliumien kertomukset osoittavat selvästi, että Jeesus rakasti äitiään, Marttaa, Mariaa ja toisia kunniallisia naisia, jotka palvelivat häntä varoillaan, Johanneksenkin (Joh. 11:5) sanoessa aivan selvästi, että hän ”rakasti” heitä. Kuitenkin hän syrjäytti heidät kaikki valitessaan kaksitoista apostolia, ja myöhemmin valitessaan ne seitsemänkymmentä. Emme voi ajatella, että tämä oli mikään sattuma tai riippui epähuomiosta, yhtä vähän kuin sekään riippui sattumasta tai epähuomiosta, ettei Leevin suvun naisilla niinä 1600 vuotena, jolloin esikuva oli voimassa, ollut mitään osaa julkisessa leviittäjän palveluksessa. Emmekä myöskään voi selittää asiaa olettamalla, että niiltä naisilta, jotka olivat Jeesuksen ystävien joukossa, puuttui tarpeellinen sivistys, jotta hän olisi voinut käyttää heitä; sillä valituista miehistä sanottiin, että ”heidän havaittiin olevan koulunkäymättömiä ja oppimattomia miehiä.” Meidän on siis tehtävä se johtopäätös, että Jumalan tarkoitus oli ”veljien” keskuudessa käyttää ainoastaan miehiä julkisesti palvelemaan evankeliumia, olemaan sen erityisinä lähettiläinä. Ja tässä kiinnittäkäämme huomion siihen, että Jumalan järjestelyt on päinvastainen kuin Saatanan menettelytapa, joka, vaikka onkin valmis käyttämään aseenaan molempia sukupuolia, on kuitenkin aina käyttänyt mieluummin naisia mitä tehokkaimpina edustajinaan.

Ensimmäinen nainen oli Saatanan ensimmäinen ase, jonka kautta hän onnistui viettelemään ensimmäisen miehen ja vaivuttamaan siten koko suvun syntiin ja kuolemaan. Menneisyyden noidat, samoin kuin spiritistimeediat, meidän aikamme ”kristillisen tieteilijät, ovat esimerkkejä, jotka osoittavat, että Saatana käyttää oppinsa levittäjinä melkein samalla mieltymyksellä naisia, kuin Jumala käyttää miehiä. Jumalan menettelytapa on jyrkässä ristiriidassa kaikkien miesten luonnollisen taipumuksen kanssa asettaa nainen uskonnollisissa asioissa korkeammalle — uskoa sen omaavan suuremman määrän

puhtautta, hengellisyttä ja yhteyttä Jumalan kanssa. Tämä taipumus esiintyy niin hyvin menneen kuin uudemman ajan historiassa, osoittautuen erilaisten jumalattarien, kuten egyptiläisten Iisiksen, assyrialaisen Astarten, kreikkalaisten Dianan, Venuksen ym. palvelemisessa, sekä Marian palvonnassa, jota kaksi kolmasosaa nk. kristikunnasta vielä tänä päivänä harjoittaa — jättäen huomiotta, että on Herra mitä selvimmin määrännyt miehen puhetorvekseen ja edustajikseen seurakunnassa.

Lukuun ottamatta naisen vertauskuvallista merkitystä, Jumalan sana ei ilmoita muita perusteita sukupuolten väliselle erotukselle, joten meidän oletuksemme saattaa tässä suhteessa olla sen tähden joko väärä tai oikea: mielestämme, kuitenkin, eräät sydämen ja mielen ominaisuudet, jotka löytyvät yhdistyneinä jaloimmista naisista, tekevät naisen sopimattomaksi toimittamaan julkista palvelusta seurakunnassa. Esimerkiksi nainen on luonnostaan varustettu, onneksi, halulla miellyttää sekä voittaa hyväksymistä ja kiitosta. Tämä ominaisuus on suureksi siunaukseksi kodissa, sen johtaessa huolellisuuteen ja vaihteluun ruuanlaittoon nähden ja viehättävään kodin koristeluun, mitkä tekevät kodin niin paljon miellyttävämmäksi yksinäisen miehen tai naisen asuntoa. Todellinen vaimo on onnellinen koettaessaan tehdä perheensä onnelliseksi, ja on iloinen, kun hänen lähimpänsä antavat hänelle tunnustuksen hänen ponnistuksistaan, lausuvat tyytymisensä hänen laittamaansa ruokaan jne. Häneltä ei pidä koskaan kieltää näitä pieniä kehotuksia, jotka varmasti kuuluvat hänelle oikeudella ja joita hänen luonteensa kaipaa niitä ja joilla on myös suuri merkitys hänen terveyteensä ja kehitykseensä.

Mutta jos nainen nostetaan pois luonnollisesta alueestaan — joka on niin suuri ja arvokas, että eräs runoilija syyllä sanoo, ”Se käsi, joka kätkeyttä keinuttaa, se myös maailmaa hallitsee” — jos hän astuu yleisön eteen esitelmänpitäjänä tai opettajana, hän joutuu hyvin vaaralliseen asemaan; sillä muutamat hänen suvulleen ominaisista omituisuuksista (joista mainitsimme yhden), jotka tekevät hänestä todellisen naisen ja miellyttäväksi todelliselle miehelle, ryöstävät häneltä hänen luonteelleen sopimattomissa olosuhteissa naisellisuuden — tehdäkseen hänet ”miesmäiseksi.” Luonto on mitannut molemmille sukupuolille osansa ja vetänyt määrätyt rajat heidän välilleen ei ainoastaan ruumiinkenteeseen, hiuksiin ym. nähden, vaan yhtä paljon sydämen ja mielen ominaisuuksiin nähden — sovittaen heidät toisiaan varten niin täydellisesti, että jokainen poikkeus luonnonlaeista tai niiden syrjäyttäminen koituu aivan varmasti aikaa myöten vahingoksi, kuinka edullisilta muutokset alussa näyttävätkin.

Tarve saada tunnustusta työstään, jota tarvetta luonto niin suurella määrällä on lahjoittanut naiselle ja joka oikein käytettynä on suuri apu hänelle, hänen kodilleen ja perheelleen, tulee hänelle melko varmasti ansaksi, jos sitä harjoitetaan julkisuudessa — hänen etsiessään seurakunnan tai maailman hyväksyntää. Halu loistaa — näyttää viisaammalta ja kyvykkäämmältä kuin muut — on vaara, joka aina on julkisen esiintymisen yhteydessä, ja tähän vastustajan ansaan ovat varmasti monet miehet takertuneet tullessaan pöyhkeiksi. Mutta vielä suurempi vaara siinä on naiselle, joka juuri naisellisuutensa johdosta on erityisesti altis kompastumaan itse koettaessaan loistaa, ja saattaa toisiakin kompastumaan; sillä jos sellainen suistuu pois oikealta uralta, voimme olla varma siitä, että Saatana varustaa hänet väärällä öljyllä — jonka petollinen valo saattaa

johtaa monia pois Herran tieltä. Sen tähden on apostolin varoitus (Jaak. 3:1) — ”Veljeni, älkööt aivan monet teistä pyrkikö opettajiksi, sillä te tiedätte, että me saamme sitä kovemman tuomion” — vielä tärkeämpi sisarille. Niin, heille on vaara niin suuri, ettei ketään heistä asetettu opettajaksi, niin kuin apostoli kirjoittaa, ”Minä en salli, että vaimo opettaa, enkä että hän vallitsee miestänsä, vaan eläköön hän hiljaisuudessa.” — 1 Tim. 2:11,12

Tämä selvä ja painokas lausunto ei kuitenkaan voi merkitä, etteivät sisaret uudessa luomuksessa koskaan saisi tulla osallisiksi siunauksesta, jonka tuon vanhan, hyvän sanoman julistaminen sisältää. Sama apostoli puhuu suurella tunnustuksella aikansa jaloista naisista apulaisina hänen palveluksessaan. Esim. hän mainitsee niin Priskillan kuin hänen miehensäkin ”työkumppaneina.” (Room. 16:3) Tämä merkitsee enemmän kuin vain sitä, että he ainoastaan vastaanottivat hänet huoneeseensa ja huolehtivat hänen ylläpidostaan; se merkitsee, että he auttoivat häntä hänen työssään, eivät ainoastaan teltantekijätyössä, vaan etenkin hänen päätehtävässään evankeliumin palvelijana. Sittenkin (jaa 6) hän mainitsee Marian palveluksen vähän eri lailla sanoen, ”Tervehdys Marialle, joka on nähnyt paljon vaivaa teidän tähtenne.” Hänen apostolille tekemänsä palvelukset, joista hän halusi mainita, olivat henkilökohtaisia palveluksia — ehkä apostolin vaatteiden korjaamista ja pesemistä. Priskillan palvelus sitä vastoin mainitaan samoin sanoin kuin Urbanuksen palvelus (jaa 9); ja se, että Priskillan nimi mainitaan ennen kuin hänen miehensä Akylaan nimi (jaa 3), viittaa siihen, että hän oli toimellisempi ”työkumppanina” kuin hänen miehensä. Tryfaina ja Tryfosa ovat kaksi muuta sisarta, joiden ”vaiva Herrassa” tunnustuksella mainitaan.

Olisi ilmeisesti väärin tulkita apostolin sanojen merkitsevän, että sisaret olisivat erotetut kaikesta tilaisuudesta ”työskennellä Herrassa.” Ainoastaan seurakunnan kokouksissa (olkoon niissä sitten kaksi, kolme tai useampia), jolloin kokoonnutaan rukoilemaan, kiittämään ja rakentamaan toisia, on sisarten oltava alistetussa asemassa, eikä koetettava olla johtajina tai opettajina — minkä tekeminen merkitsisi hänen tahtovan saada valtaa miehen yli, jonka Herra kuitenkin sekä luonnon että käskyn kautta on määrännyt olemaan edesvastuussa johdosta — varmastikin on viisaista syistä, joko me sitten voimme olla samaa mieltä tai emme.

Apostolin rajoitukset tarkoittavat ilmeisesti sellaisia kokouksia, joita hän kuvaa 1 Kor. 14:ssä. Näihin kokouksiin sisaret ottivat osaa ja olivat varmasti osalliset kaikista siunauksista, joita niissä saatiin — he yhtyivät psalmeihin ja hengellisiin lauluihin, joita laulettiin, ja rukouksiin, kuka tahansa niitä johti. Apostoli halusi vaan teroittaa järjestyksen välttämättömyyttä kokouksissa, jotta kaikki saisivat niistä sitä suuremman hyödyn. Hän neuvoi, ettei useampi kuin yksi kerrallaan puhuisi tai profetoisi ja että kaikki muut silloin kuuntelisivat; ettei useampia kuin kaksi tai kolme puhujaa eli profeettaa esiintyisi samassa kokouksessa, jottei varsin monta erilaista ajatusta esiintyisi yhdessä kokouksessa. Niinpä tuli niiden vaieta, joilla oli vierailia kielillä puhumisen lahja, ellei ollut läsnä ketään, joka saattoi tulkita heidän puhettaan.

Naiset eivät saaneet puhua sellaisissa kokouksissa, mutta kokousten välillä, kotimatalla tai kodeissa he saattoivat ”kysyä miehiltään”, eli omalta mieheltään — he saattoivat lausua mielipiteensä tai esittää kysymyksiä niiden veljien (miesten) kautta, jotka he

parhaiten tunsivat – he saattoivat esittää näkemyksiään tai kysymyksiä niiden läheisten veljien kautta, joiden kanssa heillä oli tilaisuus puhua. Sana ”koti” tässä tekstissä merkitsee perhettä tai tuttavapiiriä. Ajatus on sen tähden, Kysykööt miehiltä tai miesten kautta tuttavapiirissään. Apostoli sanoo edelleen, ”Olkoot vaimot vaiti teidänkin seurakunnan kokouksissanne, sillä heidän ei ole lupa puhua, vaan olkoot alamaisia, niinkuin lakikin sanoo.” – 1 Kor. 14:34-36

Ilmeisesti Korinton seurakunnassa oli joitakin, jotka puolustivat ”naisen oikeuden” aatetta väittäen, että molemmilla sukupuolilla oli samat oikeudet seurakunnassa. Apostoli ei ainoastaan kiellä tätä ajatusta, vaan lisäksi nuhteli heidän julkeuttaan, kun he tahtoivat ottaa käytäntöön tavan, jota toiset Herran kansasta eivät hyväksyneet. Hänen sanansa ovat, ”Vai teistäkö Jumalan sana [sanoma] on lähtenyt [alkujaan]? Vai ainoastaan teidän tykönnökö se on tullut [muualta]? Jos joku luulee olevansa profeetta tai hengellinen, niin tietäköön, että mitä minä kirjoitan teille, se on Herran käsky” – eikä ainoastaan minun persoonallinen mielipiteeni tai omituisuuteni. Siten ei tule meidän, yhtä vähän kuin korinttolaistenkaan, toimia sen mukaan, mikä meistä on parasta tässä asiassa, vaan meidän on alistuttava noudattamaan apostolin määräystä, Herran käskyä. Jos joku hylkää apostolin johdon tässä kohdassa, hänen on, ollakseen johdonmukainen, kieltävä myös Paavalin olleen apostoli.

Tämän yhteydessä on paikallaan kiinnittää huomiota siihen, mitä apostoli sanoo Herra lahjoista seurakunnalle helluntain jälkeen – ”Hän antoi muutamat apostoleiksi, toiset profeetoiksi, toiset evankelistoiksi, toiset paimeniksi ja opettajiksi, tehdäkseen pyhät täysin valmiiksi palveluksen työhön, Kristuksen ruumiin rakentamiseen.” (Ef. 4:11,12) Kreikan kielessä artikkeli määrää suvun – maskuliinin, feminiinin tai neutrin. Tämä Raamatunkohta osoittaa sen tähden sattuvalla tavalla, kuinka Herran pyhä henki on kirjoitetun sanan kautta antanut meille varman osoituksen naisen asemasta seurakunnassa: maskuliininen artikkeli ”tous” (mon. akk. mask.) on sanojen apostoleiksi, profeetoiksi, evankelistoiksi ja paimeniksi edessä. Ettei minkäänlaisia artikkeleita esiinny sanan opettaja edessä näyttää merkitsevän joko sitä, että tämä sana merkitsee apulaista (1 Kor. 12:28), tai sitten että Jumala oli antanut miespuoliset apostolit, profeetat (puhujat), evankelistat ja paimenet kaikki opettajiksi.

Lisätkäämme kuitenkin tähän, että jos joku sisar esittämättä omia mielipiteitään, kääntää seurakunnan huomion siihen, mitä Herra ja apostolit ovat sanoneet asiasta, jota siinä tilaisuudessa pohditaan, sitä ei voida pitää opettamisena tai minkäänlaisena vallan-anastamisena miehen yli, vaan ainoastaan vetoamisena tunnustettujen opettajien sanoi-hin. Samoin on myös, jos joku sisar esittää jotain tai lukee jotain meidän Raamattua selittävistä teoksistamme; silloin hän ei ole opettajana, vaan kysymyksessä olevan kirjan tekijä. Näemme siis, että Herra asetuksiensa kautta varmasti vartioi laumaansa ja että hän samalla on runsaasti pitänyt huolta sen tarpeista.

Kaikki voivat totella tätä Jumalan käskyä, mutta sen voivat ymmärtää varmasti ainoastaan ne, jotka tietävät, että nainen Raamatun kuvakielessä on vertauskuva seurakunnasta ja mies Herrasta, seurakunnan päästä eli Mestarista. (Katso Ef. 5:23; 1 Kor. 11:3) niin kuin ei seurakunnalle ole soveliasta koettaa opettaa Herraa, niin ei ole soveliasta

naisellekaan koettaa päästä opettamaan miestä. Ajatellen tätä vertauskuvallista merkitystä yhdenkään naisen ei tarvitse tuntea itseään syrjäytetyksi, eikä ainoankaan miehen pöyhkeillä tämän Raamatun käskyn johdosta; päinvastoin ajatelkoot kaikki, että Herra on ainoa opettaja ja ettei veljillä ole minkäänlaista oikeutta esittää omaa viisauttaan, vaan ainoastaan julistaa toisille, mitä heidän päänsä on vakuuttanut totuudeksi. Sovittakaamme tämä raamatunkohta (1 Tim. 2:11,12) seurakunnan suhteeseen Herraan ja lukekaamme se näin: Oppikoon seurakunta hiljaisuudessa, kaikin puolin alistuvaisena pysyen. Mutta minä en salli seurakunnan esiintyä opettajana, enkä vallita Kristusta, vaan eläköön hiljaisuudessa.

”Verhotkoon itsensä”

Olemme toisessa paikassa osoittaneet, että ainoastaan ylimmäinen pappi, joka esikuvasi Kristusta, tunnustuksemme ylimäistä pappia, kulki peittämättömin päin, kun hänellä oli yllään virkapukunsa, kun sitä vastoin kaikki alipapit, jotka esikuvasivat seurakuntaa, kuninkaallista papistoa, käyttivät päähinettä. Opetus, jonka tämän esikuvan kautta saamme, on kokonaan sopusoinnussa sen kanssa, mitä ylempänä olemme nähneet; sillä uuden luomuksen seurakuntain kokouksissa veljet edustavat Herraa, vastakuvallista ylimmäistä pappia, sisarten edustaessa seurakuntaa, kuninkaallista papistoa. Sen vuoksi on viimeksi mainittujen myös, kuten apostoli sanoo, pidettävä päähinettä merkinä seurakunnan alistumisesta Herran tahdon alle. Tämän aiheen yksityiskohdat esittää apostoli 1 Korinttolaiskirjeen 11:3-7,10-15.

Oletusta, että apostoli tarkoittaa verholla ainoastaan naisen pitkiä hiuksia, vastustaa jae 6, jossa hän selvästi lausuu ajatuksen, ettei naisen tule ainoastaan luonnonmukaisesti antaa hiuksiensa kasvaa pitkiksi, vaan hänen on sen lisäksi verhouduttava, peitettävä päänsä. Tämän pään peitteen hän selittää (jae 10) olevan merkinä, eli vertauskuvallisen alistumisen tunnustamisena miehen tahdon alle; opettaen symbolisesti koko seurakunnan alistumista Kristuksen lain alle. Jae 5 näyttää ensi silmäyksellä vastustavan vaatimusta naisen vaikenemisesta seurakunnassa. Meidän käsityksemme mukaan tämä on käsiteltävä niin, ettei naisten pitäisi esiintyä sellaisissa seurakunnan kokouksissa, joilla on julkisempi luonne, mutta mitään ei sanota sitä vastaan, että sisaret verhotuin päin ottavat osaa yksityisempiin rukous- ja todistuskokouksiin, ei opilliseen opetukseen.

Mitä tulee säädökseen naisen esikuvallisesta päänpeittämisestä, näemme, että apostoli lujasti vaatii sitä, mutta hän ei esitä sitä Jumalallisena käskynä. Päinvastoin hän lisää, ”Jos joku haluaa väittää vastaan, niin tietäköön, ettei meillä ole sellaista tapaa [seurakunnassa olevaa lakia].” Tätä ei tule pitää minään pääasiana; vaikka kaikkien, jotka koettavat tehdä Herran tahdon, on oltava tarkkana niin tässä kuin kaikissa muissakin kohdissa, kun he oppivat näkemään asian vertauskuvallisen merkityksen. Sanat ”enkeliä tähden” (1 Kor. 11:10) tarkoittanevat valittuja vanhimpia, jotka seurakunnassa erityisellä tavalla edustavat Herraa, Päät. — Ilm. 2:1

Meidän mielestämme on hengen elähdyttämän apostolin sanat tulkittava mahdollisimman vapaamielisesti, mikäli ne koskevat sisarten vapautta seurakuntaan kuuluvissa asioissa. Esitämme ajatuksemme lyhykäisesti seuraavasti:

1) Sisarilla on sama oikeus kuin veljillä seurakunnan palvelijoita – vanhimpia, diakoneja – valittaessa.

2) Sisaret eivät voi palvella vanhimpina tai opettajina seurakunnassa, koska, niin kuin Paavali sanoo, ”Minä en salli, että vaimo opettaa.” (1 Tim. 2:12) Tätä ei kuitenkaan tule käsittää esteeksi sisarille, niin etteivät he saisi ottaa osaa kokouksiin, joilla ei ole opetus- tai saarnakokouksen luonne, kuten esim. rukous- ja todistuskokouksiin, bereakokouksiin ym, sillä apostoli sanoo, että jos nainen rukoilee tai profetoi (puhuu), hänen tulisi peittää päänsä, mikä ilmaisee hänen tunnustavan veljien erityisesti edustavan Herraa, suurta opettajaa. (1 Kor. 11:5,7,10) Älköön tätä pidettävä opettamisena; sillä eiväthän osaaottavat veljetkään ole sen tähden opettajia, niin kuin apostoli sanoo, ”Eiväthän kaikki ole opettajia?” Ei, opettajat eli vanhimmat valitaan erityisesti, vaikkakin aina seurakunnan miespuolisista jäsenistä. — Ef. 4:11; 2 Tim. 2:24; 1 Kor. 12:28,29